

มหาโจบ ภูมิใจใส่นอ

กัลยา โพนรอบเบลม

“สร้างสรรค์พัฒนาสังคม เสริมบุญบารมี ให้ตนและครอบครัว”
ร่วมสร้าง “กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว” หรือ
ร่วมสร้างผ่านทาง...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5
ได้ตามกำลังศรัทธา

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๓๒ เดือนมีนาคม-เมษายน-พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ISSN ๑๙๐๖-๖๓๑๗

เจ้าของ มูลนิธิสวนแก้ว, องค์กรสาธารณประโยชน์

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติชยาภรณ์,	พระครูวิจิตรปฐมรัตน์,
พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร,	พระมหาสุชาติ เกตุธมโม
คุณสมบัติ ชำตะรุปะชีวิน,	คุณบุหงา ตั้งประสิทธิ์,
คุณยุพิน เอี่ยมโอภาส,	ด.ต.วินัย ทองศิริ,
คุณปิยวรรณ สายนุ้ย,	คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์,
คุณศิริพร ชื่นครุ,	คุณสุทธิพร บุญภักดี

บรรณาธิการ

อติมมยตา

กองบรรณาธิการ

ว.จิณฺณโสติ,	คุณนิชากร โตนาดี,
คุณอนุชา ยอดบรรยง,	คุณฉัตรชัย ราชทวีรกุล,
คุณรณธรรณ ต๊ะปัญญา,	คุณกวินศักดิ์ ชนนันทศรี,
คุณสุทธิพงษ์ วงษาชัย,	คุณมานพ เกตุรักษา,
คุณเอกชัย อารมณเสรี	

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโน

๑. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
๒. เพื่อส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมรายอันดีงาม
๓. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
๔. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
๕. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโน (ติกัลยาโน) วัดสวนแก้ว

หมู่ที่ 1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

Computer Graphics : ว.จิณฺณโสติ

Website / E-mail

www.kanlayano.org

E-mail : Kanlayano@yahoo.com

bookkan54@gmail.com

พิมพ์ที่ เอกฉัตร กราฟฟิค 99/1610 พิศาลโครงการ 8
แขวงสามตำ เขตบางขุนเทียน กทม. โทร. 0 2496 5267

บรรณาธิการ ชวนคุย

เข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว “กายร้อนได้ แต่อย่าให้ใจร้อนดีที่สุด” มันจะทำให้ชีวิตอยู่ไม่ปกติ การใช้ชีวิตในท่ามกลางอากาศร้อน ๆ ต้องระวังหลาย ๆ เรื่อง โดยเฉพาะเรื่องการควบคุมอารมณ์กับหัวใจ หากควบคุมไม่ได้วุฒิภาวะทางอารมณ์ไม่ว่าจะมีการศึกษาระดับปริญญาเอก ก็ช่วยไม่ได้และไม่ต่างอะไรกับเด็กกอมมือ หากตัดสินใจไปตามอารมณ์ที่ไม่ได้กลั่นกรองก็นำปัญหามาให้ตนเองและหน้าที่ที่ตัวเองรับผิดชอบ จนเกิดความเสียหายให้กับส่วนรวมได้เช่นกัน เช่น ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตลอดจนการทุจริต คอร์รัปชัน การคดโกงงบประมาณต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นมาจากคนที่รับผิดชอบมีคุณธรรมเทียมเยอะขึ้น และมียุทธธรรมแท้ลดลง จนกลายเป็นปัญหาต่อการพัฒนาและจะต้องหาทางแก้ไขให้ถูกต้องต่อไป

ปีนี้ วารสารกัลยาโณ ครบรอบ ๙ ปี **ก้าวสู่ปีที่ ๑๐** ถือว่าเป็นวารสารที่ทวนกระแสในยุคไทยแลนด์ ๔.๐ ที่ยังดำเนินการอยู่ (ปัจจุบันหนังสือ/วารสารต่างทยอยปิดตัวลงเรื่อย ๆ) ซึ่งจะเป็นวารสารเกี่ยวกับงานเผยแผ่ สงเคราะห์ และการพัฒนา ของหลวงพ่อยอดมที่ได้นั้นให้การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสทางสังคมไม่มีที่ทำกิน ได้มีที่ทำมาหากินชอบ นอกจากนี้ท่านยังได้จัดตั้งกองทุนสัมมาชีพขึ้น เพื่อระดมทุนไว้คอยช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ให้คนเหล่านี้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และเลี้ยงชีพชอบได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ทางกองบรรณาธิการวารสารกัลยาโณ ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนอยู่อย่างต่อเนื่องและติดตามอ่านมา ๙ ปี

ข่าวมงคล ในวันอังคารที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๖๑ หลวงพ่อยอดมท่านจะมีอายุ **วัฒนมงคลครบรอบ ๖๙ ปี** จึงขอเรียนเชิญศิษยานุศิษย์ทุกท่านได้มาร่วมกันแสดงมุทิตาจิตกับท่านได้ ตั้งแต่เวลา ๐๕.๐๐ น. (ตีห้า) เป็นต้นไป หน้าสำนักงานมูลนิธิสวนแก้วฯ

ส่วนของเนื้อหาวารสารกัลยาโณ ฉบับนี้ มีบทความที่เป็นประโยชน์และน่าสนใจ เช่นเคย เริ่มตั้งแต่ ล้ออายุ ๖๙ ปี ของพระพยอม, ถามมาหลวงพ่อยอดมจะตอบเอง, **หาชั่วใช้ชั่ว ฯลฯ** พร้อมกันนี้ ยังมีบทความอื่น ๆ ที่ให้สาระสำคัญต่อการศึกษารัศมีอีกด้วย

ท้ายที่สุด ขออนุโมทนาบุญกับทุกท่าน ที่ได้มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์หรือช่วยเหลือในด้านอื่น ๆ จนทำให้วารสารบรรลุเป้าหมาย และขอให้ทุกท่านมีความสุขทั้งทางโลกและทางธรรม ที่จะช่วยหนุนนำให้เข้าถึงธรรม มีปัญญาที่ดับทุกข์ได้ดียิ่งขึ้นไป

อตัมมยตา...๕

อยาก (ไม่) ทุจริต

ต้นหาคือความอยาก
ต้องไปให้ได้มา
เมื่ออยากก็ต้องหา
บางที่มีร้อนรน
ใช้เล่ห์หรือใช้กล
ต้นหาคือตัวลวง
ความอยากในทางดี
พุทธะ ทรงแนะนำ
อยากมาจงอย่าใช้
สติประคองดี
เหมือนหอยสามสิบล้าน
ทุจริต ผิดวินัย
หอยไม่ใช่ของตน
เป็นเพราะต้นหาเชิญ
ความอยากหากเป็นไฟ
ธรรมเป็นเส้นกั้นกลาง
อยากได้ใจสุจริต
สุจริตปิดใจเรา
ต้นหาเปรียบเทียบเข้า
อยากแบบธรรมแนบครอง
ไม่อยากก็ต้นหา
อยากให้ไม่เปลี่ยนไป
มนุษย์มีกินกามเกียรติ
ต้องใช้ โอ โอ เดิม
กล่าวมาว่า “เรื่องอยาก”
อยากให้ประเทศไทย

หากมีมากจะอยากหนา
แก้ปัญหาคความอยากตน
แม้รู้ว่าซ้ำๆ จ้อฉล
ในกมลคิดกลลวง
หรือใช้มนต์จนก้าวล่วง
หลอกให้ลวงแล้วออกนำ
นั้นยังมีต้นหาล้ำ
ควรแก้ธรรมอยากนั้นดี
ดูที่ใจให้เต็มที
เท่าทันมีกำกับใจ
สอบได้การไม่โปรงใส
ไปอยากได้ส่วนแบ่งเงิน
มีหลายคนต้องอายเขิน
ให้ไปเดินในตระวาง
ก็เผาไหม้สิ่งกีดขวาง
ให้ใจสร้างไม่มัวเมา
คุณธรรมปิดผัดไม่เข้า
ทุจริตเล่ากระเด็นกอง
ตามใจเล่าต้องสนอง
ใจไม่หมองหนองเต็มใจ
ไม่อยากว่าเป็นอยู่ไคร้
หนุ่มสาวใจให้คงเดิม
ยามถูกเหยียดเคียดทุกข์เพิ่ม
ธรรมแต่งเต็มเสริมที่ใจ
อยากมากมาก อยากจริงไคร้
พ้นจากภัย “ทุจริต” เอย ฯ

5 ล้ออายุ ๖๙ ปี

หลวงพ่อยอม

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

15 ถ้ามมาหลวงพ่อยอม

จะตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

27 หาข้าวใช้ข้าว

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

63 สก๊ปปิเศษ : ข้อคิดสะกิดธรรม

“ประโยชน์ใช้สอยกับใช้สอย”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

65 ทำไมถึง “บวชไม่สึก ?” ตอน ๑๓

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

69 สะเก็ดข่าว : พระพยอม

อยากบอก “คนไร้ยางอาย”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

73 สะเก็ดธรรม จากสวนโมกข์

ถึงสวนแก้ว “สัมมาอาชีวะ :

ทำมาหากินชอบ”

โดย...พุทธทาส

81 ใครควรอยู่ในธรรม

“ปริศนาธรรมผ่านภาพธรรม”

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

93 ชุมนุมคติธรรม

“ตื่นเถิดสตรี”

โดย...ละอองธรรม

97 วันมูทิตาจิต

“แต่...พระราชธรรมนิเทศ”

โดย...ละอองธรรม

101 สวนแก้วแฟร์

“ราชาผลไม้ไทย : ทูเรียน”

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

105 ภาพ...พัฒนา

113 ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์

“กำลังใจ”

โดย...โยมแอ้ว สังฆทาน

114 วิตามินใจ “รีบ”

โดย...นายมะเนาว์

115 ประชาสัมพันธ์

“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว”

และใบปวารณา

117 รายนามผู้บริจาคทรัพย์พิมพ์

วารสารกัลยาโน

๑ ฉาขุหกลินเกล้า แข็งแรง
แข็งกว่าศิลาแสง แบ่งเสี้ยว
เพราะเป็นเซ่นกำแพง ก้นขั้ว พาวา
ตรงม้วนไม้คดเคี้ยว ต่อดสู์ธรรม ฯ
ครุมาพพ เกตุรักษา ประพันธ์ถวาย

ล้ออายุ ๖๙ ปี
หลวงพ่อยอม

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กุลยาณ)*

*“ล้ออายุ ๖๙ ปี หลวงพ่อยอม” บทสัมภาษณ์..พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กุลยาณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาณ ฉบับที่ ๓๒
ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันเสาร์ที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๑

อายุย่างเข้า ๖๙ ก็น่าจะเอามาล้อเล่นกันว่า ผ่าน มาแต่ละปี หรือตั้งแต่จำความได้ ชีวิตมันน่าจะเอาอะไรมาหยิบมา ล้อเล่นบ้าง เพื่อให้การล้อนี้มันเกิดกระทบกระเทือนไปถึงกิเลส เพิ่มสติปัญญาบ้าง ก็คงจะต้องบอกว่า ๑ ปีที่ผ่านมา การล้มฟาด ต้องเย็บ ๑๑ เข็ม ก็ดูเป็นเรื่องน่าเอามาล้อเหมือนกัน ทำไมถึง ปล่อยล้มปล่อยฟาด ก็สังขารบ้าง สิ่งแวดล้อมบ้าง อายุตัวเลข เขาเรียกว่า **ก้าวเข้าสู่ช่วงขาลงนะ**

ที่นี่ มันดันเอาหัวลง มันก็น่าล้อว่า ถ้าลงแต่ขาที่ไม่มีปัญหา ดันเอาหัวลง ฟาดกับขอบพื้น ก็เรียกว่า **เหมือนกับล้มทั้งยืน** แล้ว เราก็ได้มาคิดพิจารณาได้เรื่องของความเจ็บจริงกับเจ็บฟรี ได้เสีย ค่าหมอค่ายาโรงพยาบาล จะมานั่งเจ็บใจว่า เขาเอาแพง ไม่ลด ให้พระครึ่งหนึ่งอะไรก็ตาม เราก็จะเจ็บฟรีไป ส่วนหัวนะเจ็บจริง แน่นอน อันนี้เป็นเรื่องที่ล้อในส่วนที่ผิดพลาดเสียหาย

และที่น่าล้ออีกก็คือ **เรื่องคดีโดนดงกล้วยแขก** ไม่ รู้จักจบจักสิ้น มีคนเขาพูดต่าง ๆ นานาว่ากันไปว่า พระพยอม ทำไมไม่ปล่อยไม่วาง ไม่เป็นถือว่าทำบุญไปเลย บางคนเขา ใช้คำว่าอย่างนี้พิธีกรรายการต่าง ๆ เขาเคยพูด **“ทำไมไม่ ปล่อยไม่วางถือว่าทำบุญไปเลย เงิน ๑๐ กว่าล้าน !”**

อาตมาต้องขอบอกว่า มันคงไม่ได้ทำบุญไปเลย เท่ากับ อาตมาทำบาปครั้งยิ่งใหญ่ เพราะอะไร ?

เงินที่ได้มาซื้อเป็นเงินของพระผู้ใหญ่ผู้ทรงศีลทรงธรรม ทรงบารมี เช่น สมเด็จฯ วัดปากน้ำ, หลวงพ่อแพ, หลวงพ่อจรัญ, หลวงพ่อเป็น, หลายรูปหลายท่าน, หลวงพ่อวัดไร่ขิง สมัยนั้นท่าน ก็ได้เอามาร่วมสมทบ ซื้อที่ดินให้คนยากคนจน ก็ดันมาถูกขบวน การประหลาดของทางกฎหมายตัดสินเบ็ดเสร็จเด็ดขาดไปแล้ว ก็ยังย้อนเอามากลับเป็นผลัดกันแพ่ ผลัดกันชนะไปได้ แต่ทั้งหมด นั้นอาศัยเทคนิควิสามาร ก็เลยทำให้มานั่งคิดดู จนถึงปัจจุบัน ก่อนที่จะเขียนคอลัมน์นี้ ก็เผชิญโชคคดีที่ได้สดับรับฟังพระรับสั่ง

ของรัชกาลที่ ๑๐ วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๑ ท่านได้รับสั่งกับผู้พิพากษาหญิงที่เข้าถวายสัตย์ปฏิญาณ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน ความว่า

“ปฏิบัติหรือถือปฏิบัติสืบต่อกันมาว่า ปฏิบัติหน้าที่ในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์นั้น ความจริงความหมายก็คือ ปฏิบัติหน้าที่ในนามของสถาบันทั้ง ๓ สถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และประชาชน ในพระปรมาภิไธยในนัยยะนี้หมายถึง สถาบันที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของชาติ และความสุข ความร่มเย็น และมั่นคงของราชอาณาจักร ซึ่งเป็นบ้านของเราทุกคน อันนี้ความหมายที่จะขอชี้ให้ในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์ก็คือ ในนามของประชาชนชาวไทย ในนามของสถาบันสูงสุดทั้งหลายชาติ และประชาชนคือ ให้ความยุติธรรม ให้ความถูกต้อง โปร่งใส และเป็นที่พักพิงของประชาชนและสังคม

กฎหมายไม่ว่าประเทศไหนมีไว้เพื่อรักษาสีทธิ รักษาความปลอดภัย รักษาความสงบ กฎหมายนั้นก็ลึกซึ้ง ใช้ให้ดีกว่า ใช้ไม่ดีหรือหาช่องโหว่ในทางปฏิบัติ

มันก็ไม่ดี พอเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เป็นทั้งศาสตร์ เป็นทั้งศิลป์ เรื่องกระบวนการยุติธรรมนี้ แต่ถ้าหากตระหนักถึงความถูกต้อง หรือพูดง่าย ๆ ความสุขของส่วนรวม ความสงบสุข และความมั่นคงของประเทศชาติ ก็จะไปในทางที่ถูก ก็จะอ่านกฎหมาย หรืออำนวยการยุติธรรมได้อย่างไม่ผิด ผู้พิพากษาก็เป็นมนุษย์ ก็เป็นคน มีอารมณ์ แต่ถ้าเมื่อทบทวนศีลธรรม หรือจรรยาบรรณ ของผู้พิพากษาไว้ ก็จะไม่ออกนอกกรอบที่ผิด ท่านทั้งหลายได้ เรียนมา ได้ศึกษามา และได้เรียนรู้ว่าอะไรมันผิด อะไรมันถูก อะไรมันดี อะไรมันไม่ดี อะไรที่จะทำให้มันเดือดร้อนต่อชาติ บ้านเมือง ก็คงจะรู้แล้วอะไรไปในทางที่ถูกหรือไม่ถูก ก็ขอให้ มีสติ มีปัญญา มีทัศนคติที่ถูกต้อง และอำนวยการความยุติธรรมแก่ ประชาชน ก็จะเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง”

เมื่อลองอ่านดู ประโยคที่โดนใจที่สุด ก็ประโยคว่า อย่าใช้ช่อง โหว่ ทางกฎหมายทำถูกให้เป็นผิด ทำผิดให้เป็นถูก ทำได้ให้เป็นเสีย ทำเสียให้เป็นเสียหายกันแบบชนิดที่ไม่เป็นธรรม แล้วท่านก็ตรัสรับสั่งไปอย่างนี้ ก็โดนใจก็เลยทำให้ต้องไปถวายนฎีกา ส่วนเรื่องจะเป็น ยังไงติดตามกันตอนฉบับหน้าก็แล้วกันว่า **การถวายนฎีกานั้นจะมีผลออกมาอย่างไร ?**

แต่แล้วที่เราสนใจขึ้นมาอีก เพราะมีคนพูดว่า พระบิดากับพระ ธิดา หรือลูกกับพ่อในภาษาชาวบ้าน หันมาสนใจเรื่องกฎหมายแห่ง

ความยุติธรรม พระองค์ภาฯ ผู้พระธิดาก็ไปรับร้องทุกข์ชาวบ้านด้วยพระองค์เอง และเราก็ไม่เคยได้ยื่นพระมหากษัตริย์องค์ใดที่รับสั่งกับผู้พิพากษาแบบภาษาโดนใจว่า “อย่าใช้ช่องโหว่”

อย่าใช้ช่องโหว่หากิน หารายได้บนความเสียหาย ทุกข์ยาก บนความผิดพลาดจากถูกเป็นผิดอะไรทั้งหลายนี้ ตามประโยคดูตามข้อความพระดำรัสเต็มที่คัดมาให้คุณกัน ว่าเราเคยได้ยื่นพระมหากษัตริย์องค์ใดตรัสเรื่องกฎหมายแบบนี้บ้าง ตรัสกับนักกฎหมายแบบนี้บ้าง

สรุปว่า เรื่องที่หูตาเราได้รับรู้ได้เห็นจนพาให้ชีวิตต้องระหกระเหินเดินขึ้นลงขึ้นศาล แต่ไม่รู้เมื่อไหร่จะเดินขึ้นคุกก็แล้วแต่เวรแต่กรรมเถอะ

นี่ก็เอามาล้อ โฉนว่า ไม่แน่วิตมมนุษย์มันผันได้ พระสังฆราชกับพระสมเด็จพระเจ้าที่เราเคยได้ยื่นกัน ในคดีสงฆ์ไทย ใครจะนึกว่ารถคู่กันพระสังฆราชยังมีฎกรถชนจนภาษาชาวบ้านว่า “คอหัก” แล้วก็นั่นว่า “เวรกรรม” หลวงพ่อพระพิมลธรรม (อาจ อาสโภ) ต้องไปงานอภิเษกกรรม ไม่รู้เรื่องเวรเรื่องกรรมใครทำนั้น

สำหรับอาตมานี้รู้สึกเสียความรู้สึกว่า ชาวพุทธนี้ไม่เชื่อบาปกรรม พูดล้อเล่น ล้อเลียนเยาะเย้ยถากถางบาปกรรมว่า

“

...อย่าใช้ช่องโหว่

ทางกฎหมายทำถูกให้เป็นผิด

ทำผิดให้เป็นถูก ทำได้ให้เป็นเสีย ทำเสีย

ให้เป็นเสียหายกันแบบชนิดที่ไม่เป็นธรรม...

”

“**ต้นจิวเหียนแล้ว**” เพราะคนเขาปิ่นกันจนหนามหลุด

“**ยมบาลสลับ**” เพราะคดีเยอะ เลย์ไม่ลูกออกมาตัดสิน
ความกับคนชั่วคนผิด

ก็เลยทำให้ เอ๋ ! เราสอนมาแทบตายให้เชื่อบาปเชื่อกรรม ไฉน
เขาเอามาล้อเลียน ล้อเล่นเยาะเย้ยถากถางดูหมิ่นบาปกรรม แต่เอา
เถอะมันก็มีคดีอะไรที่เราดูแล้ว เขายังเสียคำตาย คนยิ่งกลายเป็นเสีย
ลำบาก ถ้าโบราณเขาว่า “**เสียลำบาก**” เสียมันทุกข์ยิ่งตาย แต่คราวนี้
คนยิ่งเสียกลายเป็นเสียลำบาก เป็นนายพรานลำบาก ถึงแม้ว่าจะเป็น
นายพรานบรรดาศักดิ์ เสียตาย แต่คนยิ่งเสียเป็นเสียลำบาก

แล้วก็มีอะไรต่ออะไรให้เราคิด ได้รู้ ได้วัตถุดิบ แล้วส่วนที่แอบ
มานั่งปลื้มบ้าง ก็มีสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอฯ ท่านให้คนเอาหนังสือมาให้แล้วบอก
ว่า เพื่อจะใช้เป็นวัตถุดิบเผยแพร่เทศน์สอน อู้ย ! เป็นบุญเป็นคุณอย่าง
หาที่สุดได้ยากแล้วละ อย่างนี้ก็ต้องเรียกว่า **มันหน้าเอามาล้อเล่น**
เหมือนกันนะ ว่าเราก็มีส่วนที่เป็นเครื่องปลื้มใจได้มาแสบ ๆ
เหมือนกัน ตราบใดที่ยังไม่เป็นพระอรหันต์ เมื่อได้กำลังใจ
ก็อาจจะฟูไปแสบ ๆ บ้าง ตามวิสัยปุถุชน ก็ต้องเรียกว่ามันหน้า
ล้ออยู่ ตราบใดที่ยังมีฟู ๆ แสบ ๆ เมื่อไหร่จะหยุดนิ่ง สงบ
เย็น ไม่เป็นทั้งฟูไม่เป็นทั้งแสบ ไม่ว่าจะได้หรือเสีย

“...อยากจะล้อตัวเองว่า มันชี้ไม้หรือเปล่า ที่
เสียแล้วก็บอกว่า เราก็รับได้ เพราะโลกใบนี้
มันมีทั้งได้เสียทั้งบวกทั้งลบ ทั้งสมหวังและ
ผิดหวัง เราคงไม่นั่งครวญครางรำพึงรำพัน
กับผิดหวัง สูญเสีย แพ้อะไรพวกนี้...”

เดี๋ยวนี้ก็ยังนั่งนึกล้อตัวเองได้อยู่เหมือนกันว่า “เมื่อไหร่มันจะหยุดฟู ๆ แสบ ๆ กับไอ้ได้กับเสียนี้” แต่ก็นึกในใจนะ อยากจะล้อตัวเองว่า มันชี้ไม้หรือเปล่า ที่เสียแล้วก็บอกว่า เราก็รับได้ เพราะโลกใบนี้มันมีทั้งได้เสียทั้งบวกทั้งลบ ทั้งสมหวังและผิดหวัง เราคงไม่นั่งครวญครางรำพึงรำพันกับผิดหวัง สูญเสีย แพ้อะไรพวกนี้ เพราะว่าชักอยากจะกล่าพูดในทำนองเหมือนล้อตัวเองว่า “ชักจะอยู่ตัวเป็นแล้วนะ” อย่างนี้ชักจะอยู่ตัวเป็นแล้ว เมื่อก่อนนี้มันสวิงไปสวิงมา อย่างบ้าคลั่ง เดี่ยวนี้มันก็ยังไมหยุดบ้าหรอก แต่ว่าพูดง่าย ๆ ว่า สติควบคุมความบ้า มันได้มาพอสมควร อันนี้ก็นำมาคุยล้อเล่นชี้ไม้สักหน่อยก็ได้ คนที่ล้อเล่นนี้มันก็ต้องมีชี้ไม้ปนหน่อย แต่ไม้แบบนี้มันไม่ได้เป็นเรื่องทำให้ใครเสียหาย เป็นเรื่องเล่าสู่กันฟัง

เรื่องการเผยแพร่

แล้วพูดถึงเรื่องการเผยแพร่ ก็ต้องเรียกว่า ดีใจ งานที่ได้ทำมาเผยแพร่ ได้เขียนหนังสือ ได้ออกบิณฑบาตแจกเทปแจกหนังสือ แจกผลหมากรากไม้ ที่ซื้อที่ดินให้คนยากคนจนปลูก ที่สงเคราะห์คนยากไร้ให้มีที่ทำมาหากิน จนกระทั่งต้องเรียกว่า น่าล้อเล่น ! วัตถุประสงค์อะไรผลไม้เต็มไปหมด

เออ ! น่าล้อเล่นเหมือนกันนะ มีต้นไม้
 ร่มเย็นแล้วยังมีผลไม้ เดี่ยวกล้วยเครือนั้นสุก เดี่ยว
 มะม่วงก็สุก เดี่ยวทุเรียนเดี่ยวนี มีนั่นมีนี่ ใต้ ! กลาย
 เป็นวัดที่อุดมสมบูรณ์ ได้พืชพันธุ์ธัญญาหารจน
 ต้องแจกจ่ายต้องให้กับคนทำบุญ คนทำบุญ
 กับออก “อู้ฮู้ ! มาวัดนี้บุญก็ได้ ไล่ก็เต็ม”

เรื่องการพัฒนา

ส่วนเรื่องการพัฒนา ตอนนีก็พัฒนาวัดก้าว
 ขึ้นมาจนคนบอกว่า เมื่อ ๑๐ ปี มามันไม่เห็นเป็น
 แบบนี้ เดี่ยวนี้ลานจอดรถ ก็เรียกว่า รับได้เป็น
 พันคัน ห้าร้อยคัน ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน

อาชีพเดี่ยวนีก็พัฒนาจนมีการทาบกิ่ง
 ตอนกิ่ง เสียบกิ่ง ชมพู่ลูกใหญ่ ส้มโอลูกใหญ่
 มะม่วงพันธุ์ใหม่ ๆ ก็พัฒนาอาชีพ พัฒนาฝีมือ
 ช่างคนงานก่อสร้างก็พัฒนาขึ้นมาเยอะ จึงเป็น
 เรื่องที่ต้องเรียกกันว่า เออ ! นี่ก็ถึงเหมือนกัน
 ว่า จะเป็น “ชาวพัฒนา” กับเขาบ้าง

เดี่ยวนีเขาไม่เรียกชาวนากัน
 ธรรมดาแล้วนะ เขาต้องเรียกชาวพัฒนา
 ไม่เรียกชาวนาเฉย ๆ

ฉะนั้น พระถ้าไม่รู้จักพัฒนาอะไรกันเสีย
 บ้าง แล้วก็ที่นั่งปลื้มใจอยู่ก็มีเช่น คนเขาทุกข์ยาก
 มา เขาไม่มีที่กินที่นอน เขาได้พื้นตัวยังชีพ ได้กิน
 ได้อยู่ ได้มีความสุข เราก็คงพลอยสุขใจ สบายใจ

นี่ล้อเล่นเสียหน่อย เป็นพระนอกจากภาวนา
 ที่จริงภาวนา ก็คือ พัฒนานั่นแหละ แต่เรามันเป็น
 ภาวนาแบบเป็นรูปธรรม เป็นพัฒนาเป็นแบบเป็น

“อู้ฮู้ !
 มาวัดนี้บุญก็ได้
 ไล่ก็เต็ม”

รูปธรรม เจริญงดงามทางวัตถุ แล้วก็ส่งผลทางจิตใจ ที่ไหนมีพัฒนา มีสิ่งแวดล้อมสวยงาม มีไม้ดอกไม้ประดับไม้ผล คนได้ดูได้ยล ถ่ายรูปลูก ถ่ายรูปจิตใจเบิกบานกับความสวยงาม มันก็เป็นเรื่องที่ แหม ! เป็นพระภิกษุยังเขยิบกระเถิบเป็นพระนักพัฒนากับเขาได้บ้าง บางคนเขาก็รู้จักเราในฐานะพระเป็นพระนักพัฒนา มากกว่าเป็นพระเผยแผ่

ฉะนั้น **เผยแผ่ สงเคราะห์ พัฒนา** มันก็น่าคิดว่าพัฒนามาได้ จนกระทั่งมีกองทุนที่น่าปลื้มใจ ก็คือกองทุนสัมมาชีพ ให้คนได้มีอาชีพ ได้ทำมาหากินไม่เป็นโจรเป็นผู้ร้ายมิจฉาชีพ และที่สำคัญกองทุนผู้สูงวัย คนแก่คนชรามาพึ่งพาอาศัย ก็กินอิ่ม นอนอุ่น มีกล้วย อ้อย ขนม นม เนย ไม่อดอยากปากแห้งท้องหิว แล้วเราก็นั่งภูมิใจตรงที่ว่า เขาพูดว่า

“ศาสนิกในศาสนาไหนอดอยากปากแห้งท้องหิว เพราะผู้นำทางศาสนาไม่สอนให้เขามี ไม่มีกิจกรรมให้เขากินอิ่ม นอนอุ่น ให้เขามีฐานะพออยู่ได้อย่างสบาย ปล่อยให้เขาอดอยากฝืดเคืองข้นแค้น ศาสนาไหนจะอยู่เป็นที่พึ่งไปได้ไม่นาน เหมือนรัฐบาลที่ปล่อยให้ประชาชนอดอยากหิวโหยขาดแคลน ขัดสนฝืดเคืองเศรษฐกิจตกต่ำ รัฐบาลนั้นก็อยู่ได้ไม่นาน”

นี่แหละจึงต้องบอกว่า ทุกวันนี้ เราเห็นแล้ว เรารู้สึกได้บ้างแล้วว่า เราจะไม่ยอมปล่อย ให้ชาวพุทธของเราอดอยาก ปากแห้งท้องหิว เราจะต้องเป็นผู้ที่ให้คนได้กินอิ่ม นอนอุ่น เพราะโครงการกองทุนของเรา ที่ได้ตั้งขึ้น แต่ที่จริงจะพูดว่าของเราก็ไม่ได้ ต้องเรียกว่า **“ของญาติโยมที่ทำบุญอุทิศทาง”** เมื่อก่อนเราต้องบอกกันว่า **“ทำบุญ เสียเปล่าไปเยอะ”** ไปสร้างสิ่งที่ไม่ได้อุปถัมภ์ค้ำชูคนเลย จนมีชาวบ้าน วัดชาวบ้านเขาไฟไหม้ ไม่ยอมเปิดศาลาให้เขาได้พักพาอาศัย แหม ! ใจไม่ไ้ระกำ ก็ขอฝากคอลัมน์นี้ไว้เลยว่า **ถ้าใครไฟไหม้ ไม่รู้จะไปทางไหนถูก มาวัดสวนแก้วดู มากินมานอนอยู่ได้ระยะหนึ่ง เดือนหนึ่งรับได้**

“...เรื่องมรรคผลนิพพานก็ต้องพยายามแสวงหา
เดินทางหาให้ใกล้ ถึงไม่ถึง ก็ขอให้ไปใกล้ ๆ ได้กลิ่นไอ
ของนิพพานมรรคผลบ้าง ก็เป็นเรื่องที่คงจะเป็นไปได้
ตามลำดับที่จะก้าวต่อไปใน ๖๙ ปี เจริญพร ”

ก็ฝากเขต กทม. ถ้าวัดไหนเขาไม่รับ มาวัดสวนแก้ว ๒๐๐-๓๐๐
คน พออยู่ได้ มีอาหารให้กิน มีที่ให้นอน มีไฟฟ้าให้เบ็ดเสร็จ ก็หวัง
ว่าคงจะล้อเล่นกันได้มั้ง ว่าเราก็เป็นนักสงเคราะห์นักพัฒนา เผยแผ่
ก็เป็นที่รู้จักมักคุ้น คนชอบสืลาการเทศน์การสอน ถึงไม่มากก็เรียก
ว่า พอสมควร

ฉะนั้น เป้าหมายชีวิตที่วางไว้ “เผยแผ่ สงเคราะห์ พัฒนา”
กองทุนต่าง ๆ ก็เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงความปลื้มใจ ล้อเล่นสักหน่อย
ว่า ก็ได้ทำความปลื้มใจให้แก่ตนเองและคนอื่นไปตามจังหวะ โอกาส
ที่ทำได้ในระดับที่น่าพอใจ ในส่วนเรื่องมรรคผลนิพพานก็ต้องพยายาม
แสวงหา เดินทางหาให้ใกล้ ถึงไม่ถึง ก็ขอให้ไปใกล้ ๆ ได้กลิ่น
ไอของนิพพานมรรคผลบ้าง ก็เป็นเรื่องที่คงจะเป็นไปได้ตาม
ลำดับที่จะก้าวต่อไปใน ๖๙ ปี เจริญพร.

ถามมา หลวงพ่อพยอม จะตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)*

๑

เรื่องคดีโดนดงกกล้วยแขกสังคมสงสัยว่า ทำไม ! หลวงพ่อไม่ฟ้องวันทนา ?

คนที่บอกว่า ทำไม ! ไม่ฟ้องนางวันทนา คือ คนไม่รู้ความจริง ความทุกข์ยาก ความซอกซำ จากการถูกประเล้าประโลม บนความหวังที่ลวง ๆ ให้คนแก่เคลิบเคลิ้ม หวังจะช่วยวัด ช่วยพระ ตัวเองต้องกลับมาเป็นผู้พ่ายแพ้ ทั้ง ๆ ที่ชนะแล้ว ถ้ามั่นใจเถอะว่า คนชนะได้ที่ดินมาแล้ว ไปเซ็นยอมแพ้

*“ถามมาหลวงพ่อพยอมจะตอบเอง” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๓๒ ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๖๑

นี่ จะมีสักกี่รายในโลกนี้ ถ้าไม่ใช่กลเม็ดเด็ดโงง คงจะไม่เกิดเรื่อง โฉนดถูกกล้วยแขก เป็นมหากาพย์จนบัดนี้

นางถูกหลอกแล้วยังติดคุกอีก จากการล่อหลอกของทนาย เมื่อพูดถึงทนาย ! ทนายฝ่ายที่เดินเรื่องศาลสั่งกรมที่ดินออกโฉนด ให้นางวันทนา ก็ไม่ดูแลลูกความ ไม่ได้ตักเตือนว่า ถ้าใครมาบอก ให้เซ็นเป็นอย่างนี้ เปลี่ยนจากการครอบครองปรปักษ์มาเป็นให้เช่า ไม่ได้ดูแลลูกความ ได้เงินค่าความไป แล้วปล่อยให้ลูกความมา เสียหายภายหลัง แล้วก็อย่าหาว่าก้าวล่วงศาลเลย แต่มันอดตจิด ไม่ได้ที่ว่า

ศาลทำไมไม่ปรึกษากัน เห็นบอกว่า “ห้ามดูหมิ่น ห้ามวิพากษ์วิจารณ์ ห้ามก้าวล่วงศาล” แต่ทำไมศาล ก้าวล่วงกันเองได้ ศาลแรกให้ออกโฉนดได้ ศาลหลัง ก็มาถอนโฉนดได้ ทั้ง ๆ ที่มีปรากฏชัดเจนในประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งตาม

มาตรา ๑๙๙ จัตวา คำขอให้พิจารณาคดีใหม่นั้น ให้ยื่นต่อศาลภายในสิบห้าวันนับจากวันที่ได้ส่งคำบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งให้แก่จำเลยที่ขาดนัดยื่นคำให้การ แต่ถ้าศาลได้กำหนดการอย่างใด ๆ เพื่อส่งคำบังคับเช่นนี้โดยวิธีส่งหมายธรรมดาหรือโดยวิธีอื่นแทนจะต้องได้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้นแล้ว ในกรณีที่จำเลยที่ขาดนัดยื่นคำให้การไม่สามารถยื่นคำขอภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยพฤติการณ์ นอกเหนือไม่อาจบังคับได้ จำเลยนั้นอาจยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่พฤติการณ์นั้นได้สิ้นสุดลง แต่กรณีจะเป็นอย่างไรก็ตาม ห้ามมิให้ยื่นคำขอเช่นนี้เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ไต่ดทรัพย์หรือได้มีการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยวิธีอื่น

คำขอตามวรรคหนึ่งให้กล่าวโดยชัดแจ้งซึ่งเหตุที่จำเลยได้ขาดนัดยื่นคำให้การและข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลที่แสดงให้เห็นว่าหากศาลได้พิจารณาคดีนั้นใหม่ตนอาจเป็นฝ่ายชนะ และในกรณีที่ยื่นคำขอล่าช้า ให้แสดงเหตุแห่งการที่ล่าช้านั้นด้วย

(เอ้ ! อย่างนี้มันไม่รกรศาลตายเหรอ) คดีใหม่ก็มาเพิ่ม คดีเก่าก็ดึงกลับมาย้อนใหม่ ก็คงเต็มโรงเต็มศาลกันละ ถ้าทำให้คดีเป็นแบบนี้ ทั้งที่คดีการครอบครองทรัพย์สินของนางวันทนา ได้ยุติโดยคำสั่งถึงที่สุดไป ๒ ปีกว่า ก็ยังสามารถมาเรียกร้องคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ อย่างนี้พอจะเรียกว่า ศาลดูเหมือนศาลกันเองหรือเปล่า ก็เป็นกรณีที่น่าศึกษากันดู ทั้งที่มีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ก็ระบุกฎเกณฑ์การปฏิบัติหน้าที่ของศาลไว้หลายมาตรา อาทิว่า

มาตรา ๑๘๘ “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์

ผู้พิพากษาและตุลาการย่อมมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญ และกฎหมายให้เป็นไปโดยรวดเร็ว เป็นธรรม และปราศจากอคติทั้งปวง”

มาตรา ๑๙๗ “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลซึ่งต้องดำเนินการให้เป็นไปโดยยุติธรรม ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์

ผู้พิพากษาและตุลาการมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปโดยถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย”

มาตรา ๒๓๓ “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์”

การที่ทำหน้าที่ของผู้พิพากษาและตุลาการมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปโดยถูกต้องรวดเร็ว และเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย แต่ถ้าไม่ถูกต้องหรือว่า ศาลรับสินบน ออกเหตุผลมาไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ขัดกับตรรกะทั้งปวง อันนี้ จะเอาผิดได้ที่ใคร ในเมื่อศาลเป็นเช่นนี้ เพราะห้ามหมิ่นศาล

ก็หวังใจว่า เป็นบทเรียนก็แล้วกัน ศาลทั้งหลายที่ท่านรับสัตย์ปฏิญาณไปว่าความ เมื่อศาลแรกเขาตัดสินความให้เป็นอย่างนี้ ศาลหลังถ้าไม่ยอมรับคำขอพิจารณาคดีใหม่ก็ไม่ละเมิดรัฐธรรมนูญ

นี่ก็พูดง่ายว่า ศาสตาก็ละเมิดกันเอง “ผู้ทรงเกียรติแต่ไม่รักษาเกียรติ แล้วก็นำมาเกลียดได้”

เพราะฉะนั้น อาตมาไม่อยากฟ้องด้วย แล้วอยากจะไปเยียววา อยากจะไปช่วยเหลือโยมวันทนา เพราะหวังดีต่อวัด หวังจะช่วยวัด เพราะเขาล่อหลอกว่า ยอมเซ็นเป็นเช่า เขาจะไม่มายุ่งทางวัด พอเซ็นยอมปั๊บ ! เอาคืนเท็จไม่พอ เอาที่ดินคืนไม่พอ ไม่สะใจไม่พอใจ กับความเป็นคนใจประหลาด ก็เอาแกติดคุกอีก ๓ ปี

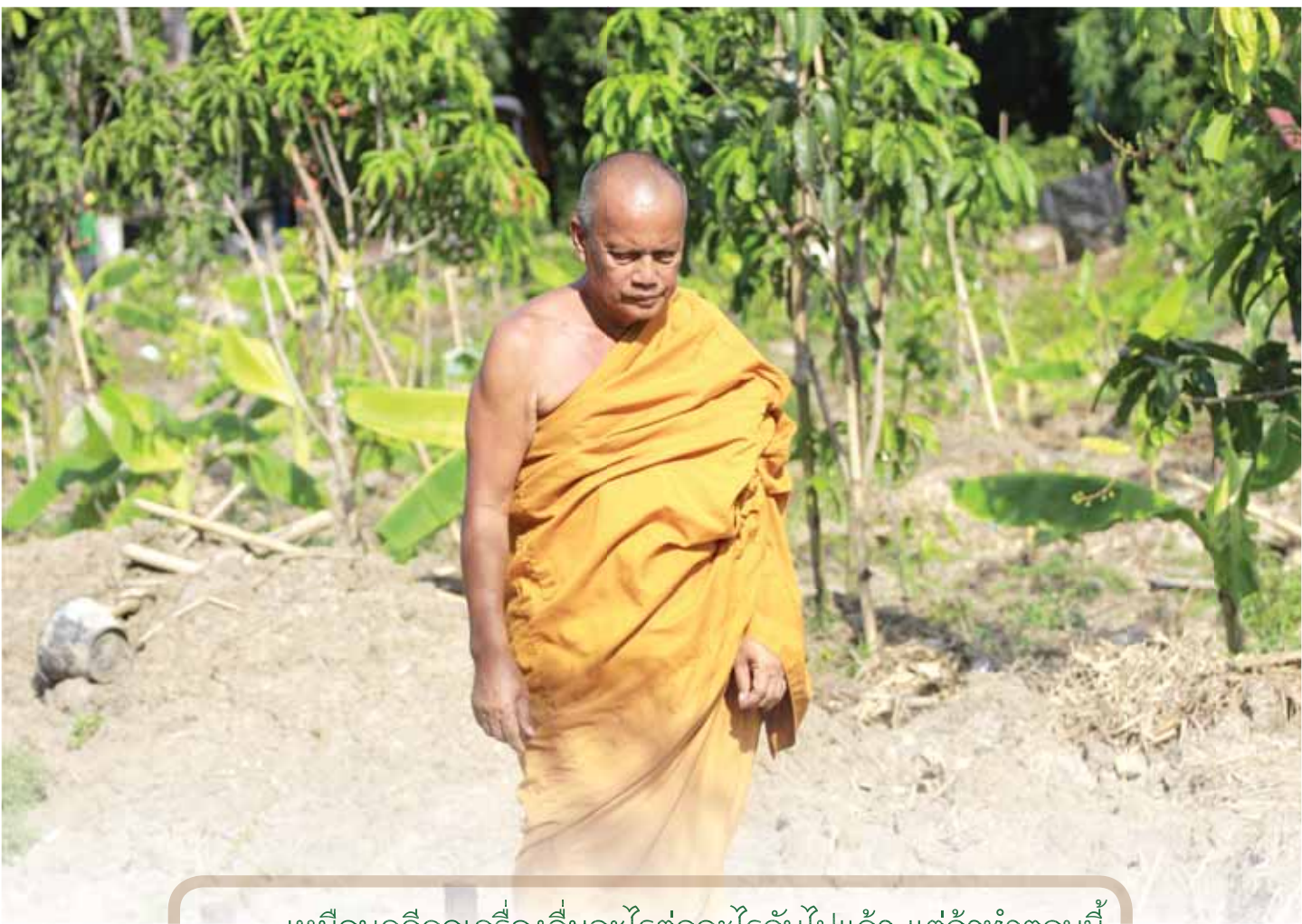
อาตมาที่เจียบไปตอนนั้นก็นึกว่า แกเสียชีวิตไปแล้ว แต่พอคุณชูวิทย์ กมลวิศิษฐ์ กับคณะได้ไปเยี่ยมถึงบ้านที่ไทรน้อย เอ้า ! ยังมีชีวิตอยู่ แล้วแกก็บอกว่า “ก็เขาเกลี้ยกล่อมฉันอย่างนุ่มนวลอย่างนี้”

ก็ขอให้รับรู้กันไว้เถอะในโลกแห่งความเป็นจริงของความยุติธรรม ของเรามันยังกฎหมายยังป่วยอยู่ ก็ต้องเยียวยารักษากันต่อไป

แล้วก็ขอให้ทำเหมือนอย่างคดีเสือไม่ตายฟรีดีกว่า ตอนนี้มีเว็บมีคณะมีกลุ่มบุคคล ทำท่าจะไม่เชื่อตำรวจเอา แล้วทำท่าจะมีการวิพากษ์วิจารณ์ว่า

“นายทุนรวบต้องชนะ”

เหมือนคนตีลูกเครื่องตีมอะไรต่ออะไรกันไปแล้ว แต่ถ้าทำตอนนี้นั้นไม่เหมือนตอนก่อน ในการทำถ่วงเวลาทำซ้ำ

อาตมานะข้าจริง ! มีคนพูดว่า **“เอาชีส์ส่งมาเป็นสำนวนกฎหมาย”** ท่านศรีวราห์ (รังสิพราหมณกุล) บอกว่า ไม่มีประโยชน์ แม้แต่น้อยเอาชีส์ส่งมา เพราะกฎหมายเราดีกับคนชั่วเกินไป ต้องหาผู้นำหานี้ อ้างว่า ละเอียดอ่อนรอบคอบ แต่คงจะไม่พ้นคำว่า **“ถ่วงเวลา”** ไปทำแผนประทุษกรรม ไปจับวิธีอาชญา ไปตรวจอุจจาระ (โ้ย ! มันดีกับคนชั่วเกินไปหรือเปล่ากฎหมายบ้านเรา)

แหม ! ที่ไปเก็บเห็ดในป่า ๒ ตายาย ยังเกือบจะติดคุกตาย ตอนนี้นั้นเป็นเรื่องที่ใครถามทีไร มันสะอึกในหัวใจว่า กฎหมายนี้ กับสถานการณ์ต่าง ๆ มันกำลังอยู่ในลักษณะป่วยจริง ๆ ก็ขอให้ความหวังประชาชนเคยนึกเคยพูดบอกว่า พระธิดากับพระบิดาอาจจะมากอบกู้กระบวนการยุติธรรม ที่ป่วย ให้หายป่วยเข้มแข็ง คักดีสิทธิ์ต่อไป เจริญพร.

๒

มาวัดสวนแก้วช่วงนี้มีบุญอะไร ? ที่ทำแล้วเข้ากับสเปคที่ได้ผลก่อคุณประโยชน์ให้กับวัด ?

สเปคบุญของวัดสวนแก้วช่วงนี้ ไม่มีอะไรดีไปกว่ากองทุนสัมมาชีพ เรื่องน้ำท่าก็พอจะอุดมสมบูรณ์ กองทุนธนาคารน้ำ ผู้สูงวัยก็พอที่จะกินอิ่ม นอนอุ่นสำหรับผู้สูงอายุ ๑๐๐ กว่าชีวิตที่อยู่วัดสวนแก้ว และก็ยังมีข้างเคียงอีก เพราะว่าคนสนใจ ๒ บุญใหญ่ที่แรก มากกว่าบุญสุดท้าย คือ “**กองทุนสัมมาชีพ**”

ตอนนี้สิ่งที่กองทุนนี้ต้องการ ก็คือ **เครื่องมือเครื่องมือ** เมื่อไม่นานชื้อ มีดอร์ญกามาให้เขาตัดไม้ผ่าไม้ ลิดกิ่งไม้ เพราะไผ่ที่นี่ถ้าได้มีดคม ๆ ลิดมันก็ง่ายดี ลิดแล้วก็มาบดทำเป็นปุ๋ย เรียกว่าตอนนี้**กองทุนสัมมาชีพ** เลี้ยงไส้เดือน ก็ได้ปุ๋ยได้ชี้ไส้เดือน เอามาใส่ต้นไม้ ค่อนข้างจะงามดี

ที่นี้ ส่วนเรื่องกองทุน นี่ต้องถือ
ว่าเป็นห่วงเรื่องเดียวก็คือ **“สัมมาชีพ”**
เพราะคนรู้สึกมองเห็นโทษภัยของการ
เป็นคนไร้อาชีพ ไม่มีอาชีพ มันยุ่งยาก
ลำบากแค่ไหน เป็นตัวถ่วงความเจริญ
ของบ้านเมืองอย่างยิ่ง ถ้าคนลอยตัว
อยู่ไม่ประกอบอาชีพอะไร โดยที่อ้างว่า
ไม่มีต้นทุน ไม่รู้จะหาทุนที่ไหน

ฉะนั้น วัดสวนแก้ว มองเห็น
ประเด็นนี้ แล้วก็เห็นลึกไปถึงคำสอน
พระพุทธเจ้า ในอริยมรรคมีองค์ ๘ ท่าน
ได้ตรัสสัมมาสัมมาสัมมา-
อาชีพะไว้คู่ติดกัน มี ๘ ข้อไป ๒ นอก
กระนั้นก็ไปเรื่องอื่น ๖ ข้อ ถ้าไม่เห็น
ความสำคัญคงไม่ใส่ข้อไปติด ๆ กันว่า
“ให้หาชอบ ใช้ชอบ”

ที่นี้ เขาจะหาชอบไหม ? ก็ต้อง
มีอุปกรณ์เครื่องมือ เวทีให้เขาได้หาชอบ
เขาจะได้ไม่ไปหาชั่ว เขาจะได้ไม่ทำตัว
เข้าแก๊งคอลล์เซ็นเตอร์ แก๊งอะไรต่าง ๆ
ที่ลวงโลก ตอนนี้เขาหาชั่วทางอากาศ
ใช้โทรศัพท์หลอกล่อกัน ให้โอนเงิน
โอนทอง เสียข้าวเสียของกันเยอะแยะ

ตอนนี้ต้องเรียกว่า **เราจะดึงคน**
ให้กลับมา ในสัมมาชีพกันอย่างไร ?
ประกอบกิจการงานชอบกันอย่างไร ?

มันก็ต้องมีกองทุน และก็มีกองทุนก็เริ่ม
ดีตรงที่ว่า เริ่มมีบริษัทองค์กรต่าง ๆ
ผลิตปุ๋ยผลิตอะไรต่าง ๆ ขึ้นมาก็มาสาธิต
มาให้ดู ให้ทดลอง ประดับประดา
โครงการเรา หลายกลุ่มหลายพวก จะ
เป็นการทำฟิลเลอร์ปุ๋ยอะไรขึ้นมาก็มา
แนะนำเรา จะทำเรื่องอาหารปลอดภัย
พืช แนะนำการใช้ปุ๋ย ใช้สารอาหารก็
มาแนะนำเรา มาให้เราทดลอง

ฉะนั้น ตอนนี้อาจฝากคอแลมน์
นี้ด้วยว่า **“ใครที่คิดถลำไปหาชั่ว”** หา
เงินหาทองมาใช้แบบชั่ว ๆ นี่จะเป็นการ
ค้าขายเสพติด ค้ามนุษย์ หยุดเสียเถอะ !

ตอนนี้ค้าขายเสพติด พม่าเขาก็
ทนไม่ไหว เพราะพวกที่ผลิตยานั้นเป็น
ชนกลุ่มน้อย พอขายยาได้ก็ซื้ออาวุธ ๆ
สู้กับทหารพม่า เขาก็เลยไล่ต้อนกวาด
กระเด็นหนีเข้ามาในเขตไทย ที่ละ ๓๐
ล้าน ๒๐ ล้านเม็ด

แฮม ! คนหันไปหาอาชีพค้า
ขายเสพติดนี้ ตัวทำลายชาติอย่าง
ร้ายกาจ ข้อหนึ่งเลยที่เดียว เพราะ
เห็นเด็กติดยาตีทุบพ่อแม่ตายก็
เยอะ ฆ่าตา ฆ่ายายตายก็มาก

เพราะฉะนั้น เราจึงอยากให้
อาชีพสุจริต จะเป็นภาคเกษตรกรรม

ของเรากำลังงอกงามดีขึ้น จะเป็นพาณิชยกรรมของเราก็มีการค้าขายเป็นกันมากขึ้น จะเป็นอุตสาหกรรมก็เริ่มแปรรูปผลิตน้ำมันผลิตไม้ เป็นนวัตกรรมใหม่ ๆ เช่น ต้องขอบอกว่า **ปลื้มใจที่สุดในรอบปีที่ผ่านมามี คือ**

คิดทำ “**กระถางตุตบาน**” เมื่อก่อนกระถางนี้ มันจะตุตเล็กปากใหญ่ ต้นไม้มันจะลงไปรากชดอยู่ข้างล่าง ปลูกลานจนกว่ามันจะโต เพราะรากมันไปชดอยู่ข้างล่าง กว่ามันจะกระจายเดิน ต่างกันกับกระถางตุตบาน ปากเล็กนี้ มันเกิดปฏิกิริยาตรงที่ว่า รากมันไปแผ่อยู่ข้างล่าง พอยกไปปลูกลานขึ้นปัดปาดเลย เพราะรากมันพร้อมจะไปอยู่แล้ว มันแผ่กระจายมันรออยู่ข้างล่างอยู่แล้ว

อันนี้ก็เป็นเรื่องอาชีพ ก็เลยสั่งทำบล็อกรูปแบบ บล็อกเขาก็เอา ๒ ขนาด เขาก็เอา ๒ แล่นกว่า แล้วผลิตออกมาลูกละ ๑๘ บาท ก็หมดไปหลายแสนเหมือนกัน เกือบเป็นล้าน แต่ก็ภูมิใจที่นวัตกรรมใหม่นี้ มันสร้างความเจริญงอกงาม และต่อไปก็คงก้าวกระโดดต่อไปอีกก้าวหนึ่ง ก็คือ **สามารถปลูกลานไม้ให้มีลูกในกระถางได้เลย ทำกระถางอย่างไซส์ใหญ่ แล้วก็ต้องคิดว่าในเมืองนนท์น่าจะมีแห่งเดียวแห่งแรกที่วัดสวนแก้ว สามารถปลูกลานไม้ได้ในที่จมน้ำ โดยการทำถังใหญ่ สี่เหลี่ยมบ้าง กลมบ้าง ใหญ่ ๆ เลย ปรากฏว่ากลับขึ้นดีด้วย แล้วน้ำท่วมก็ไม่ตาย เพราะต้นไม้มันอยู่ในถัง เคยไปเห็นมาเขาใช้ถังส้วม ๒ ชั้น ๓ ชั้น ปลูกลานไม้ ๒๕๕๔ น้ำท่วมของเขาไม่ตาย นี่เราก็เลยเอามาทำ**

“วัดสวนแก้ว ไม่หยุดยังใน การสร้างสัมมาชีพ จนกว่าลมหายใจ จะหมด”

เพราะฉะนั้น การประกอบอาชีพ
นี้มันต่อยอดโดยเฉพาะภาคเกษตรกรรม
คิดต่อยอดได้เรื่อย เพิ่มผลผลิตได้เรื่อย
เพิ่มวิธีการได้เรื่อย ทำเครื่องมือเครื่องมือ
เป็นแบบใหม่ โปรเจกต์ใหม่ นวัตกรรม
ใหม่ เรียกว่า ๔.๐ เราไม่แพ้ใครล่ะ

นี่ก็ต้องขอบใจแผ่นดิน ให้กับคณะ
ผู้ร่วมตั้งกองทุนสัมมาชีพ อาตมาคิด

ว่า ชีวิตนี้มันปลายตอนนี้เหลือนิด
เดียวแล้วอยากเห็นความสำเร็จ
ตัวนี้มันสร้างความมั่งคั่ง มั่งมีศรี
สุข บรรเทาทุกข์คนยากคนจน แต่
แห่ม ! เราตั้งหน้าตั้งตาบรรเทาทุกข์
คนยากคนจน ส่วนเจ้าพวกสัปดน
แห่ม ! ไปรีด ไปงาบ ไปไถ ไปเอางบ
ของคนจนไปกินไปใช้ คนยากไร้
ก็เลยอดอยากลำบากต่อไป

แต่ว่าวัดสวนแก้วไม่หยุดยัง
ในการสร้างสัมมาชีพ จนกว่าลม
หายใจจะหมดจากปอดจากจมูก
ถ้ายังมีลมหายใจอยู่จะลุยงาน
เรื่องนี้ และถ้าโยมมาเห็น หรือ
ถ้าท่านผู้อ่านเห็นคงนึกตะลึงว่า

อาตมานี้ ๕ ทุ่ม ๖ ทุ่ม ตี ๑ ตี ๓
ตี ๔ บางทีนึกไป ในงานข้างวัดเขาจัด
งานมหรสปโครัม ๗ เอ็ม ๗ ปี้งป้ง เอ้ !
เราก็มาลุกคิด เขาไม่นอน เขาดูละคร
หนัง เอ้ ! ถ้าเราไม่นอนก็ทำโน้นทำนี่
การเกษตร ไปดูน้ำ เอาน้ำหยอด เอา
ปุ๋ยใส่ ไป ๗ มา ! มะม่วงแตกงาม ชมพู
ขึ้นงาม แหม ! นึกแล้วก็อายุย่างเข้า
๖๙ ปี มันก้าวหน้าไปเยอะเหมือนกัน

เลข ๙ ใน ๖๙ อีกตัวหนึ่งมัน
ก้าวจะไปตาย อีกตัวหนึ่งก็ก้าวความ

งอกงามมา ให้กับวัดกับสาขาต่าง ๆ ให้กับคนที่มาอยู่ในโครงการเรา พันกว่าชีวิต

แล้วบัดนี้มันเริ่มเห็นว่า อ้าว ! คิดไม่ถึงเรา เดียวนี้เป็นอย่างนี้หรือนี้ ปรากฏว่าเราทำโครงการกองทุนสัมมาชีพ เรา ให้คนของเรา กลับกลายเป็นคนอื่นพลอยได้เช่น เรา ปลุกขุนุน พอตัดขุนุนแก่ ก็มีคนที่แกะขุนุนขายรอบ ๆ วัด นี้ ก็มาซื้อเป็นลูก ๆ ไป แกะแล้วก็ไปนั่งขายที่หน้าบ้าน อ้าว ! ได้อาชีพไปอีก

นี่กองทุนสัมมาชีพ เรามันแผ่กระจายขนาดนี้

ฉะนั้น คนที่ตั้งกองทุนบุญนี้มาจะได้บุญขนาด ไหน จะแผ่ไพศาลบุญมากขนาดไหน ปานใด อาตมา มั่นใจว่า “ไม่แพ้สร้างโบสถ์วิหารเจดีย์” เพราะ มันสร้างความมั่งมีศรีสุข

อย่างที่ได้พูดแล้วพูดอีกว่าศาสนาไหนปล่อยให้ศาสนิก อดอยากยากจนข้นแค้น ศาสนานั้นจะตั้งอยู่ได้ไม่นาน รัฐบาลไหนปล่อยให้ประชาชนอดอยากยากจนข้นแค้น รัฐบาลนั้นก็อยู่ได้ไม่นาน

ตกลงว่า วัดสวนแก้วคงอยู่ได้อีกนาน ถ้ายังบริการสังคม อย่างนี้อยู่ และก็เริ่มมีคนมาดูตัวอย่างต้นแบบเราไปไม่ใช่น้อย แล้วเหมือนกัน ก็คิดว่าอีกไม่นานวัดสวนแก้วคงเป็นต้นแบบ คงเป็นตัวอย่างที่จะสร้างสรรค์พัฒนาให้เกิดความงอกงาม เจริญในชาติไทย ประเทศไทย หรือในโลกใบนี้ไว้ อย่าลืม ท่านผู้อ่านคอลัมน์นี้แล้ว ช่วยกระจายบอกบุญว่า

วัดสวนแก้วไม่อยากจะมาถวายสังฆทานมาก ไม่อยากให้ เอาผ้าตุงผ้าไตรมาถวายมาก ไม่อยากเอาค่าอาหารอะไรแพง ๆ

“มีวันนี้ เพราะพระให้”

มา กินแล้วก็ถ่ายไปหมด แต่ถ้ามาตั้งกองทุนสัมมาชีพไว้ กองทุนสัมมาชีพจะเป็นสิ่งที่สร้างผลงาน ประดับศาสนาให้งดงาม และจะได้อยู่ยั่งยืนมั่นคง เพราะเราไม่ปล่อยให้ประชาชนศาสนิกของเรา อดอยากยากจน เขาก็จะต้องชื่นชมนิยมศาสนา นิยมพระเจ้า พระสงฆ์ว่า เป็นผู้ทำให้เขาเป็นอย่างนี้ ดีอย่างนี้ คงไม่ต้องยังไม่ได้พูดว่า “มีวันนี้ เพราะพระให้” แต่ว่าก็เขยิบ ๆ แล้วละ จวน ๆ แล้ว ละ ไกลแค่ียงแล้วละ

ยังงี้ก็ขอบอกบุญว่า อย่างอื่นไปทำวัดอื่นก็แล้วกัน เช่น ถ้าอยากสร้างเมรุ อยากสร้างเจดีย์ก็ไปวัดอื่น แต่ ถ้าอยากร่วมสร้างกองทุนสัมมาชีพ มาวัดสวนแก้ว หรือร่วมสร้างผ่านทาง...**ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ ๐๑๓-๑-๔๒๑๐๙-๕** ได้ตามกำลังศรัทธา เจริญพร.

หาข้าว ใช้ข้าว

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

* “หาข้าวใช้ข้าว” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์ประจำวันอาทิตย์แก่ประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๔ มีนาคม ๒๕๖๑

เป็นอาทิตยที่ ๔ ก็อยากจะย้ำไม่กลัวใครจะเบื่อว่า เส้นทางเดินออกจากทุกข์ ๒ ข้อที่พูดต่อมาถึง ๓ เดือน อาทิตยละ ๑ ครั้งต่อเดือน ยังติดค้างคาใจไม่หาย เพราะมองไปดูเหมือนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มันสะท้อนถึงว่า เส้นทางออกจากทุกข์ ๒ ข้อในอริยมรรคมีองค์ ๘ คือ สัมมากัมมันตะ : การหาชอบ, สัมมาอาชีวะ : ใช้จ่ายเลี้ยงชีวิต ชอบมันยังมีดมน มันยังออกนอกเส้นทาง มันอยู่ในลักษณะ ทำทางเสียศูนย์เสียหาย ป้ายบอกทางเส้นทาง มันไปไม่ราบรื่น เพราะอะไรเอ่ย จึงทำให้มนุษย์หาชั่วใช้ชั่ว มากกว่าหาชอบใช้ชอบ หลักศาสนาควรจะเป็นต้นแบบ ในการหาชอบ

เดี๋ยวนี้วัดเอง ไม่ได้ว่าตรง ๆ ว่าหาชั่วนะ แต่เฉียด ๆ เฉี้ยว ๆ อย่างน้อยก็หาความเลื่อมเข้าวัด เพราะอะไร ? เพราะสิ่งที่วัดพระหานั้น กรรมการวัดหานั้น มันเป็นอบายมุข มันเป็นปากทางของความทุกข์ความเลื่อม

เฮ้ ! ลองขยับดูนิดหนึ่ง อาตมาไปสาขาไหน ยิ่งอยู่ฤดูกาลเทศกาลของวัด งานประจำปีของวัด ไม่มีวัดไหนเลยที่จะไม่หาอบายมุข การละเล่น เทียวกลางคืน ๒ ข้อมันล่อใจชาวบ้านให้เป็นแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ แห่งความเลื่อมทั้ง ๒ ข้อ แล้วเด็กรุ่นก็ไปตีกันในวัดบ้างอะไร

๕๕

...มี ๒ ตัวอยู่ในสันดานลึก ๆ ที่ไม่ได้เอาออก บวชแล้วไม่ได้เอาออก คือ ตัณหา กับอวิชชา...๖๖

เออ ! ลองคิดดูนะว่าตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้น แต่ละ
วัด ๆ จ้องจะหาคนตรี ลิเกมหรสพมาที่วัดกันเพียบ เลย
ตั้งแต่ฝังบูกนิมิต งานประจำปี สงกรานต์ หาแต่เรื่องนี้
แล้วหาชอบหรือหาชั่ว หรือหาเฉียดชั่ว หรือหาสิ่งเลื่อม ๆ
เข้ามาปิดบังปิดกัน ทั้งความสะอาด ทั้งความสงบ ทั้ง
ความสว่าง ๓ ส. นี่ไปไหน จะไปอยู่มุมไหนของวัด เพราะ
มุมไหนก็วุ่นวาย มุมนี้ก็อีกที่กตกริโครม พระเณรจะอยู่
กันยังงี้ ?

ที่นี่ ทำอะไรทั้งหลายมันต้องมีเหตุ เราลอง
มาหาเหตุกันดูไหม ? ทำไมวัดถึงต้องไปวิ่งเต้น
กระหายที่จะหาพวกนี้เข้าวัด เข้าลองเดากันสิ
ชาวพุทธ ! อะไรเป็นเหตุให้วัดกรรมการวัด ทูร
ทูราย กระเสือกกระสนไปหาราคาก็แพงไหมโยม ?
ลำไยเป็นแสนไหม ? (เป็นแสน) เงินแสนไหลออก
ไป แหม ! เสียตาย

เฮ้ ! พอนึกออกหรือยังโยมอะไรทำให้กรรมการวัด
เจ้าอาวาส พระ ไปแสวงหาตัวนี้เข้ามาวัด มันมีเหตุ มา
ลอย ๆ ไม่ได้หรอก ! มันมาเพราะกรรมการวัดกับเจ้าอาวาส
หรือพระนี่ มี ๒ ตัวอยู่ในสันดานลึก ๆ ที่ไม่ได้เอาออก
บวชแล้วไม่ได้เอาออก คือ ตัณหา กับอวิชชา

ค้นหา คือ ความอยาก อยากให้วัดได้เงินอยาก
ให้วัดครึกครื้น แต่ความอยากนั้นอยากด้วยอะไร ? อยาก
ด้วยความฉลาด ด้วยสติปัญญาวิชาจรณสัมปันโน ถ้า
อยากด้วยวิชาจรณสัมปันโน รับรองไม่ไปหาพวกนี้มา
ทำลายบรยากาศวัด เห็นคนข้างวัดก็บ่นนะ จะหลับจะ
นอนมันก็ไม่ได้หลับได้นอน บี้มบี้ม ๆ ก็มีชอบอยู่พวกหนึ่ง
คือ พวกวัยรุ่น เทียวกลางคืนดูกันตึก ๆ ตี ๑ ตี ๒ กลับ
มานอนหลับเพลีย เข้าทำงานก็การงานคั่งค้างอาภูละ
ลาย ผัดเพี้ยนยังง่วง

ตอนนี้ถามว่า ไ้เจ้า ๒ ตัว ตัวปัญหา ๒ ตัวนี้ วัด
อื่น ๆ ก็มีกรรมการ ก็มีเจ้าอาวาส แต่ไม่ยอมให้พวกนี้เข้า
วัดเพราะอะไร ? เพราะท่านไม่อยากจะไป ไม่ยอมอยากไป ๆ
หลวงพ่อบุญญาณี ท่านบอกไม่ยอมหาเงินจากความโง่
ของญาติโยม เช่น หาจากเครื่องรางของขลัง เรื่องศักดิ์สิทธิ์
ท่านบอกท่านไม่ยอมหา ไม่ยอมเสกเด็ดขาด หลวงพ่อหา
เงินสร้างโรงพยาบาล ๒๐๐-๓๐๐ ล้าน สร้างโบสถ์ ๑๐๐-
๒๐๐ ล้าน หลวงพ่อไม่ยอมหาบนความโง่ของคน

ลองคิดนะโยม ถ้าแม่ทัพ ผูกโค เขาบอกหัวหน้าฝูง
มันไม่รู้เรื่อง ที่จะพาญาติโยม ที่จะพาฝูงของมัน ข้ามห้วย
น้ำลำคลอง มันไปข้ามที่เขี้ยว ไหลเกรี้ยวกราด มันก็ดู
ฝูงวัวฝูงอะไรตาย จมน้ำตาย

ญาติโยม ลูกหลานโยม ล้าลักจมนทรสพ จมเที่ยว
กลางคืน จมอยู่ในพวกนี้ ต่ำจม จมลงไป ๆ เพราะหัวหน้า
เจ้าอาวาส กรรมการวัด พาวัยรุ่นมาหมกมุ่นต่ำตม จม
อยู่อย่างนี้

ศาสนาพุทธก็ไม่ได้เกิดอุปการะประโยชน์
มรรคผลอะไร จะเกิดผลบาป เพราะวัดหาบាយมุขเข้า

มา รีดเรียไรแต่จะทำบุญ ๆ รู้สึกความอยากให้เงินเข้าวัดมันล้น
สมองเหลือเกิน ทำไม ! ไม่อยากให้ข้อคิดหลักธรรมชาวบ้าน ถ้า
เปลี่ยนความอยากเป็นความปรารถนาให้ชาวบ้านฉลาด ให้ชาว
บ้านได้สิ่งที่ได้หลักได้เกณฑ์ ที่งดงามความเป็นมนุษย์ไป เชื่อว่า
มหรสพเขาก็ต้องไปเล่นที่อื่น ไม่ต้องมาเล่นข้างโบสถ์ เราคงจำ
ได้ว่า เคยมีวัดหนึ่งที่พระราชินี (ในรัชกาลที่ ๙) ทรงบ่นว่าวัดไม่น่าทำ
อย่างนี้เลย เอาอันนี้ไปเดินข้างโบสถ์ตอนนั้นนะ ท่านก็ทรงบ่น รู้สึกจะ
เป็นพระทางภาคอีสานตอนนั้น

ที่จริงภาคทางอีสาน วัดสงบเยอะ วัดสายหลวงพอ
ชาวมหรสพเข้าไม่ได้ไม่มี เพราะท่านมีวิชาจรณสัมปันโน
ท่านมีความรู้มีความฉลาดในหลักธรรม ท่านสอนก็สอน
ให้ละบาปดีกว่าทำบุญอีก

แต่นี้ชวนคนไปทำบุญแบบเอามหรสพล่อเขานี้ เอาบาปล่อชัด ๆ
นี่แล้วตอนนี้อาบอกว่าคนต่างด้าว มาอยู่เมืองไทยเยอะ ถ้าจัดมหรสพ
ละก็ พวกต่างด้าวเขาก็ไม่ได้สมองอะไรล้าเลิอะไร เขาก็อยากดูมหรสพ
ที่วัดจัด

ตอนนี้ผลมันเกิดอะไรโยม ! อัตลักษณ์ ภาพลักษณ์
ของศาสนา มันกลายเป็นวิกไป ไม่ใช่เป็นวัด จัดนั่นจัดนี่
แบบนี้ วัดกลายเป็นวิก แล้วคนก็เลอะเลือน พวกภาพ
วัดสงบ วัดสะอาด วัดสว่าง ภาพนี้จะหายไป ภาพใหม่
ที่มีมหรสพนี้ จะกลบจะครอบงำ จนกระทั่งวัดก็ต่ำตม
จมกับเรื่องนี้ไปกับเขาด้วย ภาพที่เคยเห็นวัดสงบ วัด
สะอาด วัดสว่าง วัดให้หลักธรรม วัดให้หลักเกณฑ์ไม่ค่อย
มี เพราะให้แล้วคนมาสักการะตีตมาแค่นี้หลักธรรม แต่
ถ้าให้มหรสพลานแค่นี้ไม่พอหรอก เขาก็เอาคุณภาพกับ
ปริมาณเอาอะไรก่อน ? เอาปริมาณไม่เอาคุณภาพ

มาน้อยแต่รู้หลักธรรม ประพฤติงดงามตามพุทธ-
พิธี ประเพณีธรรมนิยมชาวพุทธรักสงบ มีนิสัยน้อม
เอียงไปสู่ความสงบ ถ้ามีมหรสพเยอะ ๆ ก็จะมีนิสัย
เอียงเกริกคึกคะนอง ไม่รู้กาลเทศะอะไรกันแล้ว ยังเป็น
หวังว่าจะเทศน์อีกสัก ๓ เดือน โยมว่าน่าเบื่อไหม ? มันมีมุม
ให้มองมีมุมให้หยิบมาเป็นประเด็นเยอะเลย แล้วเดี๋ยวนี้เก็บ
ประเด็นดี ๆ แปลก ๆ สถาบันศาสนาก็เป็นอย่างนี้ สถาบัน
ชาติผู้พิพากษาคุลาการก็เป็นอย่างนี้

โยม ! ลองช่วยกันคุยสิ อาตมามีข้อมูล เจ๋งมากเลย
รัชกาลที่ ๑๐ ท่านให้โอราบทผู้พิพากษาที่ถวายสัตย์ปฏิญาณ
เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ท่านให้ว่าไง ? ผู้พิพากษาพวก
ตุลาการก็หาชั่วได้ไหม ? หาชั่วตัวนั้นคือหาอะไร
ตรงไหนยังไ้ ? ท่านใช้คำว่า (อ่านตั้งแต่ต้นเลยดี
ไหม !)

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ให้ผู้พิพากษา จำนวน ๑๖๒ คน เข้าเฝ้า ฯ ถวาย
สัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่ โอกาสนี้ นายสรวิช เบญจกุล เลขาธิการ
สำนักงานศาลยุติธรรม และนายเชวง ชูศิริ เลขาธิการประธานศาลฎีกา ร่วม
เฝ้าฯ ด้วยการนี้ มีพระราชดำรัสแก่ผู้พิพากษาประจำศาลยุติธรรม เพื่อเป็น
แนวทางในการปฏิบัติงาน ความว่า

“ปฏิบัติหรือถือปฏิบัติสืบต่อกันมาว่า ปฏิบัติหน้าที่ในพระปรมาภิไธย
ของพระมหากษัตริย์นั้น ความจริงความหมายก็คือ ปฏิบัติหน้าที่ในนามของ
สถาบันทั้ง ๓ สถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และประชาชน ในพระ
ปรมาภิไธยในนัยยะนี้หมายถึง สถาบันที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของชาติ และความ
สุข ความร่มเย็น และมั่นคงของราชอาณาจักร ซึ่งเป็นบ้านของเราทุกคน อัน
นี้ความหมายที่จะขอใจให้ในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์ก็คือ ในนาม
ของประชาชนชาวไทย ในนามของสถาบันสูงสุดทั้งหลาย ชาติ และประชาชน
คือ ให้ความยุติธรรม ให้ความถูกต้อง โปร่งใส และเป็นที่พึ่งของประชาชนและ
สังคม

“กฎหมายไม่ว่าประเทศไหนมีไว้เพื่อรักษาสีหิ รักษาความปลอดภัย รักษา
ความสงบ กฎหมายนั้นก็ลึกซึ้ง ไขให้ดีก็ดี แปลความให้ดีก็ดี ไขไม่ดีหรือหา
ช่องโหว่ในทางปฏิบัติ มันก็ไม่ดี พอเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เป็นทั้งศาสตร์ เป็นทั้ง
ศิลป์ เรื่องกระบวนการยุติธรรมเนี่ย แต่ถ้าหากตระหนักถึงความถูกต้อง หรือ
พูดง่าย ๆ ความสุขของส่วนรวม ความสงบสุข และความมั่นคงของประเทศ
ชาติ ก็จะไปในทางที่ถูก ก็จะอ่านกฎหมาย หรืออ่านวงการยุติธรรมได้อย่าง
ไม่ผิด ผู้พิพากษาก็เป็นมนุษย์ก็เป็นคน มีอารมณ์ แต่ถ้าเมื่อทบทวนศีลธรรม
หรือจรรยาบรรณของผู้พิพากษาไว้ ก็จะไม่ออกนอกกรอบที่ผิด ท่านทั้งหลาย
ได้เรียนมา ได้ศึกษามา และได้เรียนรู้ว่าอะไรมันผิด อะไรมันถูก อะไรมันดี
อะไรมันไม่ดี อะไรที่จะทำให้เดือดร้อนต่อชาติบ้านเมือง ก็คงจะรู้แล้วว่าอะไรไป
ในทางที่ถูกหรือไม่ถูก ก็ขอให้มีสติ มีปัญญา มีทัศนคติที่ถูกต้อง และอำนวย
ความยุติธรรมแก่ประชาชน ก็จะเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง”

“หาช่องโหว่” ตอนนีเราก็กำลังนึกอยากจะถวายเป็นกุศล เพราะมันมีช่องโหว่ ให้เราเห็นช่อง ศาลแรกตัดสินเสร็จเด็ดขาด ให้ที่ดินแปลงที่เราซื้อนี่ เป็นอันว่าถูกต้องตามพระปรมาภิไธย แต่มาอีกศาลหนึ่งให้ล้มเลิกเพิกถอน ก็เท่ากับเพิกถอนพระปรมาภิไธยแรก เพราะตัดสินเด็ดขาดไปแล้ว และมีตัวกฎหมายบอกว่า ต้องรีบดำเนินการ ใครที่เป็นฝ่ายตรงข้ามจะคัดค้านจะแย้ง ก็ต้องไม่ให้เกิน ๖ เดือน แต่ของเรานี้ปล่อยไป ๒ ปี ๓ เดือน ปล่อยให้เราไปสร้างนั่นสร้างนี่ ลงทุนทำไปบานเลย

“ศาลละเมิดกันเองหรือเปล่า” ศาลหลังละเมิดศาลแรก ที่ประชาชนนี้ห้ามละเมิดศาล แต่ศาลละเมิดกันเอง ศาลแรกตัดสินเด็ดขาดเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเรียบร้อยแล้ว ต้องเป็นโน่นของนางนี้คนนี้ เพราะครอบครองมา แล้วพอทนายไปยุเปลี่ยนเป็นเช่ากลับ ศาลก็ถอนรับฟ้องใหม่ พลิกใหม่ เป็นหลุดจากมือของวัดของคนขายไป กลับไปเป็นนายทุนเดิม เป็นของเจ้าของนายทุนเดิม อย่างนี้มันเป็นการหากินของพวกศาลกระบวนการยุติธรรม หรือเปล่ายังไม่รู้ละ ยังไม่ได้พูดถ้าพูดเดียวโดนข้อหาหมิ่นศาลอีก คำขอเราอยู่อย่างนี้ ที่จริงอยากจะพูดอีกเยอะ แล้วก็มีช่องทางจะพูดด้วย

แต่เขาล็อกไว้ **“ห้ามประชาชนวิพากษ์วิจารณ์หมิ่นศาล”** แต่ศาลทำกันเอง เพราะอันแรกก็ทำในนามพระปรมาภิไธย ตัดสินเสร็จเด็ดขาด จู่ ๆ ก็มาล้มอันนั้นซะ เป็นเหมือนไม้หลักปักขี้เลนอะไรที่เขาว่าคดีศาล มันถึงได้ล้มโรงล้มศาลไฉ่ ก็ตัดสินเด็ดขาดไปแล้วก็ควรจะจบ นี่มาปล่อยรื้อใหม่ ๆ กันอีก โดยคดีเก่าก็ยังไม่จบ ไขใหม่ก็มาเพิ่มเก่าก็คุ้ยขึ้นมาอีก ขบวนการแบบนี้ประเทศเราสับสน กฎหมายกำลังป่วยอย่างหนัก กระบวนการยุติธรรมต้องเรียกว่าป่วยมากช่วงนี้ อาตมาเกิดมา ๖๐ ปี ไม่เคยได้ยินร้านกาแฟเขาวิพากษ์วิจารณ์รุนแรงกระบวนการยุติธรรมบ้านเราอย่างหนัก

ในหลวงรัชกาลที่ ๑๐ นี่ พระองค์ภาฯ อีگونه เป็นความหวังของคนไทย ที่จะพลิกให้กฎหมายศักดิ์สิทธิ์ เบ็ดเสร็จเด็ดขาดไม่ใช่กลับไปกลับมา เหมือนไม้หลักปักขี้เลน แล้วตอนแรกไม่ตัดสินใจให้มันเปะ ๆ ให้มันดี หาข้อมูลซะ ให้ชัดว่า ทนายเขาพูดหลอกมานี่รับฟังข้างเดียวนี้ (แปลก ! พระไม่ยอม ฟัง ฟังทนายข้างเดียว ห่อเหี่ยวไหมอย่างนี้ เสียเงินไปตั้ง ๑๐ กว่าล้าน)

เดี๋ยวคอยดูเถอะคดีเลื้อยดำเนินคดีอีกแหละ นี่เห็นวิจารณ์กันว่าดู ว่า เห็นตำรวจใจหัว กล้วย ! วิจารณ์ว่าดู ให้อย่างนอบน้อม พินอบพิเทาคน

ตำรวจศักดิ์ศรีไปไหน จะไปพินอบพิเทา อ้างยังงี้ ? อ้างว่า เขา อายุมาก จะอายุมากอายุน้อย คุณรวบ คุณอายุมาก แต่คุณผิด เคารพ คนผิด คำนับคนผิด สยบคนผิด แล้วบ้านเมืองมันจะไม่ผิดไปเรื่อยได้ไง ไม่ต้องไหว้ ถ้าไหว้ก็ยกให้อย่างนี้ก็ได้ ไม่ต้องไหว้ซะไฮ้ ! ที่เขาพูดนี้ น้อม ซะจนกระทั่งคารวะอย่างแรงเห็นไหม ? ว่าจะไม่เทศน์เรื่องนี้แล้วเชียว มันมี ปราบฏาการณให้เทศน์ วัตถุประสงค์บ่อยมาให้อะไร ส่งมาให้อะไร ก็ต้องแตะหน่อย อาจจะมีอีก ๓ เดือนข้างหน้าอีกข้อนี้ ไม่เช่นนั้นมันก็ต้องหาช่องไหว้ ทาง กฎหมายโกงกินกัน

นี่ทุเรศที่สุดวันนี้ ลงมาได้ยังงี้ ลงมาแย่มากเลย วึ่งกันตาแหกเลย ป.ป.ท. ยันไม่พินผิด เจ้าพวกที่โกงกินงาบคนจนนี่ ตอนนี้อยู่กันพล่าน เลย “จ่ายเงินคนจนย้อนหลัง” เขาเรียกอะไรภาษากฎหมาย “ความ ผิดสำเร็จแล้ว” คุณจะไม่ยอมของเขานี้ แล้วพอตำรวจจับ “เอาคืนนะ จบ ! กันนะ” ได้ไหม ? ไม่ได้ความผิดสำเร็จแล้ว

นี่ดูสิ ๆ เขางาบของคนจน เขาหาชั่วหรือหาชอบ เขาล้มมาหรือมิจฉา “มิจฉากัมมันตะ”

ถามว่า ถ้าจะเลยไปไม่เทศน์ต่อ ไม่ขยี้บิต่อ ไม่มีบันทึกรื้อใน เสียในเทพ ต่อไปอะไรมันจะเกิดขึ้น เขาก็จะหากินโกงกิน แย่งกิน ปล้นกิน ขโมยกินแบบสิ้นยางอายกัน เดียวนี้ต่างประเทศเขาก็มีข่าว แปลก ๆ นะ เขาก็หากินกันแปลก ใจ ! บางทีสยดสยองเลยละ เขา หากินแบบชนิดที่เราจับไม่ได้อะ แต่เขาก็เริ่มออกอาการเป็นอาชีวะ

ความหาชั่วกับใช้ชั่ว นี่ใครอย่าทำว่า
เป็นเรื่องเล็กน้อย อย่าคิดว่าเป็นเรื่อง
เล็กน้อย แล้วเดี๋ยวนี้กระบวนหาชั่ว
ที่บัดซบที่สุดคือ ขายมมนุษย์ ค้ามนุษย์...

อาชีพทุจริต อาชีพแย่งกินปล้นกิน ขโมยกิน โกงกิน
วันนี้ดูข่าวต่างประเทศนะ เชื้อใหม่ตอนหิมะตก เจ้าของร้านก็ปิดเซเว่น
เขาเอาแม็คโครนี่ถล่มเซเว่น แล้วเกิดอะไรขึ้น เจ้าพวกเด็กวัยรุ่นรอบ ๆ
เซเว่น พอเห็นช่องทางเข้าได้ โห้ย ! เข้าไปแย่งกัน หาชั่วกันพื้พั๊บ พอ
อีกคนเอาแม็คโครเปิดช่อง เจ้านี้เด็กวัยรุ่นพื้ เขาเกิดอะไรขึ้นคนท้อง
ถิ่น คนท้องที่เขาก็ก้าวลูกหลานเขาสันดานเสีย สันดานหาชั่ว แล้วก็
ถูกมองว่า โอโฮนี่ ! เขาพังร้านแล้วเข้าไปเอาเขาหมด แล้วเจ้าของร้าน
จะทำยังไง ลงทุนไปเท่าไร โดนเจ้าพวกหาชั่วนี้ เจ้าคนหนึ่งเปิดทาง
ให้ด้วยแม็คโคร อีกกลุ่มหนึ่งวิ่งด้วยความหิวโซ เขาไปหาของในเซเว่น
เอามาทินมาใช้กัน ที่เราเรียกว่า “หากินสกปรก ไม่หมดจด”

ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า นี่ท่านเน้นว่า “บริสุทธิ์ศีล”
คือ หากินแบบบริสุทธิ์หมดจด พระนี้ก็ต้องแต่เขาให้ ถ้าเขา
ไม่ให้หญ้าเส้นเดียวก็ไม่ควรเอา “หญ้าเส้นเดียวนี้ก็ไม่ควรเอา”
ถ้าเขาไม่ให้ แต่ถ้าเขาให้เขาพิจารณาว่า เขาให้ พระถึงจะรับ
ได้ พระนี้ต้องขนาดว่าไม่ประเคนไม่ได้ ไม่กล้าฉันเลยนะ ต้อง
ประเคนก่อน แต่บางคนก็เหลือเกิน เขาประเคนเข้าแล้ว เจ้า
เด็กวัดมาจับหน้อย ต้องประเคนใหม่อีก เคาะหัวเด็กวัดอีก
นี่ก็แรงเกินเหตุ รับผิดชอบเข้าถึงเพียงฉันทได้ตามแต่ ถ้าเลย
มากก็ต้องมาสละให้คนอื่นไป แล้วเขาจะถวายคืนบ้างก็ได้

เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ถ้าเราปล่อยไปนาน ๆ อวิชชามันจะผันแปรเป็นอะไรรู้ไหม ? เขาจะบอกว่าวัดทำอย่างนี้ถูกต้อง ทำกินอย่างนี้ถูกต้อง ที่นี้จะกลายเป็นมิจฉาจิตที่เรารับไม่ได้ แต่เขาชอบรับถ้ารับ ๆ ไปแล้วมันเป็นยังไง ? วัดก็รับและ ผู้พิพากษาก็หาช่องโหว่ โจรขโมยก็จ้องที่จะพังร้านพังล้างข้าวล้างของ

นี่มันมีข้ออยู่เรื่องหนึ่งเจ้าคนเขาถูกจับบ้าน ๖ ครั้ง เขากับออก “ขโมยจำ ฉันทมัตตว์ มตบ้านแล้วจะ ไปเอาบ้านอื่นบ้านเหอะ” โยมว่ามีไหม ? ถูกจับ ๕-๖ ครั้ง เออ ! เจ้านี้เอาจริง เอาอยู่นั้นแหละ หาอยู่นั้นแหละ

เออละ ! เจ้านี้หาชั่ว มันกำลังหากันเป็นระบบ เป็นล่ำเป็นสัน นอกจากเจ้าพวกแก๊งคอลเซ็นเตอร์ หรือข่าวที่อาตมาเล่าว่า ลูกต๋นหาเงินได้หมอนพ้อ ที่จะเก็บไว้ซื้อกับข้าวให้น้องกิน นี่ไปซื้อเหล้า หากี่ชั่ว นอกบ้านไม่หา หามันได้หมอนของพ้อ แล้วไปซื้อเหล้าอีก ใช้ชั่วอีก มันก็เลยกลายเป็นหาชั่วใช้ชั่ว ผลที่สุดพ้อกลับมาถึงเปรี้ยง ลูกตายเครียดคลุ้ม ยิ่งตัวเองตายตามอีก

ความหาชั่วกับใช้ชั่ว นี่ใครอย่าทำว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย อย่าคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แล้วเดี๋ยวนี้กระบวนหาชั่วที่บัดซบที่สุดคือ ขายนมนุษย์ ค้ำมนุษย์ เอาเด็กอายุ ๑๔-๑๕ ปี ไปบริการทางเพศ ขายนคนนี่มันขายเหมือนผักเหมือนปลาได้ใจ คนนะไม่ใช่ผักใช้ปลาที่จะเอาไปค้าไปขายอย่างสิ่งไม่มีชีวิตไม่มีความรู้สึก มันไม่ได้ มนุษย์อะไรประหลาดจริง ๆ

และเจ้า ๒ ตัวนี้ อยากกับโง่ (ตัดหน้ากับอวิชชา) ถ้าถูกเลี้ยงดีมันจะอ้วน ถ้าให้อาหารมันดี ๆ สนองความอยากเยอะ ๆ ช่วยเหลือให้สมใจเจ้าความโง่บ่อย ๆ โง่กับอยากก็จะอ้วน พออ้วนตอนนั้นก็หาชั่วหนักขึ้นแข็งแรงขึ้น แล้วยุ่งตายละสิ ถ้าเจ้าความหาชั่วมันแข็งแรงอ้วน แล้วมันอายุยืนด้วยนะ

โยม ! ตั้งที่พันปีมาแล้ว เจ้าอยากกับโง่ นี่ยังล่ำมโซ่มนุษย์

“อยาก ๆ
โง่ ๆ”
“โง่ ๆ

อยาก ๆ”
อยากที่ผสม
โง่นี้อันตราย
ที่สุดเลย

ไว้ไหม ? ไม่ได้ปล่อยเลย มันน่าจะมีวันพ้นโทษวันไหนบ้างปี พ.ศ. อะไร
ดีละ “๒๕๖๙ จะปลดปล่อยอยากกับเเ้ง” ให้พ้นสักทีลือกมาหลายปี
แล้ว มันไม่เห็นมีวี่แววว่าจะปล่อย มันจะลือกเอาไว้อย่างนี้ มนุษย์ก็วน
พายเรือในอ่าง “อยาก ๆ เเ้ง ๆ” “เเ้ง ๆ อยาก ๆ” อยากที่ผสมเเ้งนี้
อันตรายที่สุดเลย

อาตมาจึงคิดว่า ทำไม ! พระพุทธเจ้าถึงได้ใส่ ๒ ข้อ
ไว้ติดกันใน ๘ ข้อ หาชอบใช้ชอบนี้ ถ้าเรายังอยู่กันเเ้งวน
“หาชั่วอยากเเ้ง ๆ” มันล่ามโซ่ชีวิตเราไว้อย่างนี้ ก็ไม่มี
โอกาสหาดี ๆ หาฉลาดบ้างเหรอ

ทีนี้ อะไรเป็นตัวพลิกผันให้มนุษย์นี้ฉลาดหาสนองความ
ต้องการแบบสมปรารถนาเเ้งทางสร้างสรรค์ก็ต้องมีผัสสะที่ดี

การบรรยายธรรมทุกวันอาทิตย์ต้นเดือน เป็นการสร้างผัสสะที่
ดี ให้คนที่หาชั่ว หรือคนที่จะตกเป็นเหยื่อของเเ้งหาชั่ว ต้องขอตอกย้ำ
อีกที ที่เทศน์เรื่องนี้ความต้องการเเ้งเกิน

๑) ให้ญาติโยมอย่าผันตัว เทศน์สอนไว้เพื่อ
จะได้ไม่ให้ผันตัวไปเป็นแก๊งหาชั่ว และ

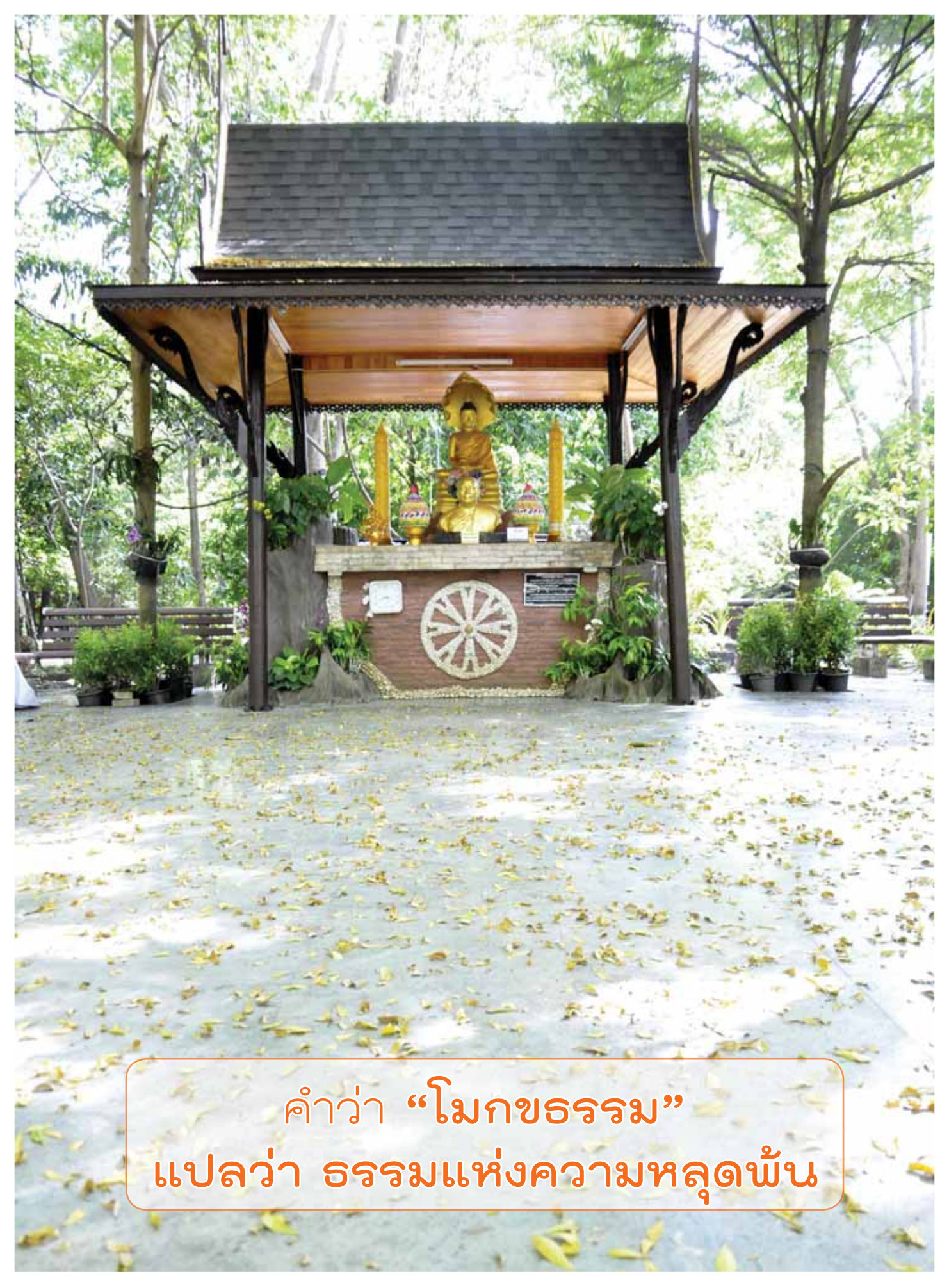
๒) จะได้ระวังตัวไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของเจ้า
พวกหาชั่ว

โยมว่า มันเป็นหน้าที่ที่เราจะต้องทำกันไหมนี่ ช่วยกันป้องกัน
กันลากโยมออกจากแก๊งหาชั่ว แล้วช่วยเหลือกระตุ้นเตือนให้โยม
ไม่ต้องไปเป็นเหยื่อของเจ้าพวกหาชั่ว นี่ถ้าเขาหาเหยื่อไม่ได้ โยม
ว่ามันก็จะฝ่อไปไหมใช่ไหม ? ดังนั้นพวกเราก็มีส่วน ถ้าเราไป
เป็นเหยื่อมันนี่ ? (ใช่ !) เดียว ๆ บอก อ๋อ ! ฉันไม่ชั่วนะ ฉันไม่
ชั่วแต่ฉันโดนมันหลอก จากแก๊งหาชั่ว เราก็กลายเป็นสนับสนุน
เป็นอาหารหล่อเลี้ยงหาชั่ว ต้องไม่ได้

ถ้าอาตมาตายแล้ว พอตายยมบาลถาม “ช่วยอะไรชาว
พุทธบ้าง” จะตอบอย่างผิงผายเลย ช่วยไม่ให้เขาไปหาชั่ว กับ
ช่วยไม่ให้เขาไปตกเป็นเหยื่อของพวกหาชั่ว แล้วยมบาลจะว่าไง...
ไปสวรรค์หรือนรก ? แค่นี้ก็พอใจ

เฮ้อ ! โยมต่อยอดหน่อย พวกหากินหาใช้ นี่มันเรื่องเล็ก
น้อย เจ้าพวกแย่งกิน ขโมยกิน ต้องขอตอกย้ำ “**ไว้พวกชิงหอย
มาเกิด**” เพราะหอยไม่มีมือมีเท้าอะไรเลย หอยก็ยังหากินอึด
ได้ทุกวัน ใครเห็นหอย ฉก แย่ง วึ่ง ชิงปล้น มันมือไม่มีเท้าไม่มี
หากินได้บริสุทธิ์ เรามีมือมีเท้ามีตมีตาไปแย่งกิน ปล้นกิน ขโมย
กิน โกงกิน

พระสิทธิธัตถะ อาหารการกินของท่านเหลือเพื่อ
ในวังเป็น ๑๐๐ สำหรับ ท่านไม่มัวสาละวนหาเรื่อง
อาหาร เรื่องเสื้อผ้า เรื่องเวียงวังบ้านอยู่อาศัย เพราะ
เสด็จพ่อจัดให้เพียบ แต่พระองค์ยังแสวงหาต่อไป นั่น
ก็คือ แสวงหาโมกขธรรม

คำว่า “โมกขธรรม”
แปลว่า ธรรมแห่งความหลุดพ้น

สมัยนั้นเขาชอบเรียกชอบพูดกันด้วย คำว่า “โมกขธรรม” แปลว่า ธรรมแห่งความหลุดพ้น เขาบอกว่าขอทานอินเดียนี้นะ ถ้าไปถามขอทานที่เป็นอินเดียที่หวังสิ่งสูงสุด หาสิ่งสูงสุด ถามว่า “ขอทานต้องการอะไรมากที่สุด” เขาจะตอบว่า “โมกษะ” หลวงพ่อพุทธทาส เอามาเป็นชื่อสวนโมกขพลาราม แปลว่า ป่าไม้เป็นกำลังให้หลุดพ้น แปลมาจากโมกษะนี่

ตกลงว่า คนอินเดียพื้นฐานชอบหาความหลุดพ้นเป็นหลัก มีอุปนิสัย เกิดมาอุปบัติมาอารมณ์อยากหาทางดับทุกข์ เยอะ ขออภัยเถอะในพวกเราอารมณ์แสหาทุกข์มันเยอะ ชอบไปหาเรื่องราวหาอะไรมาใส่ตัวเองนี่ หาโง่ ๆ นี่ หา มาใส่ทุกข์นี้ โบราณว่าอะไรนะ “หาหาใส่หัว”

เออเนี่ย ! ผู้หญิงนะไม่ได้เอามากระแนะกระแหนเอามาเทศน์ว่าอะไร ผู้หญิงประเภทสวยไว่ก่อนผ่อนส่งทีหลังอะไรทั้งหลาย นี่ ดูเขาหาอะไรฉีดเข้าไป ฉีดไปฉีดมาหน้าเน่า อย่างนี้แสหาสุขหรือหาทุกข์ โมกษะหรือทุกข์หนัก เขาหาแล้วมาฉีด ๆ เข้าหน้า พวกนางเอกดาราดาราหน้าบิตเบี้ยวไปบานเลย แล้วมีอยู่คนหนึ่งนะเขาเอาตรงนั้นออกตรงนี้ออก แต่อีกส่วนหนึ่งเขาเอาออกไม่ได้ เพราะมันละลายเข้าไปในเซลล์เนื้อหนัง ถ้าเอาออกก็ต้องตัดออกเป็นยวงป้อมหายเลย ใส่เข้าไปหาเข้ามา หาใส่เข้ามา หาใส่เข้าไปให้ร่างกายบรรลัวยาววอด แล้วโยมโง่ที่เขาหน้าอย่างนี้รู้ไหมเขาเสียเท่าไร โยมว่าถูกหรือแพงไอ้ความสวยยุคนี้ เป็นแสน นี่แสน แล้วผลออกมาอย่างนี้

อยากโง่อยากสวยโง่ ๆ เลยช่วยไปเลย เน่าอย่างนี้เลย ฟ้องหมอบ้าง จำรายคนนั้นได้ไหมที่ถูกฆ่าตายอะ ไปดิงตา ดิงไปดิงมา ตาด้างหลับไม่ลง แล้วก็ไปฟ้องหมอบ (เขาว่าเจ้าพวกของหมอบแหละเก็บแกตาย)

“สวยจะตาย สวยจนตาย” เขาชอบพูดกันอย่างนี้ เหมือนกันนะ สวยจะตาย แหม ! มันไม่ใช่สวยจะตาย “**ช่วยจะตาย**” ผันจากสวยเป็นช่วย แล้วเดี๋ยวนี้คอนแทกต์เลนส์ ตา ฟันนี่เขาบอกถ้าใส่ไม่ดีหามาใส่ไม่ถูกเป็นเหล็กที่มีสนิม ขึ้นมีสิทธิ์ตายเร็ว เพราะสนิมมันตกลงไปในกระเพาะ อืม ! เวิร์กกรรมมนุษย์

จุมุกเน่านี้เสริมจุมุก ตอนนี่จุมุกเน่ากันเยอะนะ จุมุกแหม ! มันต้องเสริมทำไม ? ถ้าหายใจออกมันจะต้องเสริมอะไร เออ ! ถ้ามันหายใจไม่ออกค่อยไปเสริม นี่หายใจออกอยู่ดี ๆ เสือกไปเสริม จุมุกเน่าเห็นไหมนี่ เขาเขียนจุมุกเน่าเยอะเลย ผู้ชายก็เสริมตรงนั้นตรงนี้ ผู้หญิงก็เสริมตรงนั้นตรงนี้ หามาเสริมมาใส่ ไม่ผิดอะไรกับหาหาใส่หัว แหม ! ไม่รู้จะพูดยังงี้

นี่เขาซื้อน้องปุยฝ้าย เขาเขียนว่าจะขอจดจำไปจนตายเจอพิษ พิณเลอร์ปลอม ทำจุมุกพังเน่าหนองไหล เออโยมเอ๊ย ! ใครมีลูกส่งลูกสาวนะ ช่วย ๆ ไปเตือนเถอะ แล้วพวกที่มาฟังวันนี้คงไม่กลับไปทำจุมุกเน่าละนะ

เออเนี่ย ! ให้รู้จักคำว่า “**แสวงหา**” ใช้เงินเป็นแสน ใช้มูลค่าเงินทำลายเนื้อหนังให้เน่า เอาให้พังทำไมไม่ใช้มูลค่าเงินพัฒนามูลค่าชีวิต เขาใช้เงินไม่รู้บอกไม่ถูก ใ้เรื่องราวอะไรมาทำให้ตัวให้เดือดร้อนนี่มันไม่น่าจะเป็นไปได้ เดี่ยวนี้คนหาเรื่องกันเขาหาเรื่องกันมันง่าย จอดรถบังหน้าบ้านก็จะมีเรื่องกันแล้ว เชื้อวชนกันนิดเดียวก็จะมีเรื่องกันแล้ว เพราะมนุษย์พวกนี้ไม่มีจิตวิญญาณที่จะหาโมกษะ ถ้าเขามีความรู้สึกลอยๆ จะหลุดพ้นบ้าง ล่วงล้ำก้าเกินกันนิดหน่อยก็อภัยกันเหอะ “**รีบขอโทษไว ๆ รีบให้อภัยเร็ว ๆ เปลวรกมันก็จะไม่เผาอกเผาใจ**”

นี่เอาอีกแล้วเอาชี้เข้าไปเทหัวรถเขา ขวานไปจามรถเขา ถนัด

หาเรื่อง ไม่หากรรมแห่งความให้อภัย “ขอโทษเร็ว ๆ ให้อภัยไว ๆ ปลอดภัยทุกฝ่าย” พอขอโทษก็ไม่ขอโทษ ให้อภัยก็ไม่อภัย ก็ตายข้างติดคุกข้าง ชีวิตมันเกิดมาเพื่ออะไรกัน เขาไม่ถามตัวเองกันบ้างหรือว่า “เกิดมาทำไม ?” เกิดมาให้มันสบาย ๆ อยู่แบบชนิดหลุด ๆ พัน ๆ บ้าง

โยม ! “โมกษะ” คือ หาทางหลุดพ้น ขนาดขอทานก็ไม่ใช่ต้องการแต่เงิน ยังต้องการความหลุดพ้น ถ้ามองพวกเราเวลานี้หาทางติดกับหาทางหลุดพ้น ตัวไหนมาแรงกว่ากัน

เมื่อคืนนี้ จับยาบ้าอีก ๓ ล้านเม็ด ผู้หญิงชนด้วยนะ ชนอ้อมเข้าทางลัดไม่ได้ออกทางเส้นตรง เพื่อหลีกเลี่ยงตำรวจตรวจตำรวจก็ไหวทันจับได้ ๓ ล้านเม็ด แสดงว่า เจ้าพวกหาติดกับเจ้าพวกหาโมกษะใครมากกว่ากัน ?

พวกเราที่มานี้มาหาอะไร ? (โมกษะ) เออ ! ขึ้นใจเลยมาหาโมกษะกัน เจ้าพวกหนึ่งเขาหาอะไรมาติดงอมแงมกันไป ไปแสวงหาสิ่งที่รัดมัดติดชีวิตเขาไว้ คว้ามาเกิดยังไม่ได้เท่าเลย พวกนี้ต้องเรียกว่า “สมองหมาปัญญาควาย” อริชชามันเยอะ แล้วก็บวกกับความอยากโง่ ๆ ๒ ตัวสุมหัวกันอยู่ อยากโง่ ๆ โง่แล้วอยากแล้วโง่ โง่แล้วอยาก ก็วนไปวนมาติดกันอยู่อย่างนี้แหละ

“โมกษะ” คือ หาทางหลุดพ้น ขนาดขอทานก็ไม่ใช่ต้องการแต่เงิน ยังต้องการความหลุดพ้น
ถ้ามองพวกเราเวลานี้หาทางติด กับ
หาทางหลุดพ้น ตัวไหนมาแรงกว่ากัน

เพราะฉะนั้น ยาเสพติดยาบ้ายาไอซ์ ยาอะไร เตี้ยนี่เขากำลัง
หาตัวติด ๆ นี่มากลบสบโมกษะ โมกษะเคยแบ่งบานตระการ โห้ย !
ในยุคหนึ่งนะ ยุคโมกษะยุคหลุดพ้น เขาเรียก **“วิมุตติยุค”** มายุคนี้
มันยุคอะไร ยุคติด ๆ ยุคอยากโง่ ๆ กำลังโผล่หน้ามา
หลอกหลอนคนในยุคนี้

เตี้ยนี่ เขาก็แปลกเหมือนกันนะ ไล่เรื่องหลอกหลอน แต่อัน
ไหนหลอน อันไหนหลอก เขาบอกมีสะพานแห่งหนึ่ง ผู้หญิงเรียกคน
มาโดดน้ำ นี่ผวาวิญญาณหลอนบนสะพานบางปะกง สาวเห็นกวักรมือ
เรียกให้มากระโดดน้ำ เขาเคยไปกระโดดน้ำตายที่นั่น แล้ววิญญาณ
มันเขียน มันก็ใคร่ขบรถเป็นผู้หญิงผ่านมามันก็กวักรมาโดดตามฉัน (แหม !
อีนีตายแล้วยังพาคนอื่นโง่อีก)

โง่แต่ตัวเองยังไม่พอนะ อวิชาในหัวมันเยอะ พวกมัน
อยากตาย โง่ ๆ แล้วมันยังมีหน้าเป็นวิญญาณมาชวนคน
ไปตายโง่ ๆ อีก โยม ! ขั้บข้ามสะพานบางปะกงต้องบิกรรมให้
ตึนะ **“อีผีโง่ มึงอย่ามากวักรมือกูนะ”** ไม่เช่นนั้นเตี้ยโดนกวักรมือ
โดดน้ำตาย นี่เขาบอกตำรวจเขาบอกเลยนะ ตำรวจเผยว่า สุดเขียน
มีหลายคนเจอ เจอกันมากเลยสะพานนี้

โง่ตอนก่อนตาย ตายแล้วเลือกโง่ต่ออีก อยาก
ชวนคนไปตายโง่ ๆ กับมันอีก โอ้ย ! อะไรมันจะแย่งถึง
ขนาดนี้โลกเราเจริญแบบไหน ? เจริญยังงี้ ? เจริญไม่
ไปไหนเลย เจริญวนอยู่ในเรื่องติด ๆ ไม่หลุด ๆ พัน ๆ
กันบ้าง หลุดพันนี้มันโง่ ติดหนีบนี้มันอึดอัด

นี่เห็นไหมเมื่อก่อนเห็นไหม ? หลานทูปยายชะน่วมเลย
ติดยาแล้วประสาทหลอน ทูปแม่ ทูปยาย ทูปพ่อ ไขว่เรื่อง
อยากโง่ ๆ หาโง่ ๆ หามาติด เจ้านี้มันโง่กว่าปลาไหมโยม ?
ปลาติดเบ็ดมันยังดิ้นปากแหกปากฉีก มันไม่ยอมมันดิ้นปาก
แหกปากฉีกมันก็ยอม เพื่อจะเอาให้หลุด แต่คนนี่สมองดี
กว่าปลาไหม ? ทำไมติดแล้วจับแน่น

นี่มีคนเขาชอบพูดถึงอาตมาที่พูดว่า “**บุหรีมัน
เล็กไม่ยาก อ้าปากมันก็สว่างแล้ว**” ก็เลือกจับไว้
ชะแน่นเอง ก็ติดอยู่อย่างนั้น นี่มันแปลกกะมัน
อยากติด ถ้าคนไทยชาวพุทธเรานะ ถ้ามีอารมณ์
อยากหลุด โยมว่า **อบายมุขยาเสพติด...หมดเลย !
หมดถ้าความอยากโง่มันไม่มีมันลดลง**

ฉะนั้น การได้ยินได้ฟัง ได้อบรม ได้ผัสสะคำสอนดี ๆ
จะเป็นเหตุบรรเทาอยากโง่ ๆ ลงได้ตามหลักทฤษฎีเปลี่ยน
เพราะผัสสะ ถ้าได้ผัสสะส่วนดี ๆ ฉลาด ๆ โง่ ๆ ก็หายไป
ก็ฉลาดมาพูดกันวันนี้พูดเรื่องให้ฉลาดหรือพูดให้โง่ พูดให้
หลุดหรือให้ติด ? (หลุด) อ้าเห็นไหม ! นี่มันสะสม ๆ อารมณ์
อยากหลุดอยากพันนี้ มันก็จะเกิดมากขึ้น

เอายังงั้นนะ ! ช่วยหาธรรมะ ช่วยแสวงหาธรรมะ
ตอนนี้เขากำลังให้การศึกษารณรงค์กัน ให้หาเด็กไปทำ
อะไร ? ตอนนี้เขามีกิจกรรมแสวงหาอะไรกันมากที่สุดโยม !
“จิตอาสา”

๕๕
**บุหรี
มันเล็ก
ไม่ยาก
อ้าปาก
มันก็
สว่างแล้ว**
๖๖

สมเด็จพระสังฆราช ตรัสว่าอะไรรู้ไหม ? ใช้หัวข้อ
หลักธรรมนี้ว่า “อตัลจริยา” คือ ให้มีพฤติกรรมปฏิกิริยา
อยากทำประโยชน์ทุกวัน พอถึงวันหยุดไม่มีอารมณ์
อยากไปกินเหล้า ไม่มีอารมณ์อยากจะไปเข้าเณคดับ
คลับบาร์ อยากไปทำประโยชน์

รัชกาลที่ ๑๐ นี้ ถ้ากษัตริย์แต่ละองค์ก็จะมีอะไรต่างกัน รัชกาล
ที่ ๑ ที่ ๒ นี้สู้รบป้องกันประเทศ บางองค์เก่งเรื่องวรรณคดี บางองค์
เก่งเรื่องการบริหารประเทศ รัชกาลที่ ๙ นี้ท่านเก่งเรื่องโครงการพระ
ราชดำริอะไร เศรษฐกิจพอเพียงของท่านนี่เยอะ แต่รัชกาลที่ ๑๐ นี้แปลก
นะ รู้สึกจะมาหนักทางกฎหมาย รัชกาลที่ ๙ ไม่ค่อยมีพระราชดำรัส
เกี่ยวกับช่องโหว่ทางกฎหมาย หากินทางกฎหมาย อาจจะมีคำว่า
“ดับเบิลสแตนดาร์ด” (Double Standard) อย่าทำกฎหมาย ๒ มาตรฐาน
แต่องค์นี้นะ “อย่าใช้ช่องโหว่ทางกฎหมาย” พลิกแพลงหากินกัน

เข้าโยม ! อย่าหากินอย่างเดียว หาศีลหาธรรม พื้นฐานอะไร
ตอนนี้ควรหาอะไรใส่สันดานไว้ คือ **อยากทำประโยชน์ แล้วจะ
ไม่ก่อทุกข์ก่อโทษ พออยากทำประโยชน์ ให้อยากติดยา
อยากติดเหล้ามันจะเบาลง ให้อพวกไม่ทำประโยชน์มันจะ
กินเมามันอยู่อย่างนั้น**

ทวนสังเกตดูมันจะเป็นอย่างนั้น ไปชวนเจ้าพวกติดเหล้ามา
ทำประโยชน์เอาไหม ? ชวนเจ้าพวกติดยามาทำประโยชน์เอาไหม ?
ไม่เอาเพราะมันสวนทางกับเขา มันไม่ใช่สิ่งที่เขาแสวงหา

ตอนนี้เขากำลังปลุกกระตมให้นักเรียน เดียวนี้ที่วัดนี้จะมีนักเรียน
จะมา ๕ คน ๑๐ คน โรงเรียนนั้นโรงเรียนนี้ มาล้างห้องส้วมกวาดถู
เยอะเลยแต่บางคนมาก็เป็นนางคว่านะ มาถึงก็คว่าไม้กวาด กวาด
นุ่นกวาดนี้ อีพวกนางเคว้งก็เยอะนะ มาละยิ่นเคว้ง เดินเคว้งอะไร
มันก็ไม่ทำ อะไรมันก็ไม่จับ ให้อพวกนางเคว้ง

นี่ใครมีลูกนะ กระตุ้นให้ลูกทำอย่างพระสังฆราชท่านตรัสที่
ท่านให้พรวันเด็ก ให้คำขวัญวันเด็กว่า **“ถ้าเด็กไทยเบิกบานร่าเริง
กับการทำประโยชน์ เด็กไทยจะไม่เียงไปติดยาติดการพนัน
เด็กไทยจะเป็นเด็กที่เป็นกำลังสร้างสรรค์พัฒนาประเทศ
ชาติ”** ชาติเราไม่เจริญเพราะเรายังไม่ได้ปลูก ยังไม่ได้เร้า ยังไม่ได้มี
กิจกรรมที่ทำให้คนแสวงหาการทำประโยชน์ร่วมกันเยอะๆ รัชกาล
ที่ ๑๐ ท่านทรงให้มหาดเล็กลากสวระคูคลอง เดียวทำที่นั่น เดียวทำ
ที่นี่ น้ำไหลสะดวกแล้วคนแก่ ๆ ก็ได้ผูกผ้าใส่หมวก อ้อ ! คนแก่ก็
ฉลาดเป็นเหมือนกัน คนแก่ทำประโยชน์ได้ คนแก่ก็ไม่เหงา

ไ้อตตอนนี้นะ ! เป็นโรคบ้าอะไรก็ไม่รู้จะฆ่าตัวตายกันเยอะจัง
นี่วันนี้มีคนแก่อายุ ๑๐๐ กว่าปี เดินออกจากบ้านไม่รู้ทิศทางไปไหน
นี่ยังหาไม่เจอเลย ไม่รู้ตักน้ำตายหรือไปยังไง เพราะจิตใจเลือนลอย
ไม่ได้อยู่กับประโยชน์ที่ทำ ถ้าผูกใจไว้อยู่กับทำประโยชน์นี้ มันจะไม่
อยากตาย อยากจะเห็นตรงนั้นตรงนี้มันงาม อยากเห็นตรงนั้นตรง

น้ำมันเกิด เพราะมือเรา เดี๋ยวนี้เดินผ่านรู้สึกอนุสาวรีย์แม่ ยังอด
อิจฉาแม่ไม่ได้ มีคนไปแต่งไปทำให้สะอาดสะอาดสวยงาม

นี่คนเรานะอยู่ที่ไหนโบราณเขาสอนไว้ว่ายังไง ? “**อยู่บ้าน
ท่านอย่านิ่งดูตาย ปั่นรวปั่นควายให้ลูกท่านเล่น**” เอาละควาย
ไม่มีปั่นดินไม่พอ ก็ขอให้ทำอะไรไปปลูกแต่ง ทำความสะอาด หยิบ
ไม้กวาด ปัด ถูอะไรก็ตาม มันก็เข้าทำนองที่โบราณกล่าวสอนเตือน
กันมา “**อย่าดูตายเพิกเฉย อย่าปล่อยปละละเลยเพิกเฉย
ดูตาย**” หัดเป็นคนทำโน่นทำนี่อยู่บ้านท่านก็อย่าเป็นคนดูตาย อยู่
วัดก็อย่าดูตาย แหมบางคน ! อยู่วัดก็สร้างปัญหาอีกทำอะไรก็ไม่
ทำ แต่ชอบยืมเงินคนนั้นเงินคนนี่

เดี๋ยวนั้นะ มันเป็นอย่างนั้นะโยม ใครไปอยู่วัดไหนก็ต้องระวัง
นะ มันมีแก๊งเพราะมันรู้จักวิทยายุทธ ว่าคนเข้าวัดนะใจง่าย ใจดี ยืม
ง่าย มันเลยยืมกัน

ฉะนั้น ใครมาวัดนี้ระวังนา อาจจะมีแก๊งยายยืมมาก็ได้
แก๊งยายยืม ชอบยืม ชอบขอ แล้วไม่ใช่อะไร เขารู้ไต่ว่า มา
อยู่ ๓ วัน ๗ วัน เดี๋ยวก็ไป ยืมแล้วก็ไป ๆ ก็ไม่ต้องใช้ใจ ยืม
แล้วก็ไม่ใช่ก็ฟ้องเจ้าอาวาสอีก วุ่นเปล่า ๆ เอาละอย่างนี้บาง
คนมาหากระทั้งในวัด มาหายืมหน่อย แยม ! เข้าผ่านไปนะ

เรื่องหา **อย่าลืมหาโมกขธรรม** พระพุทธเจ้าลือชัฏณะนี้
ในวังเขาหาไว้ให้เต็มหมดแล้ว แต่ท่านยังรู้สึก ว่า ท่านขาดโมกษะ
โมกขธรรม โยมที่มา ๆ กันนี้ เชื่อว่าพอมิ พออยู่ พอกินพอใช้ แต่
ขวนขวายหาต่ออีกเหอะ “**โมกษะ**” ต้องหาต่อ ไม่เช่นนั้นเดี๋ยวเรา
ถูกรัดมัดอยู่กับเรื่องมี เรื่องเป็นไป ๆ ไปเรื่อย ๆ ทุกชาติทุกภพ ถูก
รัดมัดอยู่กับเรื่องมีนั่นมีนี่ แล้วก็หลงติด ไม่คิดหาอะไรต่อยอดไป
อีก พื้นฐานหาสันดานนิสัย อยากทำประโยชน์ให้ตัวเองไว้เยอะ ๆ

**ความทำประโยชน์นี้มันจะทำลายความเห็นแก่
ตัว เท่ากับหายากันบุญ** ความเห็นแก่ตัวเป็นตัวบุญ ความ

“

...ทำประโยชน์นี้มันจะ
ทำลายความเห็นแก่ตัว
เท่ากับหายากันบูด...

”

ได้ทำประโยชน์อรรถจริยานี้ ละลายบุดของอารมณ์ คนที่มันมีอารมณ์
ไม่ดีละนะ ไปชวนเขาทำงานสิ ไปชวนเขาทำประโยชน์สิ เขาจะหัวฟัด
หัวเหวี่ยงใส่เอา **“กูอยู่อย่างนี้กูก็สบายแล้ว มึงไม่ต้องมาชวนกู”**

แต่คนที่เขาอารมณ์อยากทำประโยชน์นี้ ไม่ต้องใช้เขาก็ทำ มา
ถึงเขาก็ทำ เพราะอารมณ์ตัวนี้เขาเริ่มหาสะสมไว้ มันเริ่มเข้มแข็ง เริ่ม
มั่นคง สนุก ! ทำไปสนุกไป มีประสบการณ์ด้วย คนนั้นก็ชมคนนี้ก็
ชอบ ก็น่าจะหาไว้บ้าง **“อรรถจริยา”** เลยไปก็หาโมกษต่อไป

เอ้าวกมา ! **“ใช้”** โยม ! เอาของที่ร่างกายไม่ต้องการ เอาไป
ใส่ไปให้มัน มันรับไม่ได้ แอลกอฮอล์นี่ร่างกายไม่ต้องการ ควันบุหรืนี้
ร่างกายก็ไม่ต้องการ ถ้าปลอดมันพูดได้ มันจะต้องบ่น **“กูอยากได้
อากาศบริสุทธิ์ มึงอัดกูไปซะมันไปหมด”** มันคงพูด แต่บังเอิญ
มันยังพูดไม่ได้ แต่มันคงบ่นแล้วละ พออัดเข้าไปมันคงต้องนั่งนึกบ่น
แล้ว **“แหม ! กูไม่ได้ชอบเลย มึงหาชอบ ใช้ชอบไม่เป็นหรือใจวะ มา
ทำให้กู ไ้ย ! พลอยอึดอัดไปกับมึงนี่”**

เพราะฉะนั้น **ต้องมาใคร่ครวญทบทวนเรื่องนี้กัน เรา
จะใช้ชีวิตยังไง ชีวิตเราถูกใช้ไปทางไหน ใช้เพื่อกิน เพื่อกิน
เพื่อกิน เพื่อกิน เพื่อกิน ใช้มาก ๆ โกงกัน กัดกัน ทะเลาะกัน**

นี่โยมไอ้โฮ ! ตอนนี้เขากำลังจะรับใช้ชาติ ไปจดทะเบียนตั้งพรรคกันบานเลย บางคนก็ไม่กล้าออกจากพรรคเก่า เขาว่าพรรคใหม่เป็นพรรคชั่วคราวเฉพาะกิจ หรือว่าไม่ประดับ ที่แรกออกแรงว่าจะเอานะ ไป ๆ มา ๆ เฮ้ย ! กระแสไม่ดีเว้ย อย่าเพิ่งใช้จังหะตอนนี้เลย

ไอ้โยม ! เห็นร่างร้ายอีกแล้วประเทศไทยนี้ ๔๐-๕๐ พรรค เป็นเบี้ยหัวเรี่ยหัวแตก หลายพรรคเหมือนกับรถหลายคัน

อู๊ยตอนนี้ระอาตมาแปลกใจ ! เจ้าคอนโด เจ้าบ้านจัดสรร เจ้าบ้านที่เขาเรียกบ้านเอื้ออาทรนะ เมื่อก่อนนะไม่ค่อยมีรถหรอก เดียวนี้ไปไหนตบตาต้องเดินหลบรถน่าดูเลย มาจอดเต็มไปหมด รถเยอะจริง ๆ ทุกคนอยากหาเครื่องมือไว้ใช้สะดวกสบาย หายานพาหนะ มาใช้กันจนล้นถนน

เขาบอกว่า ถ้าเอาออกมาหมด ที่จอด ๆ นะ จากกรุงเทพฯ ยันเชียงใหม่ เต็มหมดบนถนน อู๊ย ! จอดบานเลยนะ แหม ! มันทำไมจะต้องนี้แหละที่เขาบอกใช้สวยกับใช้สอยนี้ นาฬิกาเรือนหนึ่ง ๒ พัน ๓ พัน ก็ใช้ได้ ของโยมผู้หญิงนี่เรือนนี้เท่าไร ? (๓ พัน) ใช้ดูเวลาได้ไหม ? เคยนึกอยากจะใช้เรือนละ ๔ ล้านไหม ? แล้วเคยนึกอยากจะใช้ ๒๕ เรือนไหม ? ใช้จนเดือดร้อน ใช้จนยุ่ง

ดังนั้น ใช้สวยกับใช้สอย นี่ยังเป็นปัญหาไม่หยุดหย่อน ที่ทำเอาจนหน้าเน่าจมูกเน่า นี่เพราะมันใช้สวยมากเกินไปใช้สอย จมูกนี้เขาใช้หายใจ เขาไม่ได้ใช้ให้มันโตง ให้มันแพบอะไร แต่ไม่รู้อารมณ์ความอยากกับความเื่องบวกัน

๕๕
ใช้สวยกับ
ใช้สอย
นี่ยังเป็น
ปัญหาไม่
หยุดหย่อน
ที่ทำเอาจน
หน้าเน่า
จมูกเน่า...

“อวิชชา กับ ตัณหา” สร้างเรื่องได้เรื่อย ถ้าเรายังไม่รู้จักรลดอวิชชาเป็นวิชา ลดความอยากเป็นความปรารถนาที่ติงามต่อชีวิต ให้เป็นปรารถนาจะเป็นมนุษย์ สิ้นสุดปัญหา ไม่เป็นมนุษย์สร้างปัญหา เดี่ยวนี้มีอะไรก็ใช้สร้างปัญหาเยอะมากกว่าที่ใช้แก้ปัญหา แล้วปัญหาเดี่ยวนี่ก็เกิดซับซ้อน คนที่จะใช้คุณธรรมปัญญาแก้ปัญหา กับคนที่ก่อปัญหาก็ไม่ดุลกัน ไม่ดุลกันเลยตอนนี้ คนสร้างปัญหาซับซ้อนเยอะ คนแก้ปัญหาอย่างชาญฉลาด แบบรู้เท่า รู้ทัน รู้แก้ รู้กัน ใช้สติปัญญาทุกวันแก้ปัญหาไป มันมีไม่บาลานซ์กัน ไม่สมดุล มันก็เลยทำให้ปัญหาท่วมบ้านท่วมเมือง เพราะใช้รถใช้ทะเบียน ใช้จนกระทั่งถนนไม่พอใช้

ประเทศไทยแปลกไหม ? คนรวยรถ แต่ประเทศจนถนน
แต่ถ้าเราพลิกสิ ประเทศรวยถนนประชาชนจนรถ ขาดแคลน

รถไปสะดวก แต่ที่นี่ไม่อย่างนั้นล่ะ เขาซื้อรถคนละ ๓๐ ล้าน
แต่มันไม่ยอมจ่ายภาษี หลบภาษีเลี่ยงภาษี แล้วเขาออกไป
รถก็ติด เขาก็อยู่หลังไ้รถคนละ ๖ แสน ๓/ แสน ไ้คัน ๖
แสน ๓/ แสนเขาขับไปก็เหลือหวด “๓๐ ล้านก็เลยกูไปไม่ได้”

นี่เพราะเขาปล่อยประเทศจนถนน แต่พวก
คนรวยรถ รวยกันน่าดู นี่เราก็กังไว้แล้วต้องทำ
ลานจอดรถ เสียที่วัดไปบานเลย ตัดต้นไม้ต้นไม้
ออกทำลานจอดรถ ไม่เช่นนั้นก็ไม่พอ วันมาฆะนี้
ล้นไปหมด

ต้องขอบอกว่า ประหลาดนะ เดี่ยวนี้คนก็เริ่ม
หันมาใช้ศาสนากันมากขึ้น วัยรุ่น เขาบอกว่าที่นครฯ
คนเข้าวัดแสน เรือนแสนเรือนหมื่นเยอะมากไป
เวียนเทียน แล้วเดี๋ยวนี้โยม ! วัยรุ่นสังเกตนะ โยมไป
ดักดู มันจะมีวัยรุ่นพากันมาถวายสังฆทาน คงแขนกันมา
อายุน้อย ๆ มาถวายสังฆทาน แสดงว่า เขาเริ่มจะหาที่
พึ่งเขาแล้ว เขาเริ่มจะใช้หลัก แล้วเขาคงคู่กันมานะ
กระหนุงกระหนิงกันมา ถือถึงสังฆทานกระหนุงกระหนิง
มาถวายสังฆทาน ไม่ค่อยมีพวกมาเดี่ยวหรอก ผู้หญิง
เดี่ยว ผู้ชายเดี่ยววัยรุ่นไม่ค่อยมี แต่มาคู่กันเขาคง
รู้สึกอบอุ่น เขาคงรู้สึกสบายใจ ได้ใช้วัดเป็นที่สั่งสม
บุญบารมี วัดก็ควรจะให้ธรรมะให้ข้อคิดแจกเทปหนังสือ
แจกผลไม้ไปอะไรไป ชมพู่มาเดี๋ยวนี้ไปปลูกที่กบินทร์
ปลูกใหญ่น่าดู แต่เสียดายเขาไม่ได้ใส่ปุ๋ยหวานมันก็จืด ๆ
แต่ชมพู่ตัวนี้มันดีอย่าง มันไม่ฝาดเหมือนทับทิมจันทร์
ทับทิมฯ มันจะฝาด ใ้นี้ไม่ฝาด ถ้าใส่ปุ๋ยหน่อยก็หวาน
กรอบเลย

“

คนที่จะใช้

คุณธรรม

ปัญญา

แก้ปัญห

กับคนที่ก่อ

ปัญหา

ก็ไม่ดูลกัน

ไม่ดูลกัน

เลยตอนนี้

คนสร้าง

ปัญหา

ซับซ้อนเยอะ...

”

๘๘ วัตต์นี้ไม่มีลำไย ไหทองคำ ไม่ใช้นกน้อย ไม่ใช้อะไร แต่ใช้
ชมพู่กับมะม่วง ใช้ชมพู่กับมะม่วงมาไม่มากก็แล้วแต่..”

โยมนี้ ! วัดนี้ไม่มีลำไย ไททองคำ ไม่ใช้นกน้อย ไม่ใช้อะไร แต่ใช้ชมพูกับมะม่วง ใช้ชมพูกับมะม่วงมาไม่มาก็แล้วแต่ ถ้าไม่มามะม่วงก็เนาชมพูก็เนาเหลือเฟือ

เออโยม ! ใช้ศาสนา ใช้วัยของตัวเองให้เหมาะกับศาสนา วัยนี้ควรเข้าคุกหรือควรเข้าวัดโยม มาก ๆ กันแล้ว นี่คุณสิ ! พงศ์พัฒน์ ฉายาพันธุ์ อดีตผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง เข้าคุกเพิ่มคดีติด ๓๐ ปี อายุจะ ๗๐ แล้วติด ๓๐ ปีก็ ๑๐๐ พอที่จะมาหาอะไรกันในคุก ทำไมใช้วัยสุดท้ายอยู่ในคุก ทำไมไม่ใช้วัยสุดท้ายอยู่ในวัด

เออโยม ! มาใช้วัดใช้ศาสนาให้มีภูมิคุ้มกัน จะได้ไม่โง่ ซ่า ตัวตายเป็นโรคซึมเศร้า เป็นโรคหว่าเหว่ ตอนนี้นะโยมดูทุกวันนี้ วันไหนที่ไม่มีข่าวฆ่าตัวตาย นี่ไม่มีแล้วนะ ศพ ๒ ศพ ๓ ศพ ทุกวันพวกแก่ ๆ แก่แล้วก็ยังฆ่าตัวตายนะ แล้วอยู่มาทำไม ! ตั้งนานมาตายตอนแก่ มั่นน่าจะฆ่าตั้งแต่อายุ ๑๘ เจ้าน้องผู้หญิงที่เขาให้มอเตอร์ไซด์ถ่ายรูปแล้วมันโดดน้ำ มั่นน่าจะตายตั้งแต่ตอนนั้นนะ จะได้ไม่แพร่พันธุ์โง่ออกมาอีก

เพราะฉะนั้น เราถ้าใช้ชีวิตเป็น ใช้การเกิดมาของชีวิต ใช้สติปัญญาของคำสอนที่มีในศาสนา เอามาดำเนินชีวิตปฏิบัติให้ตรงตาม แล้วภูมิใจในการได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราต้องใช้ศาสนา สร้างความภูมิใจ สร้างความอ่อนใจ สร้างภูมิคุ้มกัน ไม่ให้เราผันตัวเองไปเป็นแก๊งหาชั่ว แล้วก็รักษาเนื้อรักษาทัว ไม่ตกเป็นเหยื่อของเจ้าพวกหาชั่ว เดียวนี้เขาหาชั่วทางอากาศ เขาใช้สื่อสารทางเทคโนโลยีทางอากาศ โทรมาถามหลอกโน้นหลอกนี้ ให้โอนเงินอย่างนั้นโอนเงินอย่างนี้

“หาชั่ว ใช้ชั่ว” แล้วพวกนี้ขโมยไปแล้วไม่ได้ไปใช้เลี้ยง
ครอบครัวอะไรเท่าไร ใช้ซื้อเหล้าซื้อยา พวกไม่ใช่
หลักธรรมทางศาสนา เขารับใช้กิเลสตัณหาโง่ ๆ
บ้า ๆ ของมัน เขารับใช้อวิชากับตัณหา เขารับใช้
เอาเป็นเอาตาย เขายอมเป็นทาสอย่างสิ้นเชิง
แล้วเขาก็ต้องต่ำตมจมอยู่กับบาปกับกรรม... ๑๑

ต้องขอเล่าช้านะ เพราะพวกเราปัญญา มักจะเสียท่า “คน
ดีที่เสียท่า” เขา ๒ คนนี้ กอ กับ ขอ สมมตินะ เคยไปวัดไปทำบุญ
ด้วยกัน วันหนึ่ง กอ ไท้รมา “ขอแหม ! เราอยากไปทำบุญสัก
แสนหนึ่งขาดอีก ๒ หมื่น ตอนนี้งบรวบได้ ๔ หมื่น ช่วยโอน
มาให้หน่อยเถอะ” เขาจ้างคนนะไปเลียนแบบเสียงคนนี้เหมือนปะ
คนนี้ก็นึกว่าเพื่อนให้ไปโอนไป ๒ หมื่น เสร็จเป็นเหี่ยว

เดี๋ยวนี้เขาหากินกันทางอากาศ เขาใช้เทคโนโลยี
หลอกหลวงกัน แต่อาตมาก็กำลังใช้อะไรรู้ไหม ? ใช้พุทธโศโลยี
จ้างเขามาวันมาฆะนี่ถ่ายทอด เขาว่าคนนี้เลิรชเข้ามา
๔-๕ แสนแล้ว ที่ดูที่เทศน์วันมาฆบูชา เราต้องรู้จักใช้
เทคโนโลยีให้มันเผยแผ่หลักธรรมคำสอน เออ ! ให้มัน
มารับใช้อย่างนี้บ้าง อย่าให้มันมารับใช้แต่ความชั่วร้าย

ใช้ไหมโยม ! ถ้าเราให้เทคโนโลยี มันไปรับใช้แต่กิเลสตัณหา
ใช้หลอก ใช้ชวนกันทำผิด ทำชั่ว ชวนกันโอนเงินโอนหุ้นโอนนี้ ก็เสีย
หายป่นปี้หมด ใช้เทคโนโลยีให้เป็นบapakก็ได้ ให้เป็นบุญก็ได้ เหมือน
ในหลวงรัชกาลที่ ๑๐ ตรัสไว้ กฎหมายใช้เป็นดีก็ดี ถ้าใช้ไม่ดีก็ไม่ดี
ก็เสียหาย ประชาชนเดือดร้อน บ้านเมืองไม่สงบ

นี่ก็มีความหวังนะ ถ้าพระองค์ภาฯ รัชกาลที่ ๑๐ สองพ่อลูก

ผู้ยิ่งใหญ่ ทำเรื่องกฎหมายให้ศักดิ์สิทธิ์ เลิกเสียทีเถอะเจ้าพวกกลิ้ง
ไปกลิ้งมา หาช่องโหว่ทางกฎหมาย หางาบ หากิน หาใช้ ไม่ไหว

ตอนนี้เขาใช้งบประมาณเสียหายเยอะจริง ๆ ประเทศเรานี่ ที่
เราว่า **“เสียค่าโง่”** ใช้ว่าจะสร้างทางด่วนก็ไม่ได้สร้าง ใช้ว่าจะทำ
ไอน้ำไอน้ำก็ไม่ได้ทำ ครั้นจะเบิกเงินมาใช้ให้คนยากคนจน เขาก็ดัน
ไปงาบซะอีก เขาเอาไปใช้ซะเอง นี่ตอนนี้เขาวิ่งกันหน้าแตกเลยนี่

ป.ป.ท. เขาบอกไม่มีทางพินิจ เพราะคุณเอาไปแล้ว
คุณจะมาจ่ายใช้ทีหลังตระเวนจ่าย แล้วตอนนี้เขาวิ่ง
กันหัวซุกหัวซุน **“ป้ามารับน้ำ แล้วป้าบอกว่า ป้าได้
แล้วนะ ป้าช่วยผมหน่อยบอกที่ผมมา”** ก็สุดแต่เวอร์แต่
กรรมละนะ ใครว่า **เวอร์กรรมไม่มีจริง**

ตอนนี้ฮอตมาแน่ใจ เวอร์กรรมนี่ โอโฮ ! มันกำลังคึกคะนอง
มันกำลังได้เครื่องไม้เครื่องมือ ก็ดูสิ ! เจ้านั้นขโมยทุเรียนขโมยกัลย
เขายังเอา GPS ไปใส่ไว้ในเรือกล้วย แล้วเขาก็รู้ไปพิกัดไหน เออ !
เขาใส่ไปได้ ก็ตามเจอ แต่ไม่เจอเจ้าคนขโมย เพราะมันเอาไปขาย ที่นี้
คนขายเขา รับซื้อมันเยอะอะ ก็ไม่รู้ว่าใคร แต่จะดูจากกล้องวงจร
ต่อไปอาจจะได้ ตอนนี้เขาขโมยทุเรียน ขโมยกัลยกันมาดู ขโมยเครื่องมือ
การเกษตร

แย่มาก ! “หาชั่ว ใช้ชั่ว” แล้วพวกนี้ขโมยไปแล้วไม่ได้ไปใช้เลี้ยงครอบครัวอะไรเท่าไร ใช้ซื้อเหล้าซื้อยา พวกไม่ใช้หลักธรรมทางศาสนา เขารับใช้กิเลสตัณหาโง่ ๆ บ้า ๆ ของมัน เขารับใช้อวิชากับตัณหา เขารับใช้เอาเป็นเอาตาย เขายอมเป็นทาสอย่างสิ้นเชิง แล้วเขาก็ต้องต่ำตมจมอยู่กับบาปกับกรรม

ใครว่า (เดี๋ยวนี้เขาพูดเล่นน่าตบปากนะ) “**ต้นจ้าวไม่มีหอรก มันป็นกันจนเหี้ยนไปหมดแล้ว**” เขาว่ากันอย่างนี้ “**บาปไม่มีหอรก ยมบาลสลับ ยมบาลเพลี่ย จัดการกับคนบาปไม่ไหว ยมบาลเลนนอนพักผ่อน**”

นี่ดู ๆ เจ้าพวกนี้ ! แล้วเป็นยังงี้ ยิ่งเลือดำตัวเดียวบาปท่วมหัวไหม ? บาปยันชี้อยู่ละ เขายังเอาชีไปพิสูจน์อีก บาปยันชี้อยู่ ใครคิดว่า บาปไม่มี แล้วเขาจะเป็นคนที่เลวที่สุดตรงไหนรู้ไหม ?

โอวาทท่านเหลียวผาน นี่พูดไว้ดี

**“คนนี้ ไม่มีอะไรจะเลว เท่ากับ ไม่รู้ดี รู้ชั่ว
คนจะยิ่งใหญ่ดีงามที่สุด งดงามที่สุด ไม่มีอะไรดี
เท่ากับ รู้ดี รู้ชั่ว รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ คนที่รู้
อย่างนี้ คือ คนที่ยิ่งใหญ่”**

นี่เอามาพูดเล่น ๆ กัน แล้วในตอนที่เขาเอาเงินคนจน ๆ เขาไม่รู้เลยว่า เขากำลังทำระยำที่สุดนะ ไปแย่งคนจน คนเขาไม่มีจะกินจะใช้ เขาหนังหุ้มกระดูกยังไปงาบไปแทะ ไปดึงเขาอีก จิตใจไม่รู้ทำด้วยอะไร มีคนทำบาปแปลก ๆ ตอนนั้นะ เจอแมวก็กั๊บบแมวฟาด

คนโบราณเขาถือว่า “**ฆ่าแมว เท่ากับฆ่าเณรองค์หนึ่ง**” เขาไม่ทำ เดี๋ยวนี้มันทำฆ่าหมา ฆ่าแมว ฆ่าเป็นว่าเล่น มันไม่ได้มาทำร้ายเราสักหน่อย ก็จะมีฆ่ามัน เลือดำมันอยู่ของมันดี ๆ ก็ไปฆ่ามัน แล้วเป็นยังงี้ ไม่ใช่บาปแต่ตัวเองนะ ตำรวจก็พลอยบาปไป

ด้วย ถูกหาว่าทำคดีล่าช้า ไปค้ำหน้าไว้ก็หาว่า ก็ไปค้ำหน้าคนผิด
อยู่ ! ดูบาปมันสิ มันขยายวงกลมหลายเยอะมาก

เอาละโยม ! พอสมควรไหม น่าจะได้อีกสักเดือน ๒ เดือน
๓ เดือน เอาสัก ๙ ครั้งเลยนะ เดี่ยวข้อมูลอะไรดี ๆ เอาอีกอัดอีก
ให้ชุดนี้มีตอน ๑ ถึงตอน ๙ แข่งกับละครซีรีส์อะไรพวกนี้ เพราะ
มันมีตอนต่อไป ญาติโยม ! อาทิตย์ต้นเดือนหน้าติดตามต่อไปอีก

เอาละ ! ก็ขออวยพร ให้ญาติโยมถอนตัว ระว่างตัว
อย่าตกเป็นเหยื่อของแก๊งหาชั่ว แล้วขอให้ญาติโยมมี
ปณิธานแน่วแน่จะหาชอบ จะหาวิมุติ จะหาโมกษะ
จะหาอรรถจริยา มาประดับชีวิตให้เป็นมนุษย์ที่งดงาม
ต่อไปด้วยกันทุกท่านทุกคน เทอญ ฯ

...หาชอบ จะหาวิมุติ จะหาโมกษะจะหา
อรรถจริยา มาประดับชีวิตให้เป็นมนุษย์ที่
งดงาม ต่อไปด้วยกันทุกท่านทุกคน...

เกษตรแปลงใหญ่ ชาวเกษตรพัฒนา

“บุญช่วย บุญพาวาสนาส่ง บุญรอด”

ร่วมบุญ...ช่วย-ส่ง-รอด กับพระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

1. บุญช่วย : ช่วยให้น้ำ แก้วกฤตภัยธรรมชาติ ต้องมีธนาคารน้ำ ร่วมช่วยกันสร้าง

“กองทุนธนาคารน้ำ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 013-1-41776-4**

2. บุญพาวาสนาส่ง : ส่งเสริมช่วยเหลือดูแลคนยามแกล้งแหม่ง ไม่ปล่อยให้เขา
ตกต่ำยามอายุสูงส่ง ปลอຍให้คนแก่ตกต่ำไม่ได้ ตามส่งเสริมด้วย

“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 382-2-48554-4**

3. บุญรอด : “เราจะตายกันแน่ ถ้าหากมีฉาชีพมีเยอะ” ทรัพย์สิ้นชีวิตเราจะไม่ปลอดภัย
เพราะฉะนั้น สังคมก็ต้องรอดด้วย

“กองทุนสมาชีพ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5**

ติดต่อสอบถามข้อมูลกองทุน

โทร. 06 1576 9829, 08 5658 1221

โดย... พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ประโยชน์ใช้สอยกับใช้สอย

ในฉบับนี้ก็ต้องพูดถึงเรื่อง “ประโยชน์ใช้สอยกับใช้สอย” เราไปห้วงเรื่องใช้สอย ๆ ไปฉีดฟิลเลอร์ ฉีดโบ톡ซ์ ลบรอยตีนกา รอยเหี่ยวย่น ลบگرامใหญ่ให้ใบหน้าเรียบเล็ก ภายในไม่กี่วันหลังจากฉีด สารพิษจะเข้าไปทำปฏิกิริยาเพื่อลดหรือหยุดการคลายตัวของกล้ามเนื้อ จนใช้แล้วช่วยไปก็เยอะเยอะ ใช้แล้วหน้าและไปอัด ไปฉีดอะไรต่ออะไรอัดใส่เข้าไป ใช้แบบชนิดที่ใช้แล้วเดือดร้อนใช้แล้วเจ็บปวด ใช้แล้วโธ่ ! ยุ่งยาก

ทั้ง ๆ ที่ใช้เรื่องนี้ก็แพงมากนะ เรื่องประโยชน์ใช้สอยนี้ เรื่องแต่งหน้าแต่งตาแต่งเนื้อแต่งตัว การจะฉีดทำหน้าแต่งหน้าขาว ราคาสูงแพงลิ่ว แต่แล้วเฉียดฉิวต่อความเจ็บความตาย อย่างชนิดที่น่าเสียดายเงิน ที่เสียกันไปเปล่า ๆ

“สวย...จะตาย” นี่แหละที่เขาบอกสวยจะตาย ถ้าไม่สวยก็จะไม่เดือดร้อน เหมือนดังมีคนแก่คนหนึ่ง ไม่เคยแต่งตัวใส่สร้อยมานานแล้ว วันหนึ่งเพื่อนเขาแต่งลูกสาวชวนให้ไปงาน มีการ์ดมา ก็มีทอง ๒ บาท ไม่เคยใส่มานานแล้ว หยิบมาใส่หน่อยน่า ก่อนจะไปงานแต่งงานใส่เสร็จแล้วก็ใส่บาตร พอกลับมากรวดน้ำเท่านั้นแหละ เจ้าพวกตัวร้ายมากระซอกสร้อย แก็กเยียดึง เจ้าวายร้ายมันเด็กหนุ่มแข็งแรงมันก็ถีบตบตะยายชะจนบอบช้ำ จนยายบอกว่า **“แห่ ! สวยตอนแก่มันแย่อย่างนี้เอง”** ไม่มีเรี่ยวมีแรงต่อสู้เขาแล้วแก็กเสียทองไป แล้วก็ยังเจ็บตัวอีก

นี่คนแก่ทั้งหลายอายุมากแล้วอย่าไปมัวสวยมากนักเลย นาฬิกาใช้เรือน ๔ พัน ๕ พันก็สามารถใช้ดูเวลาได้ ทำไมต้องไปใช้เรือนละ ๒ ล้าน ๓ ล้าน ๕ ล้าน แล้วทำไมต้องใช้มากมาย ๒๐ กว่าเรือน ใช้ให้ ป.ป.ช. หมั่นไล่เปล่า ๆ

เพราะฉะนั้นประเด็นเด็ดสะเด็ดธรรมของเรา ในฉบับนี้ก็ขอเตือนว่า **“ใช้สวยน้อย ๆ น้อย ใช้สอยให้เต็มที่”** อะไรที่ต้องซื้อต้องใช้ ถ้ามันจำเป็น อย่างที่วัดสวนแก้วนี้ ซื้อรถแม็คโคร ๒๐ กว่าคันในประโยชน์ใช้สอยที่ต้องต่อแขนต่อขาให้คน คนยากคนจนจะได้มีอารมณ์ทำงาน เพราะมีเครื่องมือดี ๆ ไม่ต้องแพงก็ใช้ได้แบบนี้ รู้สึกแหม่ ! มีความสุขปลอดภัย กว่าไปใช้สวย ๆ แล้วแพง ๆ ก็เจ็บตัวกันมาเยอะแล้ว อย่างไรก็ตามขอให้ใช้แล้วปลอดภัยไว้ด้วย อย่าใช้แล้วช่วยทั้งเจ็บทั้งตาย มันน่าเสียดายในการที่เราไปหมกมุ่นในการใช้สวยแล้ว ใช้ไปใช้มากล้นกลายเป็นช่วยไป ไม่ใช่สวยหน้าละบ้าง ไม่ก็ถูกกระชากลากถูทุบตี เพื่อชิงทรัพย์ชิงสวย ชิงทรัพย์ที่สวย แต่คนเจ้าของทรัพย์ช่วย โทรม เจ็บ เกือบตาย

อย่างนี้ต้องเรียกว่า **อย่าหลงระเห็จใช้สวย เอาเรื่องใช้สอยเป็นหลักดีกว่า ปลอดภัยด้วยได้ประโยชน์ด้วย เจริญพร.**

ที่มาของภาพประกอบเนื้อหา :

<https://mgronline.com/celebonline/detail/9580000070195>
<http://www.tsood.com/contents/157556>

ทำไมถึง "บวชไม่สึก" ?

ตอน ๑๓

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ความกังวลใจเรื่องสึก มันต่างกับสมัยบวชได้ ๓-๔ พรรษา มันกังวลอยู่พอสมควร แต่เดี๋ยวนี้อะไรมันกลบกลบละลาย ใจความอยากสึกมันเจียบหาย นอนสลบไสลอยู่ที่ไหน อะไรมันมากดทับ ก็ตอบได้เปรี้ยงเดียวว่า

การบำเพ็ญประโยชน์ทั้งเผยแผ่ สงเคราะห์ พัฒนา มันเป็นตัวปีติหล่อเลี้ยงให้รู้สึกว่ “อยู่ในผ้าเหลืองอย่างเย็น” ต่างกับคนที่เขาบอกว่า “ผ้าเหลืองร้อน” ถ้าผ้าเหลืองเย็นแล้วจะเผ่นหนีผ้าเหลืองไปได้ยังไง นี่คือ อยากจะบอกว่า “ที่ยังไม่สึก”

เอาแค่ว่าประโยชน์ที่ได้บำเพ็ญ การเผยแผ่ ก็มีคนอยากฟัง เว้นอะไรก็ออกมาไม่น้อยกว่าที่เราเทศน์ไว้เท่า ๆ เขาเอามาเปิดมาแชร์กัน มีคนเข้ามาเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้าน ประโยชน์ที่เขาได้จากเรา แล้วเขาก็มาพูดว่าเราสืบศาสนาให้เขาได้รับประโยชน์

ฉะนั้น อารมณ์สืบศาสนาฉันจึงท่อมอารมณ์สืบพันธุ์
มันก็ไ้ตัวสืบพันธุ์มันไม่มากระตุ้นรุ่มเร้า เหมือนพรรษา
ที่ช่วงต้น ๆ ไ้ยตอนนั้น ! อารมณ์สืบพันธุ์มันแทบจะดับ
ฝันอารมณ์สืบศาสนาเอาเยอะ

ต่อมาใครจะนึกว่า การสงเคราะห์ มันจะยิ่งใหญ่โต จป
ป. ๔ จะซื้อที่ดินได้ ๓,๙๐๐ ไร่ หมดเงินตั้งพัน ๗๐๐ ล้าน มีคนให้
สนับสนุน จนการสงเคราะห์ทั้งด้านเกษตรกรรม หาที่ทำเกษตรกัน
อุตสาหกรรมที่ทำแปรรูป ทำเฟอร์นิเจอร์ที่สวยงาม ๆ งาม ๆ ออกมา
เป็นที่ต้องตาต้องใจ ต้องใช้ คนก็มาซื้อหา ยังได้เงินมาเป็นกองทุน
ล้มมาชีพ อย่างที่เรียกว่าสบาย ๆ ไม่ขัดสน ไม่ฝืดเคือง ไม่เป็นหนี้
เป็นสิน

สงเคราะห์ที่ดินให้คนมีที่ดินทำมาหากินเพาะปลูกนี้ ถือว่ารักษา
ฐานที่มั่นคง ของความเป็นชนเผ่าชาติไทยที่อาศัยภาคเกษตรกรรม
หล่อเลี้ยงกันมา เรือกสวนไร่นา แล้วใครจะคิดว่า ชาวนาเราเป็นชาว
พัฒนา

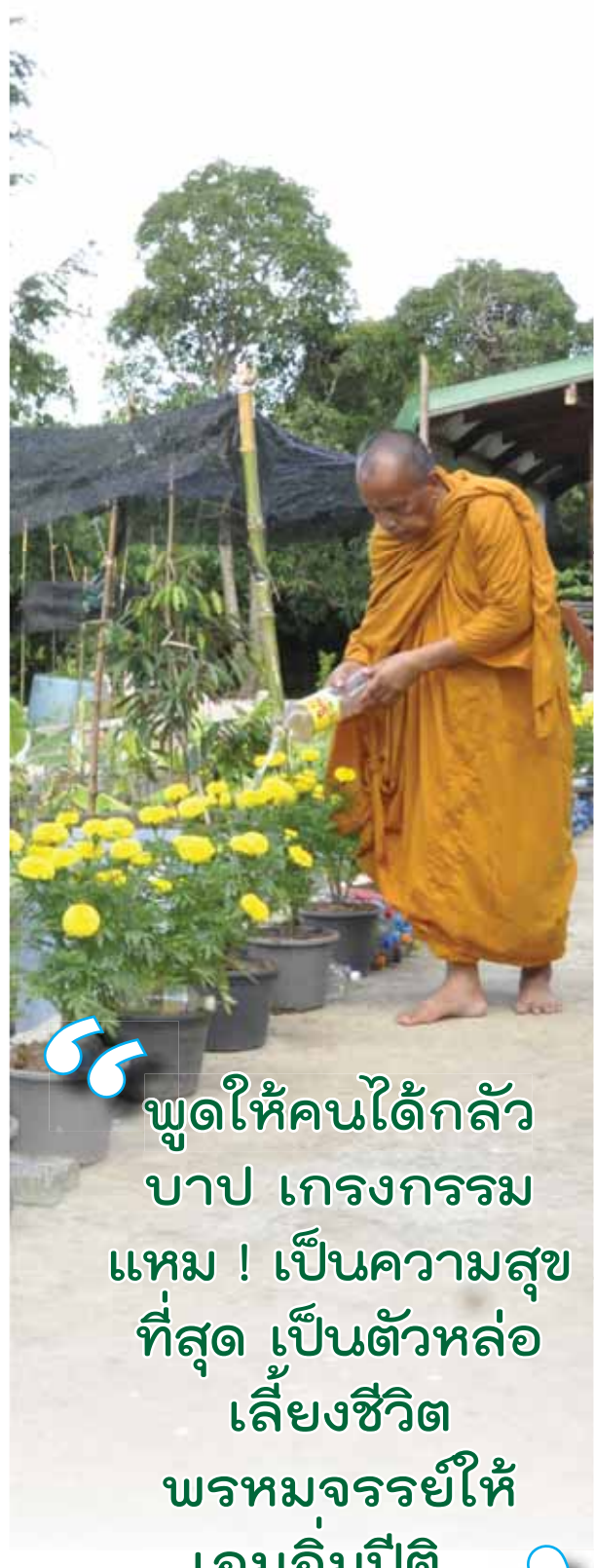
ใครจะคิดว่า พัฒนาที่ดินทำภาคเกษตรจากคนละกระหลุม กระหลุม ๕-๑๐ ไร่ มาเป็น ๕๐๐ ไร่ ๔๐๐ ไร่ เป็นสวนแปลงใหญ่ ที่ดินแปลงใหญ่ จัดโซนสงเคราะห์อาชีพ ภาคเกษตรกรรม ชัดเจนอุตสาหกรรมแปรรูปทำนุ่นทำนี้ มีโรงอบกล้วยอบมะม่วง สารพัดที่ต้องใช้อบใช้ตาก แผลงวันก็ไม่กวน นี่พัฒนาทั้งสงเคราะห์

สงเคราะห์ให้เกิดพัฒนา พัฒนาให้เกิดสงเคราะห์ แล้วมันหมุนไปหมุนมาดูแล้วมันเกิดสนุก ดูแล้วมีความสุข สงเคราะห์ก็ต้องพัฒนาวิธีการสงเคราะห์เครื่องไม้เครื่องมือ ที่จะสงเคราะห์เขา ให้เขาทำเกษตรกรรมสะดวก ให้เขาทำพาณิชย์กรรมมีผลมีรางวัลไปส่ง ให้ค้าให้ขายมีอุปกรณ์ มีเครื่องมือ มีซูปเปอร์มาเก็ตผู้ยากไร้ ถึงจะสู้ห้างเซ็นทรัล เดอะมอลล์ไม่ได้ ก็เรียกว่า อย่าทำเป็นเล่นไปนะ เพราะของเราไม่เป็นห้างใหญ่

บริษัทใหญ่ซีโกง เห็นแล้วว่าเศร้าใจว่า คนหนึ่งคิดนวัตกรรม เขียนตัวออกมา เครื่องมือทำบล็อกรูปแบบ แต่แล้วบริษัทจกฉวยเอาของเขาไปขายกิน ขโมยสมองเขาโดยไม่พัฒนาเอง นักธุรกิจเปรตพวกนี้ต้องตกนรกกันบ้างล่ะ ทำให้คนที่ต้นแบบ ต้นคิดมีพนักงาน ๒๐ คน ก็เหลือ ๒ คน ๒ คน ตกลง

ฉะนั้น อยากจะฝากประชาชนถ้าห้างใหญ่ ๆ ทั้งหลาย เขาซีโกงไปก็อปปี้ของชาวบ้านเขา อย่าไปสนับสนุน คุณต้องช่วยกันแอนตี้เหมือนแม่เสือต้องไม่ตายฟรี อย่าให้คนคิดประดิษฐ์นวัตกรรมใหม่ ๆ ต้องหมดกำลังใจ แล้วต่อไปคนไทยก็ไม่อยากคิดอะไร

นี่คือ การทำลายความคิด ทำลายสมอง แหม ! ถ้าสาปแช่งได้ ก็จะไม่แช่งไปบ้างแล้วนี่ว่า ทำร้ายประเทศชาติเกินไปไหม ทำให้คนในชาติหยุดคิด หยุดพัฒนาหยุดก้าวหน้า ที่จะสรรค์สร้างนวัตกรรมอะไรใหม่ ๆ โปรเจกต์ใหม่ ๆ เพราะกลัวถูกแย่งลิขสิทธิ์ทางปัญญาที่ไม่

“พูดให้คนได้กลัว
บาป เกรงกรรม
แหลม ! เป็นความสุข
ที่สุด เป็นตัวหล่อ
เลี้ยงชีวิต
พรหมจรรย์ให้
เอมอิ่มปิติ...”

กลัวไม่เกรงอะไรทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น ที่อยู่พูดให้คนได้กลัวบาป
เกรงกรรม แหลม ! เป็นความสุขที่สุด เป็นตัวหล่อ
เลี้ยงชีวิตพรหมจรรย์ให้เอมอิ่มปิติ เพราะว่าถ้า
ไม่ได้บวชจะไปเที่ยวเทศน์สอนเขาอย่างนี้ก็
ปากแตก แต่ว่าถ้าอยู่อย่างนี้เขาเชื่อฟัง แล้ว
เขาก็ยังนิมนต์ให้เทศน์

ถึงแม้จะมีเรื่อง เหลือง-แดง ตอนนี้เรื่อง
แดงก็เรียกว่า จางจืด ชืดไปแล้ว เมื่อก่อนไป
บิณฑบาตแหลม ! โดนด่า โดนว่า อื้อ ! เดียวนี้
ไม่นึกเหมือนกันนะ เขาบอก “อย่าไปด่าไปว่า
ท่านเลย ท่านก็สงเคราะห์คนพัฒนาอาชีพ
คน ท่านก็เผยแพร่จริงจังมา”

แน่ะ ! คนที่เคยด่ากลับมานึกคิดอย่างนี้
ได้ เราฟังแล้วก็สบายใจอยู่ต่อไปหะ เพื่อเขา
จะดีกับเราเพิ่มขึ้นมาอีก แล้วถ้าดินนอกผ้าเหลือง
มันก็ดียากเหมือนกัน คนไทยเขาเรียกว่า “ไม่มี
อะไรห่อหุ้มภูมิคุ้มกัน”

บางทีคนจะนึกจะว่าเราแรง จะด่าเรา
แรง จะทำร้ายเราแรง เห็นผ้าเหลืองแล้วก็
โชนอ่อน ผ่อนตาม หยุดด่า หยุดวิพากษ์
วิจารณ์ หยุดเป็นศัตรู หยุดใช้ความรุนแรง
กับเรา เราก็อยู่รอดปลอดภัยจะไปแส่หาเวร
หาภัยอะไรต่อไปอีกได้ยังไง ก็คงจะต้อง
บอกว่า คงไม่สึก อีกต่อไป เพราะความ
สบายใจปิติสุขหล่อเลี้ยงเราเรื่อย ด้วยการ
สงเคราะห์ พัฒนา เผยแผ่ เจริญพร.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

“คนไร้ยางอาย”

ข่าวที่กระทบกระเทือนความรู้สึก อย่างชนิดที่
เหนือนึกเหนือคาด ตั้งแต่ข่าวครูจอมทรัพย์ กลับไปกลับ
มา ติดคุกแล้วต้องกลับไปติดต่อใหม่ เพราะอยากได้ค่า
เยียวยา ได้ค่าอะไรต่าง ๆ นานา ต้องเป็นเรื่องที่เรียกว่า
ช่วงนี้ครูก็อาการหนักน่าดู ไหนจะครูจอมทรัพย์ ครูปริชา
ไหนจะครูหื่น ครูอะไรต่าง ๆ ไม่สมกับเป็นครู ที่เขาบูชา
กันซะเลย ทั้งเป็นครูทูปหลังเด็ก แหม ! เจ้าเด็กอุตส่าห์
เสี่ยงภัย แฉการโกงคนยากไร้ คนพิการ คนติดโรค ไม่น่า
จะงกกันเกินเหตุเลย

ฟังข่าวเหล่านี้แล้ว มานึกว่า มนุษย์เราเนี่ย แหม ! ถ้า
แปลงร่างได้ (แต่ใจมันแปลงไปแล้ว) มันเป็นมนุษย์สเปโต
เป็นมนุษย์เปรต ๆ งกอยากไม่ผิดอะไรกับเปรต รวากะ
เปรต เหมือนกับเปรต งก...อยาก อยาก...งก **วกวน**

**“คนจน
ชอบเล่นหวย
แต่คนรวย
ชอบล่าสัตว์”**

**“ยิงเสือตาย
กลายเป็นเสือ
ล่าปาก”**

อารมณ์เหล่านี้เขาเรียก **อารมณ์ของพวกมนุษย์สเปโต** ร่างกายยังไม่เปลี่ยนเท่าไร แต่ใจนี่ไปลิบโลกหลุดร่าง มนุษย์ไปซุกอกเปรตอย่างเต็ม ๆ

นี่ข่าวที่น่าสะเทือนใจสะเทือนจิตเหลือเกิน แล้ว ก็ข่าว แหม ! แม่เลี้ยงลูกไม่ได้ ทำไมต้องไปโยนคลอง ทำไมไม่มองหาคนที่เขาเลี้ยงได้ เขาอยากเลี้ยง ที่หลัง ใครจะฆ่าเด็ก ๓ ขวบ ๔ ขวบ อดนมแล้วเอามาโยนทิ้ง ให้วัดสวนแก้วหน่อย เอาทิ้งหน้าวัดเลย เดี่ยวจะเก็บมา ดูแลเลี้ยงดู ให้เขากินอิ่มนอนอุ่นได้บุญ

แหม ! มันเหมือนหยาบ อยู่ไม่ไกลจากวัดสวนแก้ว หยาบคนเมืองนนท์เกินไปว่า มันไม่มีน้ำใจอะไรกับเด็ก กับเล็ก ตัวเองจึงต้องพาไปโยนคลอง หมิ่นหยาบน้ำใจ คน ดูถูกคน เอาสันดานตนไปเทียบกับคนอื่นว่า ถ้าตัวเองเลี้ยงไม่ได้คนอื่นก็คงไม่อยากเลี้ยง นี่ต้องเรียกว่า แหม ! ตอนอยากมีลูก ตอนอยากมีผัว ตอนอยากมี แฟน ไม่นึกถึงเลย เอาแต่ว่าเฉพาะหน้า สุขเฉพาะ หน้า ดูแต่สุขต้นทาง ส่วนกลางทางปลายทางลงไม่ สวยเลย นี่ก็เป็นข่าวที่ค่อนข้างจะปวดร้าว ปวดใจ กันไม่ใช่หยอกกันทีเดียว

แล้วก็จะเป็นอย่างเสือฆ่าเสือ นายพรานนั้น ก็เข้าทางที่โบราณว่า **“ยิงเสือตาย กลายเป็นเสือ เป็นเสือล่าปาก”** ต้องตรากตรำหลบหนี แยะ ! เป็น ข่าวที่น่าสังเวชคนรวย เขาจึงบอกคนรวยทำอะไรกับ คนจนบ้าง คนจนทำอะไรกันบ้าง มีคำพูดแปลก ๆ ที่ว่า

“คนจนชอบเล่นหวย แต่คนรวยชอบล่าสัตว์” แต่คงไม่ใช่ทุกรายละเนอะ มีเฉพาะรายนี้ แต่คงจะเป็น

เสือล่าปากไปพอสสมควร

แต่ก็มีข่าวดี ๆ เช่นคุณหมอแสง (นายแสงชัย แหเลิศตระกูล) แหม ! ทำเอาคนแตกตื่นไป แล้วก็มึนน้ำใจอันประเสริฐ แล้วก็มีคนดี ๆ มีข่าวประทับใจกับสะท้อนใจ มาคู่กัน

ข่าวประทับใจก็อย่างเด็กที่เขาไม่กลัว เขาปกป้องผลประโยชน์ของชาติ ส่วนคนที่เขาราชการกลับไม่ห่วง ไปสนใจบางบงของคนยากคนจน คนจนเขาบอกเหมือนหนังหุ้มกระดูก ที่ยังดูดยังแทะอย่างไม่กระดากเลย ไม่ได้มีอายเลยไม่ได้มียางเลย ต้องเรียกว่า **“คนไร้ยางอาย”**

แล้วก็ต่อไปนี้นั่นน่าจะเกิดอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่พูดว่า แหม ! รัฐบาลหุ่นโง่ ๆ มาเชียร์รัฐบาลนี้กันเหลือเกินตอนนั้นว่า **“ปราบโง่ดี”**

ที่ไหนได้ ไป ๆ มา ๆ ไม่รู้ใครโง่มากกว่าใคร มันมีเรื่องที่คุณไทยจะต้องไหวทันแล้วละ เวลาเขาชอบอ้างถล่มฝ่ายตรงข้ามก็คือ โง่ คอรัปชัน ททุจริต ตั้งแต่ยุคชาติชาย (ชุนหะวัน) มา จนมาเรื่อย ๆ ปฏิวัติก็เพราะเห็นว่าโง่ แต่แล้วพวกคนที่มาทำปฏิวัติก็ไม่สามารถขจัดโง่ได้ อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ไป ๆ มา ๆ จะอาการหนักกว่าซะก็ไม่รู้ ข่าวเหล่านี้ที่ออกมาก็ได้ติดตามดู แล้วก็มีความที่น่าสนใจ ก็คือข่าวที่ในหลวงรัชกาลที่ ๑๐ ตรัสถึงเรื่องกฎหมายกระบวนการยุติธรรม ของเรานี้ตรัส ๒ ครั้ง ครั้งแรกตรัสว่า

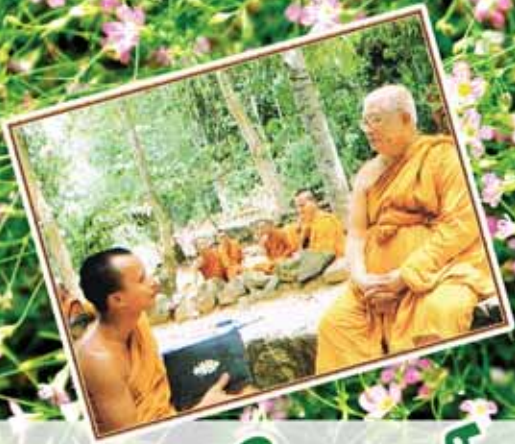

“คนจนเข้าถึงความยุติธรรมยาก” เพราะค่าธรรมเนียมศาลก็แพง เป็นแสนสองแสน คนจนเอาเงินที่ไหนมา พร้อมหาทนายให้ ก็ไม่รู้ทนายจะพลีหรือได้แค่ไหน จะช่วยได้อย่างไร แล้วก็ครั้งที่ ๒ นีตรัสว่า

“อย่าใช้ช่องโหว่ทางกฎหมาย” ทำให้ถูกเป็นผิด ผิดเป็นถูกทำได้ ทำเสียเป็นได้ ทำให้กฎหมายเสียความศักดิ์สิทธิ์ นี่ก็เป็นเรื่องที่น่าปลื้มใจ

รัชกาลที่ ๑๐ ก็ทรงทำเรื่องปลื้มใจชั่วระยะเวลาไม่เท่าไร เช่น ระดมมหาตมะเล็กทหารใกล้ชิดทำจิตอาสา มีการลากสวะ ตกแต่งคูคลอง ให้สวยงาม ต้องถือว่าเป็นเรื่องปลื้มก็แล้วกัน แล้วก็ได้ประโยชน์จริง ๆ

ฉะนั้น ต่อไปวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันอะไรสำคัญของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ นี่ต้องเน้นเรื่องทำแบบนี้ดีกว่า เน้นเรื่องให้เกิดประโยชน์ในทางสร้างสรรค์พัฒนา อย่ามัวแต่ไปทำแต่เรื่องสนุกสนานเฮฮา แครื่องเพลงสรรเสริญอย่างเดียว ไม่พอละ ลากสวะขยะในคลองด้วย จะช่วยให้การสรรเสริญพระองค์นั้นมีคุณค่า มีประโยชน์อย่างแท้จริง เจริญพร.

จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว

สะกิดธรรม

๕๕

สัมมาอาชีวะ

โดย...พุทธทาส

ทำมาหากินชอบ

๖๖

สัมมาอาชีวะ อาชีวะ ที่เขาแปลคำแปลให้เรียน ให้สวดให้อะไรกันอยู่ เลี้ยงชีวิตถูกต้อง เราไม่เห็นด้วย แปลว่า เลี้ยงชีวิตมันแคบไป คำว่า อา นี้แปลว่า ทรงหรือดำรง ก็ได้ ชีวะก็ชีพ อาชีวะก็คือทรงชีพหรือดำรงชีพ เราจึงสมควรที่จะแปลคำนี้ว่า ดำรงชีวิตถูกต้อง อาชีพ แปลว่า การดำรงชีวิต ไม่ใช่เฉพาะหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องอย่างเดียว อะไรก็ตามที่มันเกี่ยวกับการที่ให้ชีวิต ทรงอยู่ได้ เรียกว่า อาชีพได้หมด อาชีพ แปลว่า การดำรงชีวิต สัมมาอาชีพ ก็คือ การดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง รวมทั้งการหาเลี้ยง วิธีหาเลี้ยง อะไรต่าง ๆ ทุกอย่างที่มีมันเนื่องกัน แล้วก็จะพูดให้ฟัง

โดยทั่วไปเมื่อเกี่ยวกับอาชีพหรือดำรงชีพ คนก็จะพุ่งเล็งไปถึงสิ่งที่เรียกกันว่าทรัพย์ คำว่า ทรัพย์นี้ตามตัวหนังสือทำเนียบมีความหมายดี มีความหมายไพเราะ

คำว่า “**ทรัพย์ะ**” หรือ **วิตติ**นี้ แปลว่า **สิ่งหรือวิสัยที่เกิดความยินดี** แก่บุคคลผู้เป็นเจ้าของ วิสัยที่ทำให้เกิดความยินดีแก่ผู้เป็นเจ้าของ เรียกว่า **ทรัพย์** ที่นี้ถ้าว่าคนโง่คนอันธพาลนั้นยินดีไปอย่างหนึ่ง คนปรกติคนดีคนฉลาดวิญญูชนก็ต้องการอีกอย่างหนึ่ง มันก็ยินดีกันคนละอย่าง ฉะนั้น จึงต้องมีคำว่า **ถูกต้อง**

ทรัพย์ แปลว่า **สิ่งที่ทำให้เกิดความยินดีแก่ผู้ที่เป็นเจ้าของ** เราก็หากันมาไว้มาก หากันมาไว้มาก ๆ เพื่อจะใช้จ่ายดำรงชีวิต

ฉะนั้น การดำรงชีวิตมันก็เนื่องไปถึงทรัพย์ หาทรัพย์ถูกต้อง หาปัจจัยเครื่องดำรงชีวิตให้ถูกต้อง เอากันในส่วนนี้ก่อนเป็นส่วนแรก : **ถูกต้อง**ไม่เบียดเบียนใครในการหาทรัพย์ หาทรัพย์นั้นก็อย่าให้เป็นการเบียดเบียนใคร ในแง่ไหนในประการไหน ก็อย่าให้เป็นการเบียดเบียนใคร แล้วก็ต้องมี มีทรัพย์

อย่างถูกต้อง ไม่เกิดการเบียดเบียนใครอีกนั่นแหละ การมีทรัพย์ของเรา มันมีอย่างเหมาะสม มันมีอย่างที่ว่าไม่ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น ไม่กักตุน ไม่กอบโกย แล้วต้องใช้ทรัพย์นั้นอย่างถูกต้อง ใช้อย่างพอดี ใช้อย่างมัธยัสถ์แล้วก็มีประโยชน์

คำว่า **มัธยัสถ์** นี้อยากจะซุ่มความเข้าใจ เพราะบางคนอาจจะเข้าใจผิดให้ความหมายแก่คำว่า มัธยัสถ์ จนกลายเป็นตระหนี่ถี่เหนียวไป คำว่ามัธยัสถ์ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น **มัธะ** แปลว่า **กลาง**, **อัสถะ** แปลว่า **อยู่**, **มัธยัสถ์** ก็แปลว่า **อยู่ตรงกลาง อยู่ตรงกลางคือพอดี** ถ้าเรามีความมัธยัสถ์เกี่ยวกับทรัพย์ละก็ จะต้องมีความพอดี ในการที่จะมีจะใช้ ที่นี้ว่า แม้จะช่วยใช้ทรัพย์ช่วยผู้อื่น ช่วยผู้อื่นก็ต้องอย่างถูกต้อง จะเป็นการช่วยบุคคลแต่ละบุคคลก็ได้ จะช่วยสังคมก็ได้ ช่วยศาสนาก็ได้ ช่วยโลกทั้งโลกก็ได้ ก็ต้องมีการใช้หรือช่วยอย่างถูกต้อง

เพื่อเกิดการดำรงชีพที่ถูกต้อง ก็จะทำให้พิจารณาแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่า ทรัพย์แล้วก็จำไว้ ๔-๕ คำพอว่า : **หาถูกต้อง แล้วก็มี มีไว้ถูกต้อง และก็ใช้อย่างถูกต้องเพื่อ**

ตัวเอง และช่วยผู้อื่นก็ช่วยอย่างถูกต้อง ช่วยอย่างไม่ถูกต้องมันก็มีนะ ช่วยจนเกิดผลร้ายก็มี ช่วยอย่างโง่เขลาจนมลายไม่เกิดประโยชน์อันใด แล้วกลับไปเกิดผลตรงกันข้ามอย่างนี้มันก็มี หาถูกต้อง มีไว้ถูกต้อง ใช้ มันถูกต้อง ใช้ช่วยผู้อื่นอย่างถูกต้อง

การดำรงอาชีพของคนในโลกไม่ถูกต้อง

แล้วก็พิจารณาดูต่อไป ว่าเรากำลังเป็นอย่างนี้หรือเปล่า ? เมื่อhamันเบียดเบียนคนอื่นเบียดเบียนตัวเอง เบียดเบียนคนอื่น นี่มันทุจริต หรือว่ามันมีจิตใจมืด ไม่ประกอบไปด้วย ธรรมะ มีความยึดมั่นถือมั่นมากมันก็ หาด้วยความยึดมั่น มันก็หนักอกหนักใจ ไม่เท่าไรก็เป็นโรคประสาทเกี่ยวกับหาทรัพย์นั่นเอง ไปสังเกตดูดี ๆ เอะ เพื่อนฝูงของเราเพื่อนมนุษย์ของเรา จึงเป็นโรคประสาทกันโดยมาก เพราะความยึดมั่นถือมั่นทั้งนั้น แล้วส่วนใหญ่ก็ได้มาจากการหาทรัพย์ไม่ได้อย่างใจก็ทำผิดต่าง ๆ ที่ชอบเสี่ยง ชอบการพนัน ชอบอะไร มันก็ไม่ถูกมากขึ้น แล้วมันก็ได้เป็นโรคประสาท มันหาไม่ถูกต้อง แล้วมันมีไว้ด้วยความวิตกกังวล ยึดมั่นถือมั่น เป็นตัวกู-

๘๘
เรา
กำลัง
เป็น
อย่างนี้
หรือ
เปล่า ?
๙๙

ถามว่า “ทำไมไม่เห็นบุญช่วยฉันเลย, ฉันทำบุญ
เกือบจะตายอยู่แล้วไม่เห็นบุญช่วยฉันเลย ทำบุญ
ทำทานทุกวันถึงเดือนถึงปีไม่เห็นบุญช่วยฉันเลย”

ของกู ยิ่งมีทรัพย์มาก ก็ยิ่งมีวิตกกังวลมาก มันก็เป็นโรคประสาท มันใช้ไม่
ถูกต้อง มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร บางทีจะให้โทษด้วยซ้ำไป มันก็ได้เป็น
โรคอะไรที่ยิ่งไปกว่าโรคประสาท นี่ช่วยผู้อื่น ช่วยศาสนา แล้วคำถามที่ได้
รับมากที่สุด ก็คือ ถามว่า “ทำไมไม่เห็นบุญช่วยฉันเลย, ฉันทำบุญ
เกือบจะตายอยู่แล้วไม่เห็นบุญช่วยฉันเลย ทำบุญทำทานทุกวัน
ถึงเดือนถึงปีไม่เห็นบุญช่วยฉันเลย” มันเข้าใจผิดขนาดนี้ก็ยิ่งกลายเป็น
เป็นการสูญเสียเปล่าเสียเปล่า เพราะไม่รู้จักทำ เพราะไม่รู้จักจ่าย ช่วงใช้ที่มัน
ถูกต้องหรือเป็นประโยชน์ ในบ้านเมืองเรายังเป็นอย่างนี้

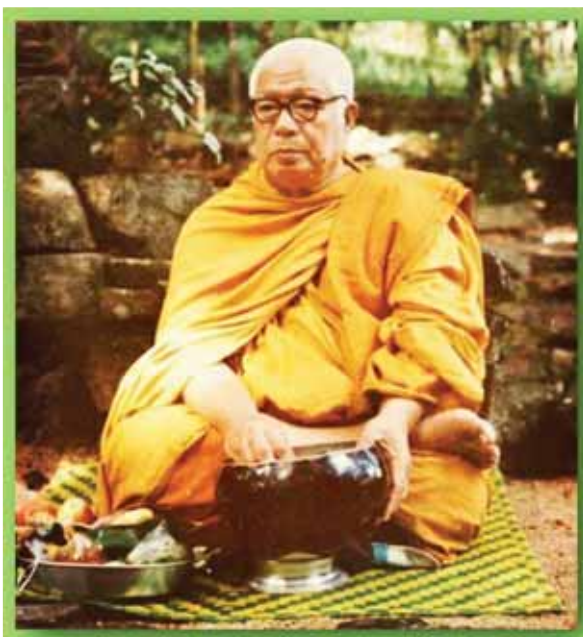
เพราะฉะนั้น สันติภาพมันจึงไม่มี ขอให้ใคร่ครวญดูให้ดี ๆ อย่า
ไปโทษผีสาธเทวดาโชคชะตาราคืออะไรนักเลย โทษความโง่ของตัวเอง
เองกันให้มาก ๆ เถอะ มันก็จะจริงหรือจะถูกกับความจริง ว่ามัน
ทำผิดในการดำรงชีวิต

โลกปัจจุบันอะไร ๆ เราไม่สืมดูโลก
ปัจจุบันที่กำลังเป็นอยู่นี้ ในแง่ของอาชีวะ
ดำรงชีวิตนี้ โลกปัจจุบันมีลักษณะเป็น
การดำรงชีพที่ผิด เพราะเราไม่รู้ เพราะว่า
ความโง่ เพราะว่าไม่มีกิเลสครอบงำ มัน
ก็กลายเป็นว่ากิเลสต่างหากที่ดำรง
ชีวิต ไม่ใช่จิตใจที่มีความรู้ถูกต้อง มี
ปัญญาถูกต้อง กิเลสต่างหากที่ดำรง
ชีวิต มันก็ดำรงชีวิตผิด ๆ ดำรงชีวิตอย่าง
เป็นอันธพาลนับตั้งแต่ว่าสุรุษสุร่าย
หรือกินอยู่กินพอดี มันไม่มีอะไรที่ถูกต้อง

มีคำที่เป็นปัญหาอยู่คำหนึ่ง
และเป็นคำสำคัญที่เกี่ยวกับคนทุกคน
อาตมาได้ฟังมานานแล้วรู้สึกว่ หนอยู่
ไม่ได้จึงต้องพูด คำว่า **อยู่ดีกินดี ระวัง
จะอันตราย** คำว่า **กินอยู่แต่พอดี
นี้ไม่อันตราย** **กินดีอยู่ดี** มันเปิด
โอกาสให้แก่กิเลส มันไม่มีขอบเขต

ก็กินดีอยู่ดีจนเกิน เกินพอดี แล้ว
ก็กลายเป็นลุ่มหลงในทางวัตถุ
สร้างปัญหา มันใช้คำพูดกำกวม
นั้นแหละ ถ้าว่ากินดีอยู่ดีถูกต้อง
ก็ไม่ใช่ไร

แต่เดี๋ยวนี้ กินดีอยู่ดี ของคน
เหล่านั้น หมายความว่า ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ที่อร่อย
ยิ่ง ๆ ขึ้นไป หรรษาฟุ่มเฟือยยิ่ง ๆ ขึ้น
ไป กินอยู่พอดี มันไม่เป็นอย่างนั้น มัน
ถูกต้องแหละพอดี ควรกินเท่าไรอย่างไร
เมื่อไร มันพอดี มันถูกต้อง นี่กินอยู่
พอดี กินดีอยู่ดี ฟังดูก็น่าจะดีอยู่ดอก
แต่มันเป็นโอกาสที่ให้กิเลสขยายตัว
ไม่มีขอบเขตมันก็เลยเถิด กินดีอยู่ดีจน
ไม่มีอะไรจะกิน ถ้าถือหลักกินดีอยู่ดี
อย่างนี้แล้ว มันจะไม่มีอะไรจะกินสัก
วันหนึ่ง ฉะนั้น ถือหลักว่า **กินอยู่แต่
พอดี** เกิดจะมีอะไรกินเรื่อยไปแหละ

๘๘

คำว่า **อยู่ดีกินดี**
ระวังจะอันตราย
คำว่า **กินอยู่แต่พอดี**
นี้ไม่อันตราย...

การดำรงชีพเดี๋ยวนี้ มันไม่ได้อยู่ในขอบเขตของสติปัญญา สัมมาอาชีวะ มันถูกลากถูกจูงไปด้วยกิเลสตัณหา ซึ่งควบคุมไว้ไม่ได้ หลงไหลในความเริ่ด อร่อยสนุกสนานอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ควบคุมไม่ได้ กิเลสตัณหาพาไป แล้วเกิดเป็นแพ้นสำหรับคนโง่ ต้องใช้คำพูดที่มันหยาบคายหน่อยต้องขอภัย แล้วก็เกิดแพ้นสำหรับคนโง่เห็นเพื่อนแต่งตัวสวย เราก็จะต้องแต่งตัวสวยไม่ให้แพ้เขา เขามีอะไรสวย เราก็อยากจะมี เขามีบ้านสวย เราก็อยากจะมี เขามีรถยนต์หลายคัน เราก็จะต้องมี มันเกิดแพ้นอย่างนี้ขึ้นมา การดำรงชีวิตมันจึงถูกต้องไม่ได้ มันไม่อยู่ในการควบคุมที่ถูกต้อง มันก็เป็นมิจฉาอาชีวะ ดำรงชีวิตผิดโดยไม่ทันรู้ตัว ก็เกิดความผิดพลาด มีวิกฤตการณ์ยุ่งยากลำบากกระส่ำกระสายขึ้นมาในบุคคลนั้น ในหมู่คณะนั้น กระทั่งในโลกนี้ กระทั่งในโลกนี้

เดี๋ยวนี้ เราก็ดูพอจะเห็นได้ว่า เขานิยมฟุ่มเฟือยกันมาก ให้ได้กินดี อยู่ดี ให้หุหุราฟุ่มเฟือยให้เหลือเฟือ จึงทำให้ไม่พอ ถ้ากินอยู่กันอย่างให้ถูกต้อง อย่างมัธยัสถ์คงจะไม่ถึงกับขาดแคลนอาหาร เดี่ยวนี้โลกมีปัญหาว่า จะขาดแคลนอาหาร เพราะว่าการดำรงชีพของคนในโลกมันไม่ถูกต้อง มันก็เกิดเลวร้ายขึ้นมาในหมู่มนุษย์

ในส่วนวัตถุมันก็เกิดปัญหายุ่งยากเลวร้ายขึ้นมา ส่วนร่างกายของคนก็เกิดปัญหาเลวร้ายขึ้นมา มีความไม่ถูกต้อง มีโรคภัยไข้เจ็บแปลก ๆ ใหม่ ๆ เกิดขึ้นมาโดยความผิดพลาดเหล่านี้ ในทางจิตก็ไม่ถูกต้อง คือ รวนระส่ำระสายไม่แน่นอน ทางวิญญาณ หรือ สติปัญญาก็ไม่ถูกต้อง เข้าใจผิดเห็นผิดเกี่ยวกับเรื่องสิ่งเหล่านี้ คำนี้เป็นเครื่องวัด จำไว้ดี ๆ เกอะ มันช่วยง่าย ช่วยให้เข้าใจอะไรได้ง่าย คือ ทางวัตถุธาตุของนี้ทางหนึ่ง นี่ทางร่างกายเนื้อหนังของ คนนี้ทางหนึ่ง แล้วก็ทางจิตโดยเฉพาะ อีกทางหนึ่ง แล้วก็ทางสติปัญญา หรือ เรียกว่า ทางวิญญาณนั่นอีกทางหนึ่ง เป็นสี่ทาง ถ้าเราจะสอบสวนใคร่ครวญอะไร ก็สอบสวนใคร่ครวญให้ครบทั้งสี่ทาง คือ ทางวัตถุ ทางร่างกาย ทางจิต ทางวิญญาณ ถ้าทั้งสี่อย่างนี้มันครบถ้วนถูกต้องแล้ว จะไม่มีปัญหาอะไรเหลืออยู่เลย

การดำรงชีพอยู่ด้วยปัญญา

ทั้งหมดนั้นมันขึ้นอยู่กับสติปัญญาที่ถูกต้อง ในคำว่า สัมมาทิฐิ ที่พูดไปแล้วนะ มันมีความรู้ความเข้าใจ ความเชื่อหรืออุดมคติหรือหลักเกณฑ์

๕๕

มีชีวิต
อยู่
ด้วย
ปัญญา

๖๖

อะไรที่มันถูกต้อง นั่นคือ **มีสติปัญญาถูกต้อง** จึงต้องสนใจ คำว่า **ถูกต้อง** ทางสติปัญญากันให้มาก ๆ ถ้ามีฉะนั้นแล้ว พระพุทธเจ้าจะไม่เอามาตรัสไว้เป็นข้อแรก ในมรรคมีองค์ ๘ : สัมมาทิฐิ เป็นข้อแรก : **ความถูกต้องทางทิฐิ** ทิฐิ คือ **ความเห็นด้วยจิตใจ** หมายถึง **ความรู้ ความเข้าใจ ความเชื่อ ความยึดถือเป็นหลักเกณฑ์อะไรนี้** เรียกว่า **ทิฐินี้จะต้องถูกต้อง**

หาเลี้ยงชีพโดยปราศจากความทุกข์

เป็นอันว่า เราจะแก้ไขสิ่งเลวร้ายเหล่านั้นด้วยความมีปัญญา ในกรณีนี้ก็คือ **มีปัญญาในการดำรงชีพ มีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา เป็นปัญญาชีวิต ปัญญาชีวิต** คำนี้มีใช้ในภาษาบาลี เป็นคำที่สำคัญมาก **ว่าปัญญาชีวิต** แปลว่า **มีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา ปัญญาชีวิต มีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา** ขอให้นึกถึงคำนี้ไว้เป็นหลักประจำใจ ยึดถือปฏิบัติให้ได้ว่า **เราจะมีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา อย่ามีชีวิตอยู่ด้วยปราศจากสติปัญญา ความปราศจากสติปัญญาก็คือความไม่รู้ ความไม่รู้ก็เท่ากับความโง่ ความโง่นั้นแหละ คือ ความเป็นพาล** ภาษาบาลีความไม่รู้เรียกว่า **เป็นพาล** เป็นความพาล เด็กอ่อนยัง **ไม่รู้เรียกว่า พาละเหมือนกัน** ลูกเล็ก ๆ เด็กอ่อนที่เพิ่งเกิดมายังไม่รู้อะไร ภาษาบาลีเขาใช้คำว่า **พาละด้วยเหมือนกัน** คำว่า **พาละ** ก็

แปลว่า ปราศจากความรู้ที่ควรจะมี

เดี๋ยวนี้เราก็จะมีสติปัญญา มีอาชีพ ดำรงชีพ มีการดำรงชีพอยู่ด้วยสติปัญญา ช่วยถือเป็นหลักเกณฑ์อย่างแน่นหนา แน่นหนาว่าจะมีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา จะมีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา ทุกวินาทีตั้งแต่เช้า จนเย็น จนค่ำ จนนอนจนตื่น ทั้ง ๒๔ ชั่วโมง ขอให้พูดได้ว่ามีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา

ปัญญาในที่นี้ ก็อยากเสนอตัวเอง ใครอยากจะจดก็จดได้ไม่สงวนลิขสิทธิ์ มีปัญญาในการทำมาหาเลี้ยงชีวิต ทำงานเลี้ยงชีวิตมีปัญญา แล้วก็มีปัญญาในการที่จะไม่ทำให้เกิดความทุกข์เกิดขึ้นในการทำมาหาเลี้ยงชีวิต มันเป็น ๒ เรื่อง : หาเลี้ยงชีวิตต้องมีปัญญาหาเลี้ยง มันจึงจะได้ แล้วโดยมากมันจะเกิดความทุกข์ในการหาเลี้ยงชีวิต เช่น มันเหน็ดเหนื่อยบ้าง มันมีศัตรู มีอะไรรอบด้านแหละ แม้แต่ศัตรูตามธรรมชาติก็มี ศัตรูโดยมนุษยาก็มี มันยากที่จะสำเร็จได้โดยง่าย มันก็เกิดความทุกข์ขึ้นมา ดังนั้น เราจะต้องมีปัญญา ในการที่จะไม่ให้เกิดความทุกข์ขึ้นมา จากการหาเลี้ยงชีวิตนั้น เป็น ๒ ข้อแล้ว

มีและใช้ทรัพย์ให้ถูกต้อง

มีปัญญาในการมี การใช้ทรัพย์สมบัติอย่างถูกต้อง ถ้ามีไม่เป็น มันมีด้วยความวิตกกังวล เงินไปฝากอยู่ในธนาคาร แต่เหมือนกับมาสูมอยู่บนหัวของเจ้าของที่นอนหลับอยู่ที่บ้าน นี้เรียกว่า มีไม่เป็น ไม่รู้จักปล่อยวาง มันยึดมันถือมันเสียดลอดไป มันมีความยึดมันถือมัน ถึงกับนอนไม่หลับวิตกกังวลเป็นห่วงอะไรเหล่านี้ มันก็มีไม่เป็น แล้วก็ใช้ไม่เป็น อย่างที่ว่า ใช้เลี้ยงตัวเองก็ไม่ใช่ ใช้ไปช่วยเหลือผู้อื่นหรือสังคมก็ไม่ใช่ ข้อนี้แหละ จึงว่า ต้องมีปัญญาในการมี การใช้ทรัพย์สมบัตินั้นอย่างถูกต้อง.

(อ่านต่อฉบับหน้า)

๘๘
เราจะต้องมีปัญญาในการที่จะไม่ให้เกิดความทุกข์ขึ้นมาจากการหาเลี้ยงชีวิตนั้น

๙๙

พาละแปลว่าปราศจากความรู้ที่ควรจะมี

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

ปรีศนาธรรม ผ่านภาพธรรม

ลัทธิในธรรมท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ครึ่งนี้นำเสนอต่อจากฉบับที่ผ่านมา

นั่นก็คือเรื่องราวเกี่ยวกับภาพ ของเซอร์แมน เขาเป็นศิลปินผู้หนึ่ง ที่มีชื่อว่า “อีมานูเอล เซอร์แมน” เขาเป็นชาวอเมริกัน-บอร์น เขาเป็นยิวที่เกิดในอเมริกา และเขาได้ศึกษาหลักพุทธศาสนาจนเข้าใจดีแล้ว เขาอยากจะมีส่วนเผยแผ่ธรรมะด้วยรูปภาพลักษณะนี้

เนื่องจากเขาเป็นศิลปินวาดภาพมานานแล้ว เขาจึงเขียนภาพเหล่านี้ขึ้นด้วยวิธีอุตสาหะอย่างยิ่ง แล้วก็นำลงแกะในไม้เป็นแม่พิมพ์ไม้ แล้วก็อัดออกมาเป็นรูปภาพ ได้แจกกันไปทั่ว ๆ

ภาพเหล่านี้ เป็นตัวอย่างแห่งภาพที่กล่าวไว้มีอยู่ ๑๔ ภาพด้วยกัน จะได้บรรยายขยายความแต่ละภาพสลับไป

๕๕

“มีธรรมจักขุ”
เห็นลู่ทาง
แห่ง
ความดับ
ทุกข์ว่า
จะดับทุกข์
ได้อย่างไร ?

๖๖

ภาพแรกเรียกว่า ภาพ “พระองค์อยู่หลังม่าน”
ม่านนี้เป็นภาพลัคนาที่โง่ ที่มีม่านคือ อวิชชาปิดบัง อย่าง
หนาแน่นไปหมด จนมองไม่เห็นพระพุทธรองค์

นี้คำคำนี้ก็มีความหมายว่า เพียงแต่แหวกม่านออกไปข้าง ๆ เสียสักศอกหนึ่งเท่านั้น ก็จะพบว่า “อ้าว ! พระองค์อยู่ที่นี้”

ข้อนี้ก็ได้แก่พวกเราตามธรรมดาสามัญทั่วไป ที่ยังเป็นปุถุชนอยู่ มักมีม่าน คือ อวิชชามาบังอยู่ข้างหน้า ถ้าเราสามารถแหวกม่านนั้นไปเสียข้างใดข้างหนึ่งสักศอกหนึ่ง ก็จะพบ “อ้าว ! พระองค์นั่งอยู่ตรงนี่เอง”

นี้หมายความว่า เมื่อเราละอวิชชาได้เท่านั้นแหละ ก็จะเริ่มรู้จักหลักพระพุทธธรรมอย่างแท้จริง

หลักคำสอนในพระพุทธศาสนา นำพาให้พ้นทุกข์ได้อย่างไร ? แล้วก็ค่อย ๆ รู้ต่อไป ปฏิบัติต่อไปจนกระทั่งลุลิพพาน

เดี๋ยวนี้เป็นการเริ่มต้นหรือเรียกว่า การเห็นในขั้นต้นเท่านั้นเอง ซึ่งจะเปรียบเทียบกับได้กับการเห็นธรรมในขั้นต้น ที่เรียกว่า “ธรรมจักขุ” ก็ได้เหมือนกัน

ขอให้ท่านทั้งหลายเตรียมตัวกระทำแก่ตนเองให้เข้ารูปเข้ารอยกับภาพนี้ เพียงแต่ท่านแหวกม่านแห่งความโง่ของท่านไปสักศอกหนึ่งเท่านั้นก็จะพบว่า “อ้าว ! พระพุทธองค์ทรงอยู่ตรงนี่เอง”

ในความหมายพิเศษอีกอย่างหนึ่ง ก็คือว่า อย่าไปเพียวหาพระพุทธรองค์ข้างนอก เมืองนั้นเมืองนี้ ที่นั่นที่นี้ วัดนั้นวัดนี้ โบสถ์นั้นที่โบสถ์นี้เลย จงหันเข้ามาข้างใน จัดการกับความไม่รู้ ให้พอรู้ได้ให้มาถึงขนาดที่เรียกว่า “มีธรรมจักขุ” เห็นลู่ทางแห่งความดับทุกข์ว่า จะดับทุกข์ได้อย่างไร ?

ลักษณะนี้ชื่อว่า ได้เห็นพระพุทธองค์เป็นครั้งแรก ด้วยการแหวกม่านแห่งความโง่ ของตัวเองสักศอกหนึ่งเท่านั้น ข้อความเหล่านี้ สรุปได้เป็นบทกลอนว่า

ดูให้ดี พระองค์มี อยู่หลังม่าน
อยู่ตลอด อนันตกาล ทั่วไม่เห็น
เฝ้าเรียกหา ดูเจ้าหอน ห่อนหาเป็น
ไม่รู้เช่น เชิงหา ยิงหาไกล

เพียงแต่แหวก ม่านออก สักศอกหนึ่ง
จะตกตะลึง ใจสิ้น อยู่หัวนโหว
จะรู้จัก หรือไม่ ไม่แน่ใจ
รู้จักได้ จักปรีดี “อยู่นี่เอง”

เชิญพวกเรา เอาถาร “การแหวกม่าน”
จงมกรา ยายด้าน หยุตโธงเฉง
ทำลายล้าง อวิชชา อย่างมัวเกรง
ว่าไม่เก่ง ไม่สวย ไม่รยบุญ ๒

คำที่เข้าใจยากบางคำก็คือว่า “แหวกม่านออกสักศอกหนึ่ง” นี่หมายความว่า แม้จะยังไม่หมดอวิชชา ไม่สิ้นกิเลสด้วยประการทั้งปวง เพียงแต่สิ้นไปบางส่วนเป็นเอกเทศ เหตุบางอย่างก็สามารถจะพบพระธรรมหรือพระองค์ในความหมายที่เรียกว่า เป็น “ธรรมกาย” ได้

นี่จึงเรียกว่า แหวกม่านออกไปเสียสักศอกหนึ่ง จะพบว่า พระองค์นั่งอยู่ที่ตรงนั้นเอง หลาย ๆ คนไปเที่ยวหา ทุกหนทุกแห่ง ก็ไม่พบ เพราะอยู่หลังบ้านแห่งอวิชชาของตัวเอง นี่ขอให้เรา ได้สนใจในภายในกัน

เดี๋ยวนี้ม่านแห่งอวิชชาของเราไปบังเสียมากมาย มัวไปหาในที่อื่น หาเท่าไรก็ไม่พบที่ว่า

“เฝ้าเรียกหา ดูเจ้าหอน ห่อนหาเป็น”

จงนึกดูเองเถอะว่า มันเป็นคำที่มีความหมายอย่างไร ? เจ้าหอนนี้เป็นเรื่องของสุนัข สุนัขมันก็เห่าและหอนเรียกหา กันจนกว่าจะพบ

เดี๋ยวนี้ คนก็เฝ้าเรียกหาพระองค์ มีผลเหมือนสุนัขที่เห่า หอนหาไม่เป็น เพราะว่ามันมีอวิชชาบังเสียมากมาย นี่จึงเข้าใจให้ดี ๆ

คำว่า “หยุดใจเฉง” คือ หยุด
ขี้เกียจ หยุดเหลวไหล ให้มุ่งทำลาย
อวิชชาทำเดียว ก็จะได้สำเร็จ

ถ้าอวิชชาหมดเท่าไร ? พระพุทธ
องค์ก็จะปรากฏมาเท่านั้น ขอให้เข้าใจ
ให้ดี ๆ นี่เป็นศักดิ์ศรีของพุทธบริษัทผู้ไม่
ประมาท

ท่านผู้สนใจในธรรมทั้งหลาย นัก
ปราชญ์ท่านเคยได้กล่าวไว้ว่า “ดับไม่
เหลือ”

นี่ เป็นคำพูดที่เข้าใจยากสักหน่อย
แต่ค่อย ๆ ศึกษาพอมีทางเข้าใจได้ เรา
จะเรียกว่า ยากที่สุดก็ว่าได้ โดยเฉพาะ
ในภาษาธรรม คำว่า “ดับไม่เหลือ” มิได้
หมายความว่า ตายแล้วเฒ่า หรือนำไป
ฝัง มิใช่ออย่างนั้น ๆ หรือ

คำว่า “ดับไม่เหลือ” นี้หมายถึง
ว่า ดับไม่เหลือที่ภาวะจิตเกิดกิเลส
ตัณหา อุปาทาน งามสัมมาทิฐิตลอด
สาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ภาวะจิต
ในความรู้สึกว่าตัวกู ว่าของกู นี่มันปรุง
แต่งจิตขึ้นมาเมื่อไร

เมื่อนั้นก็มีตัวตนทันที คือ
มีกิเลสนั่นเอง มันก่อความรู้สึก
ว่าตัวกู นั่นก็มีตนขณะนั้นทันที
(คือภาวะจิต)

แต่ถ้าเมื่อใดเราดับสิ่งปรุงแต่งทั้ง
หลายที่จิตใจได้ อย่าให้เกิดความรู้สึกว่า
ตัวตน ว่าของตน ไม่หมายมันด้วยอุปาทาน

นี้แหละสำนวนทางธรรมเรียกว่า ดับไม่
เหลือ ๆ

ตัวอย่างในภาพนี้มีอะไรผูกโยง
ขึ้นมาจากสะดือของบุคคลในภาพนั้น
มันเวียนออกไปเป็นประเพณนานาชนิด
ญาติโยม !

ลักษณะนี้แหละ เป็นการปรุงแต่ง
ออกไปจากภาวะจิต หรือเรียกว่า ปรุง
สังขารนั่นเอง มันมีมากมายก่อการ
อันตราย มันปรุงอย่างเหลือประมาณ
ไม่รู้จักสิ้นสุดเรียกว่า ตลอดเวลา トラบ
ใดที่ยังมีอวิชชาปกคลุมอยู่

ที่นี่ มาถึงตอนที่เปลี่ยนภาวะ
จิตใหม่ หรือแบบใหม่ เพราะได้ประสบ
พบความทุกข์ยากลำบากมาจนกระทั่ง
เบื่อระอาแล้ว จนได้เกิดญาณทัศนะว่า

เหตุการณ์ที่ผ่านมา เรามัน
โง่เขลาเบาปัญญา จึงมีแต่การปรุง
สังขาร เกิดงานตัวตนของตนจน
ไม่มีที่สิ้นสุด แล้วขบกัดตนเองอย่าง
เหลือประมาณ นี่จึงได้น้อมจิตเพื่อ
หาหนทางที่จะไม่ให้เกิดตัวตน
เช่นนั้นอีก อย่างที่เรียกว่า “ดับ
ไม่เหลือ” นั่นแหละท่านทั้งหลาย

อย่างนี้ก็ต้องไปศึกษาเล่าเรียน
เรื่องเกี่ยวกับการปรุงแต่งมาอย่างครบ
ถ้วนขอบแห่งเหตุ คือ ตา หู จมูก ลิ้น
กาย ใจ ที่ทำหน้าที่ กับรูป กับเสียง กับ
กลิ่น กับรส โภภะ และธรรมารมณ์

เกิดผัสสะกันเข้า แล้วปรุงแต่งเป็นเกิด เป็นตัวตน เรียกว่า “เกิดตัวกู ของกู” ขึ้นมาเรื่อย ๆ ในความรู้สึก

แต่ถ้าเรามีสติปัญญามาทันพอ แม้จะเกิดสัมผัสกันเข้ามา มันก็ต้องมีสติปัญญาที่เพียงพอ เพื่อควบคุมไว้ให้ได้ ไม่ให้ปรุงสังขารขึ้นมาได้

นี่สำคัญมาก เรียกว่า เราดับตัวตน หรือดับไม่เหลือ ป้องกันการเกิดกิเลสได้แล้วต้องดับไปให้พ้นจนกระทั่งไม่มีเหลือ คือ ภาวะจิตไม่ปรุงเชื้อแห่งอวิชชา หรือความทุกข์นานา มันไม่เกิด ท่านทั้งหลาย

เพราะความทุกข์เกิดมาจากความรู้สึกว่า มีตัวตนหรือของตน เพิ่มมาเรื่อยไปจนบอกว่า มันมีใจความสั้น ๆ ว่า การยึดมั่นถือมั่นว่า ตัวตนของตนนั้นแหละ เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ เพราะมีอุปาทาน เกิดอุปาทานที่เบญจขันธ์ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เมื่อยึดมั่นในส่วนใดเข้ามา ก็เกิดเป็นตัวตนที่นั่นแหละ

แต่ถ้าเราไม่ยึดมั่นถือมั่นเลยทุก ๆ อย่างตลอดเวลา อย่างนี้ไม่เกิดตัวตนขึ้นมาได้ นั่นเรียกว่า ใช้วิชาเป็นปัญญาที่ดับไม่เหลือ นี่เป็นการดับทุกข์ได้ทุกแห่งทุกมุม ถ้าลักษณะนี้ เราไม่ต้องไปเรียนอะไรให้มากเรื่องมาราว มุ่งฝึกหัดดับไม่เหลืออย่างเดียวก็นพอแล้ว ๆ ต้องพยายามในรูปการณีนี้นั้นไปเพื่อดับไม่เหลือ นี่เป็นเรื่องสำคัญที่สุด ต้องเกี่ยวข้องตลอดเวลา ให้มากอย่างนี้เป็นพิเศษ ให้ถนัดถนี้ คล่องตัวคล่องใจ เมื่อจะตกกระไดพลอยกระโจนไปเลย นี่แหละอุบายวิธีการดับไม่เหลือ

สำนวนสรุปเป็นบทกลอนมีว่า

อย่าเข้าใจ	ไปว่า	ต้องเรียนมาก
ต้องปฏิบัติ	ลำบาก	จึงพ้นได้
ถ้ารู้จริง	สิ่งเดียว	ก็ง่ายตาย
รู้ดับให้	ไม่มีเหลือ	เชื้อก็ลดลง
เมื่อเจ็บไข้	ความตาย	จะมาถึง
อย่าพรันพรัง	หวาดไหว	ให้หม่นหมอง
ระวังให้	ดีดี	“นาทีทอง”
คอยจดจ้อง	ให้ตรงจุด	หลุดได้ทัน
ถึงนาที	สุดท้าย	อย่าให้พลาด
ตั้งสติ	ไม่ประมาท	เพื่อดับขันธ
ด้วยจิตว่าง	ปล่อยวาง	ทุกสิ่งอัน
สารพัน	ไม่ยึดครอง	เป็นของเรา
ตถกกระโต	พลอยกระโจน	ให้ดีดี
จะถึงที่	จุดหมาย	ได้ง่ายเข้า
สมัครใจ	ดับไม่เหลือ	เมื่อไม่เผลอ
ก็ดับ “เรา”	ดับตน	ตณิพพานฯ

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ต่อไปนี้ คำที่กล่าวว่า “จิตว่างได้ยินหญาพูด”

นี่เราท่านต้องเข้าใจเสียก่อนว่า นี่มันเป็นสำนวนภาพพจน์ และเป็นภาพของใบไม้แห้ง นี่ดูแล้วเหลือแต่เส้นใยอยู่ใบหนึ่ง ไม่มีเนื้อหนังอะไรเลย มีแต่เส้นใยโปร่ง ๆ และที่มุ่มขวาล่างดำนั้นเป็นกอกหญ้า ๆ ในภาพนี้ก็มิแต่ใบไม้ใบหนึ่ง กับกอกหญ้ากอกหนึ่งเท่านั้น นี่เป็นสำนวน หรือที่เรียกว่า “จิตว่างได้ยินหญาพูด”

กล่าวถึงใบไม้แห้ง เป็นสัญลักษณ์ของจิตว่าง เหตุอะไร ผลอย่างไร หรือมีความหมายเป็นจิตว่าง จงตั้งใจพิจารณาให้ดี แล้วจะค่อย ๆ เข้าใจว่า ส่วนกอนี้แหละ มันพลิวไปตามสายลม เสมือนกับว่ามันหลุด

นี่ถ้าจิตว่างจะรู้ความหมายในสิ่งทั้งปวงว่า มันหลุดกันได้อย่างไร คือมันหลุดกันด้วยเรื่องว่า “ฉันทำหน้าที่ไม่หวัง ไม่เอา ไม่เป็น แต่ให้ประโยชน์ต่อโลกอย่างเสมอต้นเสมอปลาย” นี่แหละท่านผู้อ่านทั้งหลาย

กล่าวต่อไปว่า “จิตว่าง มิได้หมายถึงจิตไม่มี หรือจิตไม่คิดนึกอะไรมิใช่ ๆ อย่างนั้น ไม่ใช่จิตว่าง”

คำว่า “ว่าง” จิตยังทำหน้าที่ตามปกติอยู่ แต่ไม่มีความหมายมันหรือความรู้สึกใด ๆ ว่า เป็นตัวกูหรือของกู นี่มันเป็นภาวะจิตนะท่านทั้งหลาย

คำว่า “ว่าง” ก็คือ ว่างจากภาวะจิตตัวกู ของกูนั่นเอง ถ้ามีตัวกู หรือมีตัวตนเข้ามามันก็ไม่ว่าง คือ ไม่ว่างจากตัวตนนั้นแหละ มันไม่ว่างจากกิเลสตนเอง ถ้าเมื่อช่วงใดช่วงไหน ภาวะจิตไม่หมายมัน ช่วงนั้นตัวตนก็ไม่มี ลักษณะนี้ว่างจากตัวตน อย่างนี้เรียกว่า “จิตว่างจากความรู้สึกแห่งตัวตน” เรียกว่า ว่างจากความหมายแห่งตัวตน ว่างจากสิ่งที่ยึดถือว่า เป็นตัวตน ญาตีโยม !

เรียกว่า “จิตว่าง” บางคนเขาฟังไม่เข้าใจ เขาก็ทักท้วงเขาเองว่า จิตว่างคือจิตไม่คิดนึกอะไร หรือเหมือนกับนอนหลับ หรือสลบไป อย่างนี้มันไม่ถูก บางคนก็ตีความหมายไปอีกทางหนึ่งว่า จิตว่างคือคนที่ไม่รู้จักรับผิดชอบอะไร เป็นคนครึ่งบ้า ครึ่งดี ไม่รู้จักรักชาติ ไม่รู้จักบ้านเมือง ไม่รู้จักความดี อย่างนี้ก็เรียกว่า จิตว่าง ลักษณะนี้มันก็ไม่ถูกต้องเลย

“จิตว่าง
จากความรู้สึกแห่งตัวตน”
เรียกว่า

ว่างจากความหมายแห่งตัวตน
ว่างจากสิ่งที่ยึดถือว่าเป็นตัวตน

ที่แท้เอาแต่เพียงว่า ไม่มีความคิด
นึกน้อมไปในทางที่จะมีอะไรเป็นตัวตน
แม้จะรู้สึกอยู่ว่า สิ่งนี้ดีดี ก็ดี ดีแต่ไม่
ถูกต้อง เอามาเป็นตัวตนของตน เพียง
ทำหน้าที่เท่านั้น แต่ภาวะจิตใจไม่หมาย
มั่นอะไร คือ ไม่มีอุปาทาน ไม่เอามา
เป็นตัวตนของตน ไม่มีความรู้สึกอะไร
หรือสิ่งใดว่าเป็นตัวตน หรือของตน

จิตนั้นเรียกว่า “จิตว่าง” ถ้า
จิตว่างอย่างนี้แล้ว มันจะเกิดความ
รู้แจ้งแทงตลอดไปทุกทิศทุกทาง
ทุกหนทุกแห่ง ยิ่งกว่าสากลจักรวาล
ก็ยังรู้ รู้ว่าสังขารปรุงแต่งเป็นอย่าง
นั้น ๆ เต็มไปทั่วจักรวาล วิสังขารไม่
ปรุงแต่ง มีลักษณะตรงกันข้ามอย่าง
นั้น นี่แหละท่านทั้งหลาย

กล่าวก่อนสรุปอีกครั้งหนึ่งว่า คำ
ที่เรียกว่า “ได้ยินหญ้าพูด” นี่มันพูดคำ
คนโง่ คนโง่จะไม่ได้ยินอะไรเลย แต่ถ้า
คนที่จิตว่างหรือคนฉลาดนั้น จะได้ยินแม้

แต่ว่า หญ้ามันพูดกัน

ถามว่า หญ้ามันพูดกันเรื่องอะไร
ยากจะบอกว่า หญ้ามันคำคนอยู่ตลอดเวลาว่า

**“คนหนอ ! คนมีแต่เรื่อง
ทุกข์ เมื่อไรหนอ ! คนจะพ้น
ทุกข์จากความโง่ลึกที่ มามีจิต
ว่างเหมือนเรา”**

หยุดเสียที่ หยุดเสียที่ หยุดรุ่มรวย
เสียที่ มาอยู่อย่าง ประคองอย่างฉันทิ ยาม
ลมพัดมาร่ำรำ สบาย สบาย ทำไมไม่
เอาเหมือนเราบ้าง ทำไมปล่อยให้จิตรุ่ม
หนุนไปหาปัญหา มีอะไรน่ารักก็รักมาก
เหลือเกิน ที่น่าเกลียดก็เกลียดรุนแรง
เหลือเกิน มีอะไรมันน่าโกรธก็โกรธจน
นอนไม่หลับ อะไรมาน่ากลัวก็กลัวจน
หวาดผวา และมีแต่ความวิตกกังวล อาลัย
อาวรณ์ อิจฉาริษยา หึงหวง ถึงขนาด
ฆ่ากันตาย อันตรายถึงขนาดนี้ หลงใหล
สิ่งผิดอย่างนี้ ควรนี่ละอายแก่ต้นหญ้า
บ้างซิ

ทำตัวอัปรีดิ์เหลือเกินนี้ หญ้ามัน
บอกมันสอนทุกวันว่า “อย่าบ้ากันนักเลย
จงหยุดกันเสียบ้างเถิด ดูเราซิ เราไม่
ยึดมั่นถือมั่นอะไร ๆ ก็เป็นสุขได้ พอใจ
ก็ร่ำรำอยู่ตามสายลมชื่นชมธรรมชาติ
ดีกว่า” ท่านทั้งหลาย ข้อความเหล่านี้
ท่านพุทธทาส ได้สรุปเป็นสำนวนกลอน
ไว้ว่า

พระพุทธรูป ตรัสรู้ จิตอยู่ว่าง
ได้ยินสิ่ง ทุกอย่าง แดงไช
เหมือนมันฟอง ตัวเอง แท้ไป
ว่าไม่มี สิ่งไหน น่ายึดเอา

มาเพื่อเป็น ตัวกู และของกู
อย่าหลงตัว มันเข้า เพราะความเขลา
เอาของเป็น อนัตตา มาเป็นเรา
จะต้องเศร้า โศกระทม ตรมใจแรง

แม้กรวดดิน หินไม้ และใบหญ้า
ล้วนแต่สิ่ง เสียงจ้ว ทั่วหวัระแหง
คนจิตวุ่น ไม่เข้าใจ ไม่ระแวง
ว่าทุกสิ่ง ร้องแสบดง บทพระธรรม

ครั้นจิตว่าง จะได้ยิน แม้ใบหญ้า
มันปรึกษา ข้อความ ที่งามขำ
ว่า “ทำไม สัตว์ทั้งหลาย จะร้ายรำ
ด้วยจิตว่าง เพราะวางธรรม ทั้งปวงเลย”

ลำดับต่อไปนี้เป็นภาพ “อริยมรรคมีองค์ ๘” ท่านผู้อ่านทั้งหลาย

ภาพนี้เราต้องดูด้วยการพิจารณาทุกภาพที่ซับซ้อนกันอยู่ คือภาพค่อนข้างเล็กไปหน่อย คือ ในชั้นแรกก็จะมองเห็นว่า มีพญานาคตัวใหญ่ ๆ มี ๖ หัว แล้วก็ยังมีภาพพญาครุฑเกาะ หรือจับอยู่บนลำตัวของพญานาค ส่วนพญาครุฑมีท่าทางคล้าย ๆ กับว่าจะโยนอะไรลงมาช่วย คนที่ตกน้ำอยู่ และในน้ำนั้นมีเรือผูกติดกันเป็นแถว ๘ ลำด้วยกัน

ขณะนั้นก็มีคน คนหนึ่งกำลังว่ายน้ำ มีอาการเหมือนใกล้จะจม และมีภาพคน คนหนึ่งยืนอยู่บนบก ยื่นมือออกในท่าเรียก ให้คนที่ว่ายน้ำรีบเข้ามาหาฝั่งให้เร็ว

ท่านทั้งหลาย อริยมรรคมีองค์ ๘ ในที่นี้หมายถึง เรือ ๘ ลำ ที่เป็นลักษณะ อุปมาที่อธิบายยากนิดหนึ่ง เพราะว่าเขาไม่อาจ จะเขียนให้เป็นเรือลำเดียว ๘ ลำ รวมกันเป็นลำเดียวไม่ได้ ก็เลยต้องเขียนทั้ง ๘

เรือเหล่านี้ ผูกติดกันเป็นแถวเดียว
นี้เป็นยานพาหนะสำหรับอาศัยในน้ำ
ตามจำเป็น

ทีนี้เรามาดูตั้งแต่ภาพ พญานาค ๖ เคียร นี่หมายความว่า
อย่างไร ?

เรามีตา เรามีหู นี่เป็นต้น และใจ
เหล่านี้ มีความสำคัญมากที่สุด บางครั้ง
ก็เรียก “อินทรีย์” อินทรีย์ทั้ง ๖ สำหรับ
จะรับหรือจับอารมณ์ ซึ่งเป็นของคู่กัน
ได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
และธรรมารมณ์ ที่เราต้องเกี่ยวข้อง
ตลอดเวลา

กล่าวต่อไปว่า พญานาค ๖
เคียร เขาเขียนไว้ในที่นี้ ในลักษณะที่
ว่ามีอำนาจฤทธิ์เดช อย่างมากมาย
มหาศาล นั่นคืองานของเขา ถ้าใคร
ควบคุมไม่อยู่ดูแลไม่ได้ บุคคลนั้น
จะต้องทนทุกข์ทรมานที่ยาวนาน
มาก ลักษณะนี้ เหมือนกับมนุษย์ที่
กำลังลอยคออยู่ในน้ำ ซึ่งตกอยู่
ท่ามกลางอันตรายที่สุด

แต่พญาคุธนั้นท่านหมายถึงผู้รู้
ผู้มีปัญญา ที่สามารถจะควบคุมพญานาค
ทั้ง ๖ เคียรนี้ไว้ได้ ในทำนองโยนของบาง
อย่างลงมาให้ สำหรับจะช่วยให้ได้เกาะ
ได้ยึดเป็นที่พึ่งประมาธนั้น แต่ความ

หมาย ก็คือ เรือทั้ง ๘ ลำนั่นเอง ผู้ที่ยืน
อยู่บนฝั่งก็มีอาการเรียกร้อง บอกให้คน
ที่จะจมน้ำนั้น คอยจับเอาเรือสำหรับจะ
ได้ผ่านพ้นอันตรายไปได้

นี่รวมความว่า ตา หู จมูก ลิ้น
กาย และจิตใจ หรืออินทรีย์ ๖ เหล่านี้
จะทำให้เรามีอาการตกอยู่ในกองทุกข์
มากมาย อันตรายมากเหมือนกับการจมน้ำ
ใกล้ตาย แต่ได้อาศัยอริยมรรค คือ
ความถูกต้อง ๘ ประการนี้ ท่านทั้งหลาย
นั่นคือ

-สัมมาทิฐิหรือความเห็นชอบ

-ความปรารถนาชอบ

-การพูดจาชอบ

-ประกอบการทำงานชอบ

-การดำรงชีวิตชอบ

-ความ پاکเพียรชอบ

-มีสติชอบ

-มีสมาธิชอบ

ให้ต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน
เรียกว่า สามัคคีกัน นี่สามารถช่วย
ให้พ้นจากอำนาจอันตรายของ
พญานาค ๖ เคียรนั้นได้

ด้วยพญาคุธนี้ อุปมา ดังกล่าว
แล้วว่า คีล สมาธิ ปัญญา แนวสัมมาทิฐิ
จึงจะรอดพ้นอันตรายได้

ในเรื่องนี้สรุปความเป็นกลอน
ไว้ว่า

พญานาค หกเศียร เฉวียนฉวัด
เทียวบักัด อารมณ์หก อยู่ผกผัน
ตา หู จมูก - ลิ้น กาย ใจ ไส้พัลวัน
รูป เสียง กลิ่น รส โสภณระสัน ธรรมารมณ

พญาครุฑ ยุดขำ กำนาคไว้
มนุษย์ผ่านไปได้ โดยเหมาะสมควร
ด้วยเรือฝูง แปดลำ ทวนน้ำลม
ในธารธรรม งามอุดม สะดวกดี

มีมนุษย์ ถึงก่อน วอนเรียกขาน
ให้ทุกท่าน ตามมา อย่างฉันทน์
ขอจงช่วย กันและกัน ให้ทันที
ถึงบุรี นิรวาณ ก่อนการตาย ๒
ภาพนี้มีชื่อว่า “พันแล้วร้อย”

นี้มีลักษณะเป็นภาพล้อคน คนที่ติดอยู่ในโลก คือ ติดอยู่ในกาม จงมองไปให้เห็นเป็นภาพ คู่มุมซ้ายบน นั้นมีภาพตุ๊กแกตัวหนึ่ง ถัดลงมา ก็มีภาพก้อนเมฆรวมตัวกันเข้าเป็นรูปเหมือนคน และมีหน้าตาลักษณะหัวเราะเยาะเย้ยอย่างนั้น และถัดลงมาอีกข้างใต้ ทั้งมีภาพโบสถ์ วิหาร พระเจดีย์นี้เป็นต้น คือ ใจความของเรื่องมีอยู่ว่า มีเสียงลือจากเบื้องบนว่า “เราพันแล้วร้อย ๗”

ส่วนท่านทั้งหลายยังติดตันหลงอยู่ คือ ติดยึดมั่นถือมั่น ในสิ่งก่อสร้าง เสนาสนะเหล่านี้ และกามทั้งหลาย ติดอยู่ในโลกธรรมอย่างหนาแน่น ติดอยู่ในโลกมายา กระทั่งสูงขึ้นมาถึงสัญลักษณ์ของพระศาสนา นั่นคือ พุทธรูป โบสถ์ วิหาร พระเจดีย์ นี่เป็นความหมายของพระศาสนา ตรงต่อสัมมาทิฐิ คือ ต้องลอยให้พ้นจากนี้ขึ้นไปอีก จนอยู่เหนือสิ่งทั้งปวง จึงจะสามารถร้องทำทนายออกมาได้ว่า

“พันแล้วร้อย ๗ ๗” นี่หมายความว่า เราพุทธบริษัททุกคนต้องตรงต่อหลักพุทธธรรมนำสัมมาทิฐิ มาปฏิบัติ ให้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน นี่ผลงานบำรุงพระพุทธศาสนา

ตามภาพมีต่อไปว่า มีรูปภาพเป็นตุ๊กแก นี่เป็นเจตนาของผู้มีปัญญา เขียน
ล้อเลียนไว้ บุคคลที่ยังคลานงุ่มง่ามอยู่ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ราวอะไร และที่มีรูปภาพ
เหมือนเมฆรวมตัวกันเป็นคนนี่ เป็นการแสดงความหมายว่า คนคนนี้เรา
ทำนองนี้ มันเป็นคนนัตตา ๆ มิใช่ตัวตนบุคคลเราเขาแต่อย่างใด ทุกอย่างมัน
เป็นองค์ประกอบของสังขารหลาย ๆ อย่างมารวมกันเท่านั้นเอง เหตุปัจจัย
ประกอบให้เป็นคน จนรู้สึกนึกคิดได้ เกี่ยวข้องอะไรได้ แต่นั่นคือสังขารเท่านั้น
ตามสัจจะมันเป็นอนัตตา ด้วยเหตุนี้จึงเขียนเป็นรูปเมฆลอยขึ้นไปอย่างนั้น
ลักษณะนั้น นี่แหละศิลปินผู้เขียนไว้อย่างมีความหมายมาก ในการล้อผู้ที่ยังไม่พ้น

นี่เราทั้งหลายควรจะนึกถึง การที่จะลอยขึ้นไปจากโลกธรรม หรืออิทธิพล
ในความหมาย หรือคุณค่าอะไรต่าง ๆ ในโลกนี้ ที่บีบคั้นจิตใจเราท่าน เมื่อพ้น
จากอิทธิพลของสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้แล้ว จึงเรียกว่า พ้นโลก อยู่เหนือโลก เป็น
โลกุตระธรรม หรือเรียกว่า โลกอุดร นี่เป็นความหมายปลายทางของเราพุทธ
บริษัท ที่เคารพนับถือพระพุทธศาสนา

ท่านพุทธทาส ได้กล่าวสรุปไว้เป็นบทกลอน ว่า

บัดนี้เมฆ ลอยพ้น ยอดเจดีย์
ทั้งโรงโบสถ์ มากมี และวิหาร
เมฆรวมตัว เป็นภาพ พิสดาร
บอกอาการ “พ้นแล้วไฉน” โปรยยิ้มมา
ตะโกนร้อง บอกสหาย ลั่นทั้งผอง
ว่าไม่ต้อง เสียเที่ยว เทียวค้นหา
อนันตสุข ในโลกนี้ ที่หวังมา
เหมือนเที่ยวหา หนวดเต่า ตายเปล่าแด
สุขแท้จริง จิตไม่วิ่ง ไปตามโลก
อยู่เหนือความ ทุกข์โศก ทุกกระแ
มือเท้าเหนียว เหนียวขึ้นไป คล้ายตุ๊กแก
ไม่อยู่แค่ พื้นโบสถ์ โปรดคิดดู
ลอยเหนือยอด โบสถ์ไป ในเวหา
ลอยพ้นไป เหนือฟ้า ที่เทพอยู่
ถึงความว่าง หว่างพ้น จากตัวกู
ไม่มีอยู่ ไม่มีตาย สบายเฉยๆ

ต้นเกิด สตรี

ชุมชน ดตธสม

โดย...ละออธรรม

การที่เราเกิดมาเป็นสตรีนั้น ทุกท่านก็ทราบกันแล้วว่า สตรีทางธรรมชาตินั้น เป็นเหตุให้เกิดความทุกข์มากมาย เหลือเกิน ตอนมีรอบเดือน ตอนตั้งครรภ์ ตอนคลอดลูก ตอนเลี้ยงลูกด้วยน้ำนม และจนลูกเติบโตใหญ่ เหตุการณ์เหล่านี้ได้สร้างความทุกข์ตลอดเวลา

แต่ในเวลาเดียวกัน ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ที่มีต่อลูก ก็ได้กระชับเกลียวเหนียวแน่น ซึ่งกลายเป็นความสุขของผู้เป็นแม่อย่างที่สุด จะพรรณนาความสุขชนิดนี้ ทุกคนที่เป็นแม่ย่อมตระหนักดีว่า ไม่อยากให้ลูกมีอันตรายเจ็บไข้ พิกการ หรือโรคภัยต่าง ๆ ก็ไม่ให้เกิดขึ้นกับลูกรัก ส่วนใหญ่แล้วผู้เป็นแม่ไม่ค่อยได้เตรียมจิตใจว่า “ความทุกข์ทั้งปวงนั้นอาจเกิดขึ้นได้”

บางครั้งครอบครัวลูกต้องเจ็บไข้ไม่สบาย ต้องพินิจ แล้วที่ร้ายแรงที่สุดก็คือ ลูกต้องจากแม่ไปตั้งแต่เยาว์วัย หรือตายก่อนผู้เป็นแม่ ความทุกข์อันใหญ่หลวงก็เข้ากระทบจิตใจผู้เป็นแม่ (ผู้เป็นแม่ที่ไม่เคยเตรียมจิต) บางคนร้องไห้จนไม่มีน้ำตา บางคนบ้าไปเลย บางคนถึงกับทำร้ายตัวเอง หรือคิดฆ่าตัวตายตามลูกไปด้วยก็มี

เหตุการณ์อันเลวร้ายทั่วโลกที่เกิดขึ้น

สังคมชั่วช้าซึ่งได้ระบาคมากขึ้นทุกวัน ก็คือเรื่องกามารมณ์ มองเห็นผู้หญิงเหมือนของเล่น เป็นอาหารของผู้บ้ากามทั้งหลาย เขาเหล่านั้น จะใช้ความคิดชั่วทุกวิธี เพื่อหลอกล่อผู้หญิงเรา มอมเมาผู้หญิง เราด้วยยาเสพติด ค้าขายผู้หญิง เหมือนกับสินค้าชนิดหนึ่งในประเทศไทยเราก็มีเหตุการณ์ที่น่ากลัวสำหรับลูกผู้หญิงทุกคน

ความทุกข์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงได้ แล้วเกิดขึ้นมากมายเหลือเกิน บางคนก็ถูกข่มขืน แล้วก็ฆ่าทิ้งไปมากต่อมาก แม้แต่เด็กผู้หญิง อายุน้อย ๆ ก็ยังโดนข่มขืน ความทุกข์ทั้งหลายได้เกิดขึ้นแก่ผู้หญิงอย่างมหาศาล

ผู้หญิงเราต้องรีบชวนหาหาเครื่องมือ ป้องกันภัยอันตรายที่กล่าว

มาแล้ว ต้องรีบหาที่พึ่งทั้งทางกายและทางจิตใจ ต้องรีบตื่นแสวงหา ซึ่งผู้หญิงเราชาวพุทธทั้งหลาย ขอให้เราได้น้อมนำ และรีบพิสูจน์ด้วยตัวเองเถิดว่า “ธรรมะ” สามารถแก้ปัญหาดัง ๆ และขจัดความทุกข์ โดยเฉพาะทางจิตใจได้จริง แม้แต่ว่าสมัยนี้จะไม่มียศพระศาสนาแล้ว แต่พระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ท่าน ยังมีอยู่ตลอดไป คำที่พระองค์ได้ทรงตรัส เพื่อเป็นแนวทางในการที่จะทำลายความสงสัย แก่พุทธศาสนิกชนไว้ว่า...

“ธรรมและวินัยที่เราตถาคตแสดงไว้ดีแล้ว ธรรมวินัยนั้นแล จะเป็นศาสนาของพวกเธอทั้งหลาย ในการล่วงไปแห่งเรา”

นี่คือ คำพูดที่พระองค์ทรงตรัสไว้ก่อน ที่พระองค์จะปรินิพพาน

นี่คือ คำพูดที่เป็นบรรทัดฐานในการศึกษาหลักธรรมของพระองค์

ความทุกข์ที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงเรามีมากมายเหลือเกิน โดยเฉพาะความยึดมั่นถือมั่น ความรักในลูก ๆ หลาน ๆ ในสามี ไม่อยากให้ของรักของหวงต้องจากไป หรือตกไปเป็นของผู้อื่น (โดยเฉพาะตอนนี้ เหตุการณ์ที่เกิดการแย่งสามีผู้อื่นก็เกิดขึ้นเยอะ)

เพราะฉะนั้น เราผู้หญิงทั้งหลาย

ต้องรู้จักหันหน้าเข้าหา “ธรรมะ” กัน
เถิด ความทุกข์ของเรา ก็จะเบาบางลง
ในที่สุด

การเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็น
ธรรมชาติที่ต้องเกิดขึ้นกับทุก ๆ
คน แต่ถ้าเราทุกคน โดยเฉพาะ
ผู้หญิงเรายังยึดมั่นถือมั่น ลูกฉัน
สามีฉัน พ่อแม่ฉัน ความทุกข์ทั้ง
หลายก็ท่วมทับ

พระพุทธองค์ เคยตรัสไว้กับนาง
“ปฐาจารา” นางผู้ได้สูญเสียบุตร ๒
คน สามี พ่อแม่ และน้องชาย ในเวลา
ใกล้เคียงกัน แล้วนางเองถึงกับเป็นบ้า
ร้องไห้ปนเพื่อเสียสติ ว่า

“น้ำในสมุทรทั้ง ๔ ก็ยังน้อยกว่า
น้ำตาของคนผู้ถูกความทุกข์
ความเศร้าโศกครอบงำ เพราะเหตุ
ใด เธอจึงประมาทอยู่”

ท้ายสุดนางได้บวชเป็น
ภิกษุณี และได้ทำลายความทุกข์
ความเศร้าโศกได้อย่างสิ้นเชิง ดับ
ทุกข์เป็นพระอรหันต์ในที่สุด

ที่ได้ยกตัวอย่างมานี้ เป็นเรื่อง
ราวสมัยพุทธกาล ได้มีสตรีหลายต่อ
หลายท่านที่ได้ อาศัยศึกษาธรรมะ โดย
ตรงจากพระพุทธองค์ จนสำเร็จเป็น
พระอรหันต์

เราทุกคนที่เป็นผู้หญิงสมัยนี้
ต้องรีบหันหน้าศึกษาคำสอนทาง
“พุทธศาสนา” อย่างจริงจังเถิด เพราะ
ว่าศาสนา ชื่อว่า เป็นหลัก และเป็น
เหมือนผู้ชี้ทางให้ เปรียบเสมือนการ
เดินทางที่มีแผนที่ ถ้าการเดินทางปราศ
จากแผนที่ หรือบุคคลที่ได้เดินทางมา
ก่อนแล้วได้บอกแนะนำ ย่อมเกิดหลง
ทางได้โดยง่าย หรืออาจจะไม่ถึงจุดหมาย
หรือไม่รู้ลึกประทับใจในการเดินทาง

อมตธรรม หลัก “มหาสติ-
ปัฏฐาน ๔”

เราหญิงทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นคน
เด็ก สาว กลางคน หรือเป็นคนชรา
ก็ตาม ท่านทั้งหลาย มีสิทธิ์ที่จะลิ้ม
รสแห่ง “อมตธรรม” ตามหลักของ
“มหาสติปัฏฐาน ๔” ซึ่งมีการสอน
อยู่มาก และถ้าเรามีหลัก เราก็จะรู้ได้

ว่า ที่ใด หรือสถานที่ใด หรือว่า สำนักปฏิบัติใดที่สอนอย่างถูกต้อง ตาม
หลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์อย่างแท้จริง

พระพุทธองค์ ได้ทรงวางเป็นแนวทางไว้เป็นหลักให้ผู้หญิงปฏิบัติธรรม
ค่อนข้างชัดเจนมาก คือ

ธรรมเหล่าใดว่า ธรรมเหล่านี้เป็นไป

- เพื่อความกำหนดย่อมนใจ ไม่เป็นไปเพื่อความคลายกำหนด
- เป็นไปเพื่อประกอบสัตว์ไว้ด้วยทุกข์ ไม่เป็นไปเพื่อคลายทุกข์
- เป็นไปเพื่อสั่งสมกิเลส ไม่เป็นไปเพื่อไม่สั่งสมกิเลส
- เป็นไปเพื่อความเป็นผู้มักมาก ไม่เป็นไปเพื่อความเป็นผู้มักน้อย
- เป็นไปเพื่อความไม่สันโดษ ไม่เป็นไปเพื่อความสันโดษ
- เป็นไปเพื่อความคลุกคลีด้วยหมู่คณะ ไม่เป็นไปเพื่อความสงัด
- เป็นไปเพื่อความเกียจคร้าน ไม่เป็นไปเพื่อปรารภความเพียร
- เป็นไปเพื่อความเป็นคนเลี้ยวยาก ไม่เป็นไปเพื่อความเป็นคนเลี้ย่ง่าย

**ธรรมเหล่านั้นแล ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำสั่งสอน
ของเราตถาคตฯ**

นี่คือ สิ่งที่พระองค์ทรงวางเป็นแนวทางไว้ เพื่อให้ผู้ที่ปฏิบัติได้มี
ข้อเปรียบเทียบว่า สิ่งใดควรและไม่ควร และสิ่งใดคือ ประโยชน์ที่แท้
จริง ในพระพุทธศาสนา

ขอเชิญชวนผู้หญิงทุก ๆ ท่าน จงมุ่งมั่นและปรารถนาที่จะฝึกในสัมมา
ปฏิบัติเถิด แม้ว่าอายุมากแล้ว ก็ยังไม่สายเกินไป เตรียมตัว ก่อนตายเถิด.

สาธุ อнуโมทนา

ข้อความธรรมะ ส่วนหนึ่ง คัดลอกมาจากหนังสือ “ผู้หญิงกับการบรรลุมรรค” (ศิริยะธรรม มัมมยตา)

วันมุตตาจิต

แต่...พระราชธรรมนิเทศ (หลวงพ่อยอดม)

วันนี้เป็นวันอังคารที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๑
ขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๖ เป็นวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่อกำนธกอบ
หนึ่ง พวกเราเหล่าพุทธบริษัท ลูกศิษย์ทั้งหลายต่างก็ได้เดินทาง
มากราบนมัสการด้วยความศรัทธา เชื่อมั่นและพร้อมใจกันอาราธนา
พระธรรมที่มีอยู่ในหลวงพ่อ รวมทั้งธรรมะบารมีของทุก ๆ ท่านที่
มีกันคนละนิด รวมกันเป็นพลังมหาศาล จงประสิทธิผลให้หลวงพ่อ
จงมี พลังจิต พลังกาย สมบูรณ์ ประเสริฐผลทุกประการ เป็น
พระสุปฏิปันโน เป็นพระบุคลาธิษฐานของลูกศิษย์ และพุทธ-
บริษัทสืบนานแสนนาน ตามวาระสังขารของหลวงพ่อเทอญ

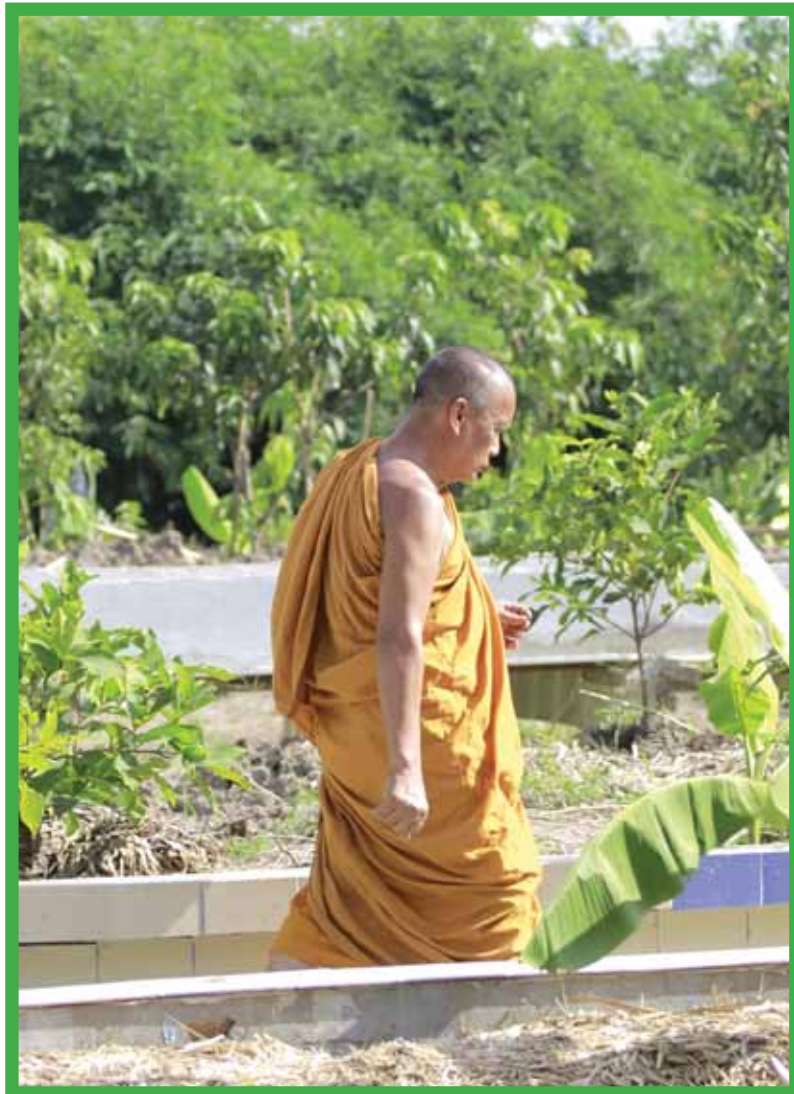
ผู้เขียนบทความนี้ ก็ไม่ได้มีความสามารถพิเศษมากมาย
ประการใด เพียงแต่ว่า พยายามฝึกเรียน ฝึกหัดตามสติปัญญา
ที่พอมิ ด้วยความศรัทธา เชื่อมั่นในพระธรรมคำสอนที่มีในหลวง
พ่อมากมายมหาศาล แม้ว่า เป็นลูกศิษย์ปลาย ๆ ก็ยังนับว่า “เป็น
บุญวาสนา เหลือคณานับ” ที่ได้นำมาเจอ

ลูกขอกราบนมัสการและขอขอบพระคุณ ผู้ที่มีแต่ความ
เมตตา กรุณา และพร้าสอนทุก ๆ คน ให้มีสติปัญญา ให้มีวิชา
การดับทุกข์ทุกประการ

ผู้เขียนได้พยายาม ฝึกเขียน บทความธรรมะ เพื่อน้อม
ถวายเป็นการสำนึกในพระคุณของหลวงพ่ót่าน อาจมีผิดพลาด
บ้างก็ต้องขอความกรุณาผู้รู้ทั้งหลาย จงช่วยกันบอกและแนะนำ
ด้วยนะคะ

พระผู้มีแต่ให้ (พระสุปฏิปันโน)

๒๔ เมษายน	เป็นวันดี	มงคลศรี
พระผู้ปฏิบัติดี	บารมีสืบ	อยู่ในท่าน
พระธรรมมี	อริยสัจสี่	ทุกประการ
จิตห้าวหาญ	เพียรทุกด้าน	เร่งทำดี
วันนี้กุศลล้ำเลิศ	คล้ายวันเกิด	ประเสริฐศรี
๖๙ ปี ทีวี	ความดีเพิ่ม	เต็มมากยิ่ง
พระผู้มีจิตดี	เสริมบารมี	ท่านทำจริง
ในทุก ๆ สิ่ง	ไม่ละทิ้ง	ไม่รีรอ
หลวงพ่อดม	จิตมีแต่ยอม	การให้ทน
ท่านไม่รอ	ขอความสบาย	ให้กายท่าน
ความเบิกบาน	สุขสราญยิ่ง	เมื่อทำงาน
เวลาภาวนา	ล่วงแล้วผ่าน	หลายสิบปี
หลวงพ่อดม	เป็นศิษย์หาญกล้า	พระพุทธชินสีห์
การปล่อยวางมี	สามารถชี้สอน	เป็นแบบอย่าง
ความมีอัธยาศัย	ตัวตนกายา	ท่านช่างวาง
ธรรมทุกอย่าง	ปกติว่าง	ทุกเวลา
ลูกขอประนมมือ	จิตน้อมนับถือ	หลวงพ่อดม
ขอณัฏฐการมา	ขอพระคุณธรรมะ	ที่ท่านสอน
จะขยันพยายาม	เร่งปฏิบัติตาม	อย่างแน่นอน
ไม่ย่อหย่อน	ไม่ล่าพอง	เหมาะสมจริง
วันนี้ ๒๔ เมษายน	ลูกศิษย์ทุก ๆ คน	เปรมปรีดียิ่ง
ทุกปีกำหนดจริง	เป็นวันมิ่งมฤตดา	แต่ท่านหนา
ขอพระธรรมบำเพ็ญมา	ประสิทธิยาเกิด	ล้ำเลิศวัฒนา
เสริมพลังจิต กายา	มีวิชา แข็งแกร่ง	สืบนานเทอญ ๒

บุญกุศลอันจักบังเกิดขึ้นประการใด ลูกขอโน้มถวายเป็น
พระเดชพระคุณ หลวงพ่อพระราชธรรมนิเทศ (หลวงพ่อยอม
กลุยาโณ) ผู้ทรงภูมิธรรม มีจริยวัตรอันงดงาม น่าเลื่อมใสด้วย
เถิด แต่ถ้าว่าลูก เขียนผิดพลาดประการใด ก็ขอหลวงพ่อดี
เมตตาอโหสิกรรมด้วยเทอญ ลูกขอกราบมา ณ โอกาสนี้ด้วย
เจ้าค่ะ

ขอกราบนมัสการมูทิตาจิต...

ละอองธรรม

กินพอดี...ได้บุญ
กินมาก...ได้โทษ

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

เล่าเรื่อง...นำทาง “ที่สุดคือทุเรียน”

สมญา “ราชาผลไม้ไทย” (King of fruits) คงไม่มีใครไม่รู้จัก “ทุเรียน” (Durian) ผลไม้ที่มีเปลือกเป็นหนาม เนื้อสีเหลืองทอง กับรสชาติเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกับผลไม้ใด ๆ ในโลก อีกทั้งกลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ บางคนก็ว่าเหม็น บางคนก็ว่าหอม ปัจจุบันโครงการวัดสวนแก้ว นนทบุรี มีทั้งในช่วงฤดูกลและนอกฤดูกล ราชาผลไม้เนื้อแน่น รสหวานมันก็จะมีราคาสูงขึ้นไปตามพันธุ์ และขนาดของมัน เราทราบกันดีอยู่แล้วว่า “ทุเรียน” หากกินในปริมาณที่มากเกินไป ก็จะทำให้โทษแก่ร่างกายได้ เพราะเป็นผลไม้ที่มีไขมันสูง น้ำตาลสูง และทำให้ตัวร้อน แต่

จริง ๆ แล้วทุเรียนมีประโยชน์ต่อสุขภาพไม่แพ้ผลไม้ชนิดอื่น ๆ อย่างที่หลายคนอาจไม่เคยรู้

สรรพคุณตำรายาไทย ระบุว่า

๑) รากทุเรียน มีรสฝาดขม ใช้แก้ไข้และแก้ท้องร่วง

๒) ใบทุเรียน มีรสขม เย็นเฟื่อน ใช้แก้ไข้ แก้ดีซ่าน ขับพยาธิ และทำให้หนองแห้ง

๓) เปลือกทุเรียน มีรสฝาดเย็น ใช้รักษากลากเกลื้อน สมานแผล แก้น้ำเหลืองเสีย พุพอง แก้ฝี ตานซาง

๔) เนื้อทุเรียน มีรสหวาน ร้อน ใช้แก้จุกเสียดในท้อง ให้ความร้อนกับร่างกาย บำรุงกำลัง แก้โรคผิวหนัง ทำให้ฝีแห้ง และขับพยาธิไส้เดือน

๑๕ สรรพคุณของทุเรียน...

ประโยชน์ที่ใครหลายคนอาจยังไม่รู้

๑) ทุเรียนเป็นผลไม้ที่ให้พลังงานแก่ร่างกายสูง

๒) เนื้อทุเรียนช่วยฆ่าเชื้อโรคในร่างกายได้ เพราะกำมะถันในเนื้อทุเรียนจะทำหน้าที่เสมือนยาฆ่าเชื้ออ่อน ๆ

๓) ประโยชน์ของทุเรียนช่วยเผาผลาญ ทุเรียนเป็นผลไม้ที่กินแล้วทำให้ร่างกายเกิดความร้อน จึงเป็นผลไม้ที่ช่วยเผาผลาญได้

๔) ทุเรียนมีสรรพคุณเป็นยาระบายอ่อน ๆ เนื้อทุเรียนมีกากใยอาหารสูงมาก ๆ ดีต่อระบบขับถ่าย กินแล้วช่วยระบายท้องได้ดี

๕) ทุเรียนเป็นผลไม้ที่มีไขมันสูง หากกินแต่พอดีก็จะได้รับไขมันดีที่เป็นประโยชน์แก่ร่างกาย

๖) ทุเรียนมีฟอสฟอรัส ที่ช่วยซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอของร่างกาย

๗) ทุเรียนมีสารต้านอนุมูลอิสระ โดยเฉพาะทุเรียนพันธุ์หมอนทอง มีใยอาหารและสารต้านอนุมูลอิสระสูงกว่าทุเรียนพันธุ์อื่น ๆ

๘) ทุเรียนพันธุ์หมอนทองช่วยลดไขมันเลวในร่างกายได้

๙) เนื้อทุเรียนมีโพแทสเซียมสูง ช่วยให้ร่างกายมีภูมิคุ้มกันที่แข็งแรง

๑๐) เนื้อทุเรียนดิบมีแคลเซียมสูง ช่วยบำรุงกระดูกและฟันให้แข็งแรง

๑๑) ทุเรียนมีประโยชน์ ลดผมขาว ทุเรียนเป็นผลไม้ที่มีวิตามินบี ๙ สูง ช่วยชะลอการเกิดผมหงอก ผมขาวได้

๑๒) ทุเรียนมีสรรพคุณแก้ท้องเสีย รากทุเรียนเป็นยาตำรับโบราณ ใช้แก้ท้องร่วง ท้องเสียได้

๑๓) ใบทุเรียนเป็นสมุนไพรใช้ขับพยาธิ

๑๔) เปลือกทุเรียนช่วยเยียวยาแผลเปื่อย แผลพุพองได้

๑๕) ประโยชน์ของทุเรียนบำรุงผิว เนื้อและเปลือกของทุเรียนสามารถแก้โรคผิวหนัง และทำให้สีผิวเสมอกัน

นอกจากสรรพคุณและประโยชน์ของทุเรียนทั้ง ๑๕ ข้อนี้แล้ว ทุเรียนยังได้ชื่อว่าเป็นผลไม้แห่งความอุดมสมบูรณ์ และเป็นผลไม้ที่ชาวต่างชาติให้ความสนใจ อยากจะได้ลิ้มลองมากที่สุด ด้วยรสชาติที่มีความเฉพาะตัว มีความหวานมันทำให้ทุเรียนสามารถนำไปแปรรูปเป็นอาหารได้หลากหลาย เช่น ทุเรียนทอดกรอบ ทุเรียนแช่อิ่ม ทุเรียนกวน ทุเรียนดอง ทอฟฟี่ทุเรียน ไอศกรีมรสทุเรียน ไล้ขนมปัง ขนมไหว้พระจันทร์ ส้มตำทุเรียน ข้าวเหนียวทุเรียนน้ำกะทิ เป็นต้น

เปลือกทุเรียน...มีประโยชน์ ทิ้งแล้วจะเสียดาย

นอกจากเนื้อทุเรียนจะสามารถนำไปแปรรูปได้แล้ว “เปลือกทุเรียน” ก็ยังมีประโยชน์ด้วยเหมือนกัน อย่าเพิ่งทิ้งเปลือกที่เต็มไปด้วยหนามแหลมเป็นอันตราย เพราะเปลือกทุเรียนเป็นยารักษาโรคตามซาง และโรคที่เกี่ยวกับน้ำเหลืองได้ อีกทั้งเปลือกของทุเรียนยังสามารถนำไปรีไซเคิลเป็นกระดาษชนิดต่าง ๆ ได้อีกด้วย

เห็นประโยชน์ของทุเรียนไปแล้วแต่ก็ใช่ว่า จะกินทุเรียนได้ไม่อ้วนนะ เพราะทางการแพทย์เคยได้ออกมาเตือนแล้วว่ากินทุเรียนมาก ๆ ไม่ได้เป็นผลดีต่อร่างกาย ใครที่ขี้ร้อนง่าย ๆ หรือมีธาตุร้อน กินทุเรียนมาก ๆ อาจถึงตายได้ โดยเฉพาะการกินทุเรียนพร้อมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะยิ่งทำให้ร่างกายมีความร้อนสูง ส่งผลให้ร่างกายเสียสมดุล

โทษของทุเรียน

เนื่องจากทุเรียนเป็นผลไม้ที่มีน้ำตาลสูงและยังอุดมไปด้วยไขมันและกำมะถัน ผลไม้ชนิดนี้ จึงไม่เหมาะสำหรับผู้ที่เป็นโรคเบาหวาน เพราะหากรับประทานเข้าไปอาจจะทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้รู้สึกไม่สบายเนื้อสบายตัว ทำให้เกิดร้อนในอีกด้วย และสำหรับบุคคลทั่วไปควรจะบริโภคแต่น้อย และยังมีความเชื่อโบราณที่ห้ามให้หญิงตั้งครรภ์หรือผู้ที่มีความดันโลหิตสูงรับประทานทุเรียน และไม่ควรรับประทานทุเรียนร่วมกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และกาแฟ เพราะเป็นของร้อนทั้งคู่ เดี่ยวจะหลับไม่ตื่น พื่นไม้ไม่ได้ !

เคล็ดไม่ลับ

การกินทุเรียนทำให้เกิดโรคร้อนในและเจ็บคอได้ง่าย วิธีป้องกัน คือ ดื่มน้ำผสมเกลือแกงครึ่งช้อนชา หรือดื่มน้ำตามมาก ๆ เพื่อขับสารซัลเฟอร์และช่วยลดอาการร้อนในได้

ผู้ป่วยโรคไตไม่ควรกินทุเรียน

- ๑) ผู้ป่วยโรคเบาหวานไม่ควรกินทุเรียน เพราะทุเรียนมีแป้งและน้ำตาลสูง
- ๒) ผู้ที่เป็นโรคหอบหืด หากกินทุเรียนในปริมาณมากจะทำให้จุก แน่น หายใจติดขัด

๓) ผู้ป่วยโรคความดันสูง ไม่ควรกินทุเรียนมากเนื่องจากจะทำให้แน่นท้อง หายใจไม่ออกเช่นเดียวกับโรคหอบหืด

๔) ผู้ป่วยโรคกรดไหลย้อน ไม่ควรกินทุเรียนมากเนื่องจากจะทำให้เกิดอาการแน่นท้อง

๕) ผู้ป่วยโรคหัวใจ ไม่ควรกินทุเรียนเนื่องจากในทุเรียนมีกำมะถันสูง

๖) ผู้ป่วยโรคเกาต์ไม่ควรกินทุเรียนที่สุกงอม หรือหวานจัดมากเกินไปเนื่องจากส่งผลต่อความดันเลือด

๗) ผู้ป่วยโรคไต ไม่ควรกินทุเรียนเนื่องจากในทุเรียนมีโพแทสเซียมสูง

ได้รู้ทั้งประโยชน์ และโทษของทุเรียนไปแล้ว ก็หวังว่าผู้ที่โปรดปรานความหอมมันของทุเรียนจะพึงกินอย่างระวัง และกินอย่างพอดี เพื่อไม่ให้ทุเรียนของโปรดมาส่งผลเสียต่อร่างกายได้ เพราะกินพอดี ๆ ก็จะได้ประโยชน์ไป แต่ถ้ากินแบบไม่รู้จักพอก็จะได้รับโทษจากทุเรียน ส่วนผู้ที่เป็นโรคตามที่กล่าวไปข้างต้น ก็ควรเลี่ยงผลไม้อย่างทุเรียน หรือกินทุเรียนให้น้อยลง ส่วนท่านใดสนใจทุเรียนที่กินแล้ว “บุญก็ได้ ไล้ก็เต็ม” ต้องแวะมาวัดสวนแก้ว เดี่ยวนี้ มีมาให้ชิมนอกฤดูกาลเป็นระยะ ๆ หมดแล้วรอชิมกันรอบใหม่นะจ๊ะ.

ภาพ...พิธีกรรม

หลวงพ่อย่อม พร้อมด้วยคณะสงฆ์
อุบาสก-อุบาสิกา และประชาชนทั่วไป
ร่วมกันทำวัตรสวดมนต์ บรรยายธรรม
แจกหนังสือธรรมะ และเวียนเทียน
เนื่องในวันมาฆบูชา ณ วัดสวนแก้ว
๑ มีนาคม ๒๕๖๑

หลวงพ่อยอม จัดงานวันเด็กแห่งชาติ ณ วัดสวนแก้ว (๑๓ มกราคม ๒๕๖๑)
 เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็ก ๆ เยาวชนได้รับการเรียนรู้ ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะนำไปสู่
 การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และการพัฒนากระบวนการทางปัญญาในวัยที่เหมาะสม

เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร
หลวงพ่อดม ท่านเมตตาอนุญาตให้ใช้สถานที่จัดกิจกรรมสวดมนต์สัจจ
แก่คณะสงฆ์อำเภอบางใหญ่ อุบาสก อุบาสิกา และประชาชนทั่วไป ร่วมกัน
สวดเจริญพระพุทธมนต์ เจริญจิตภาวนา ณ วัดสวนแก้ว (๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑)

ช่วงนี้ใครที่เดินทางมาวัดสวนแก้ว ทำบุญกับหลวงพ่อยอม
 จะได้ ๓ อัม คือ อัมบุญ อัมทอง อัมใจ หลังจากท่านที่ทำบุญกับหลวงพ่อเสร็จแล้ว
 จะได้รับของแจกมีทั้งหนังสือธรรมะ ผลไม้ และได้ชิมมะม่วงน้ำปลาหวานอร่อย ๆ
 ของวัดสวนแก้ว อีกด้วย (มีเฉพาะช่วงนี้เท่านั้น)

หลังจากทำบุญกับหลวงพ่อยอม
ก่อนกลับบ้านจะมีผลไม้ให้เลือกซื้อได้ตาม
ต้องการ พร้อมกันนี้ ยังมีมะม่วงน้ำปลาหวาน
ไว้คอยต้อนรับท่านได้ชิมรสอร่อย ๆ
และได้อิ่มท้องก่อนกลับบ้านอีกด้วย

หลวงพ่อย่อม พาสมาชิกर्मโพธิ์แก้วทำจิตอาสา พัฒนาพื้นที่แปลงเกษตร
ภายในสวน เพื่อปรับปรุงปลูกต้นไม้ และทำที่เก็บกักน้ำไว้แก่ภัยแล้งจะมาถึง
ภายใต้กองทุน “สัมมาชีพ”

ฤดูร้อนนี้ หลวงพ่อพยอม ท่านเมตตาเปิดโอกาสให้กับนักเรียนช่วงปิดเทอม ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว เข้ามาทำงานในโครงการร่มโพธิ์แก้ว เพื่อจะได้มีทุนการศึกษาไปใช้จ่ายในปีการศึกษาต่อไป ซึ่งกิจกรรมดังกล่าว ท่านได้เปิดโอกาสให้กับนักเรียนต่อเนื่องมาหลายปีแล้ว (๒๑ มีนาคม ๒๕๖๓)

ท่านใดสนใจจะร่วมสนับสนุนให้ทุนการศึกษา
เลี้ยงอาหาร-ไอศกรีม แก่นักเรียน
โทร. ๐ ๒๙๕๕ ๑๔๔๔ กด ๒ ได้ทุกวัน

อีกไม่นานได้อิ่มท้อง...ทุเรียนในฤดูกาลและนอกฤดูกาล กำลังให้ผลผลิตออกผล
ณ มูลนิธิสวนแก้วฯ สาขาภินทรบุรี (ปราจีนบุรี) วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๖๑

ปีที่เพาะ กำลังให้ผลผลิตเป็นที่น่าพอใจ
อีกไม่นานจะได้อิ่มบุญ อิ่มท้องกันแน่นอน
เมื่อท่านมาเที่ยววัดสวนแก้ว ช่วงเดือน เมษายน พฤษภาคม มิถุนายน ฯลฯ

งั้นเข้าไว้
ใจไม่ทุกข์

กำลังใจ

โดย...โยมแก้ว สังฆทาน

เรารู้ดีว่า...ชีวิตกำลังเจออะไร ?

แต่เราไม่มีวันรู้เลยว่า คนที่เราเจอนั้น เขากำลังเจออะไร ?

“ใส่ใจคนรอบข้างบ้างหน่อยดีไหม”

บางสิ่งที่เขาขาด เราอาจมี

บางสิ่งที่เขาดี เราอาจด้อย

เราเกิดมาเพื่อเติมเต็ม (บารมี) ซึ่งกันและกัน

เป็นกำลังใจให้กัน **“กำลังใจ”** เป็นยาวิเศษชนิดหนึ่ง
ที่สามารถพิชิต **“โรคท้อแท้ได้”**

อิตามินใจ

โดย...นายมะนาว

ร บ

เรื่องบางเรื่อง...เมื่อมีเวลา
จงลงมือ...รีบทำ...ในทันที
อย่าคิดว่า...“ต้องรอให้พร้อมก่อน”...
แล้วจึงทำ

คนบางคน...รอแล้ว...รอเล่า...
จมปรักกับเรื่องราวเก่า ๆ
นั่งเฝ้าถวิลหา...อนาคตที่สดใส
แต่ก็ยังไม่ได้ลงมือทำอะไร...สักอย่าง
เพียงเพราะ...รอ...

แค่คำว่า.....“ต้องพร้อมก่อน”...
บางที...ถ้าต้องรอให้พร้อมเสียก่อน
ชีวิตนี้...ทั้งชีวิต...
อาจไม่มีวันพร้อมเลยก็ได้...

ร่วมด้วยช่วยกันเป็น...พระบุญ

ขอเชิญร่วมอุปถัมภ์สมทบทุน (กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว)

กองทุนละ 100 บาท รับแจกกน้ำ 1 แพ็ก

(แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมสมทบกับกองทุนฯ ได้ที่...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว เลขบัญชี 382-2-48554-4

ปล. เจ้าภาพบุญจอง 50 ทุน
มีจัดส่งให้ พิเศษ 100 ทุน
ได้ใบน้สบุญ 1 แพ็ก

กระซิบบุญ...

โครงการบ้านพักผู้สูงอายุ ที่สาขากบินทร์บุรี (ปราจีนบุรี)
ใครได้ดื่มน้ำร้อนโพธิ์แก้ว เท่ากับจองมรดกจำไว้กริ่ง
ที่เหลือนรอเวลาอายุ 60 อัพ (Up) ลูกหลานไม่ดูแล...เข้าอยู่ได้เลย
(แต่ยังกวาดใบไม้ก็มีสิทธิ์อยู่แล้ว) ป๋องดง.

ติดต่อร่วมสมทบทุนฯ โทร. 0 2595 1946, 0 2921 5023 กด 2
www.kanlayano.org, Email : seniorfund2557@gmail.com

บ๊อคิด “การดื่มน้ำ”

ยังงั้นน้ำเป็นปัจจัยที่คนต้องดื่ม แต่ดื่มน้ำยังงั้นให้คนอื่นได้อิ่มไปด้วย
ทำอะไร ! เราดื่มไม่ได้อิ่มแต่ตัวเรา
คนแก่คนชราพลอยได้อิ่มไปกับเราด้วย
ก็ขอให้มาช่วยเอาน้ำจากโครงการ
“กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว”

“บุญก็ได้
ใช้ก็ได้”

แม่เมื่อแก่ตัวสูงวัย
ขออย่าได้ออดได้อยาก
ขอให้มิกินอิ่ม นอนอุ่น

ขอเจริญพร

ใบปวารณาแสดงกุศลเจตนา

อุปถัมภ์สมทบกองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี

๕๕๕๕๕

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว/ยศ) Name.....

(นามสกุล) Lastname.....

ที่อยู่/Address.....

City..... State..... Zip Code.....

โทรศัพท์/Phone (.....).....

โทรสาร/Fax (.....).....

มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์ (ทุนละ ฿ 100 บาท หรือตามกำลังศรัทธา)

☐ สมทบกองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว.....ทุน รวม.....บาท

☐ สมทบกองทุนผ่าน ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่

กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว เลขที่บัญชี 382-2-48554-4

๕๕๕๕๕

ขออนุโมทนาสาธุบุญ ท่านผู้อุปถัมภ์สมทบกองทุนฯ ในครั้งนี้ จงเป็นตบะ เดชะ พลวปัจจัย
อำนวยชัย อำนวยผล ให้ท่านและครอบครัวจงประสบแต่ความสุขความเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย มีอายุ
วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ ให้มีอัม นอนอุ่น ในยามท่านสูงอายุทุกท่านเทอญฯ

๕๕๕๕๕

กระขิบบุญ : สมทบ 1 กองทุน รับแจกก้น้ำดื่มร้อนไฟฟ้าแก้วพายอาร์ไอ 1 แพ็ก (แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

100 กองทุน เพิ่มโบนัสนุญอีก 1 แพ็ก (50 แพ็ก มีบริการจัดส่งน้ำถึงบ้าน หรือจุดนัดให้บริจาคต่อ)

(สมทบทุนตั้งแต่ 500 บาท ขึ้นไป ประสงค์ใบนุญโมทนาบัตร โปรครระบุ ชื่อ-ที่อยู่ ในการเสียภาษี)

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน..... ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

ติดต่อสอบถาม / แสดงสลิปการโอนเงิน

Tel. 0 2921 5023 กด 2 Line ID : 08 5658 1221

E-mail : seniorfund2557@gmail.com

ลานบุญ ลานกุศล

รายนามผู้บริจาคทรัพย์

“พิมพ์วารสารกัลยาโณ”

๑. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท
๒. คุณสุทธิพร บุญภักดี	จำนวน ๓,๐๐๐ บาท
๓. คุณคณพัฒน์ หงษ์ประธานพร	จำนวน ๒,๐๐๐ บาท
๔. คุณสมชาติ พรพิพัฒน์วงศ์	จำนวน ๑,๐๐๐ บาท
๕. คุณวัฒนา ทิพาकरणันต์	จำนวน ๑,๐๐๐ บาท
๖. คุณพารุณี ทิพาकरणันต์	จำนวน ๑,๐๐๐ บาท
๗. คุณดวงใจ เย็นใจ	จำนวน ๕๐๐ บาท
๘. คุณเสกทอง หุ่นทอง	จำนวน ๔๐๐ บาท
๙. คุณชยศักดิ์ ดีอุดม	จำนวน ๓๐๐ บาท
๑๐. รายนามผู้บริจาค รายละเอียด	จำนวน ๒๐๐ บาท
(๑) น.ท.สุเทพ เจริญวานิช	(๒) คุณบัญชา กิจธรรม
(๓) คุณจันทร์เพ็ญ ภูอิสระกิจ	(๔) พระสุวัฒน์ สุวฑฒโน
(๕) คุณวารี แซ่เจียว	(๖) คุณประภา โมฬี
(๗) พ.อ.ประจวบ พันธุ์มณี	(๘) คุณงามเนตร ฉัตรไชยรัชต์
(๙) คุณฐิติภา โมรานิล	(๑๐) คุณมาลีณี เทียมทัน
(๑๑) คุณสมบูรณ์ ประดิษฐงาน	(๑๒) คุณอุไร เซาว์ปัญญาพนธ์
(๑๓) คุณทองแดง เกาหอม	(๑๔) คุณดอน เกาหอม

 PT&T บริษัท แปซิฟิกโทรคมนาคมและโทรศัพท์ จำกัด
PACIFIC TELECOMMUNICATION & TELEPHONE CO., LTD.
Tel. 0-2933-9301 (Auto) Fax. 0-2593-1113

โครงการเกิดมาต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน กับครูโอ
ฟรี ทิวอังกฤษ O-NET ป. 6 สำหรับโรงเรียน
ทั่วประเทศ
กวินศักดิ์ (ครูโอ) ถนนนันทร โทร. 065-426-1441

Line ID. : kawinsak.oh E-mail : kawinsak.oh@gmail.com

คุณไม่ใช่เราขอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหามาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ทำรูดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสต็อกสินค้า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรุดเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาตามที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้

เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 กด 1

09 2940 3125, 09 8310 3956

Line ID : 0 2595 1444

Fax : 0 2595 1222 E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการไปรับของบริจาค

ใจสมัคร สมาธิวารสารกัลยาณ ฉบับที่ 32

ชื่อ..... นามสกุล.....
บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทร..... อีเมล

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกวารสารกัลยาณ

- ☐ 1. สมัคร 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
☐ 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้ว (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว

โทร. (Tel.) 0 2595 1444, 0 2921 5023 กด 0
แฟกซ์ (Fax) 0 2921 5022

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้ว
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่
มูลนิธิสวนแก้ว
เลขที่บัญชี 269-2-12533-1
วัดสวนแก้ว ต.บางเลน
อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

มูลนิธิสวนแก้วฯ

Tel. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4,
0 2921 5023, 0 2921 6310,
0 2921 6391, 0 2595 1946,
0 2595 1947, 0 2921 6262
Fax : 0 2595 1222

ติดต่อสอบถามเรื่องอื่น ๆ
กด 0

รับบริจาคสิ่งของ
กด 1 หรือ 09 2940 3125, 09 8310 3956
Line ID : 025951444

E-mail : kanlayano@gmail.com

รับกิจนิมนต์และค่ายจริยธรรม
กด 2

E-mail : bookkan54@gmail.com

Line ID : 08 5658 1221

โครงการมูลนิธิสวนแก้ว

1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสารออกกิเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสละบาปไฟ
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือใจจานผู้ขาด
12. โครงการซูปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและสิ่งแวดล้อม
15. โครงการบอหมักสิ่งปฏิกูล
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านทักษะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุ์กรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข

กระป๋องกสมทบสร้างธนาคารน้ำ

พระพยอม กัลยาโณ

เป็นการรักษามะชนม์ชีพ
ของพระองค์ท่านให้ยั่งยืนยาวนานกับพวกเรา

เพราะพระองค์ตรัสว่า "น้ำคือชีวิต"

วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี

เลขประจำตัว 0 2595 1444, 0 2595 1946,

0 2921 5023, 0 2921 5602-3,

0 2921 6262 กด 0

โทรสาร 0 2921 5022

สะสมบุญวันละนิด จิตแจ่มใส

ทำบุญ กับพระพยอม กัลยาโณ...

รับหนังสือ "มหาบุรุษกองขยะ" ภาพ 4 สีทั้งเล่ม

รายได้สมทบทุน โครงการแก้วิกฤตกรรมกรตงาน

ด้านหน้า

ด้านหลัง

สนใจติดต่อได้ที่...มูลนิธิสวนแก้ว

โทร. 0 2921 5023 กด 0

หมา ที่น่าสงสาร น่าอนาใจ หมาที่ถูกทอดทิ้ง เขาเรียกว่า หมาจรจัด-หรือหมาวัด
ที่คนเอามาทิ้ง และคนก็ช่างเอามาปล่อยกันเยอะ ถ้าปล่อยให้มันพ่นพ้านอยู่ตามบริเวณวัด
เวลาเมื่อมันจะคุ...เลขต้องทำเป็นที่เลื่องลือให้กับมัน ให้อยู่เป็นที่
จึงเกิดโครงการ "คอนโดสุนัข" วัดสวนแก้ว นนทบุรี
ปัจจุบันมีหมา-แมวที่อยู่ในโครงการ 1,000 กว่าตัว
ท่านใดมีเมตตา ปันน้ำใจให้หมา-แมว (บริจาคอาหารหมา-แมว)

ติดต่อได้ที่มูลนิธิสวนแก้ว (หน้ามูลนิธิ)

Ins. 0 2921 5023 กด 0

รักหมา เลี้ยงหมา อย่าทิ้งหมา

ทำบุญเล็ก ๆ
แต่ยิ่งใหญ่ด้วยการ
ปันน้ำใจให้หมา-แมว

ตำแหน่งที่ตน

เลขที่ ๕๐๕๖๒ ๕๔๕๒ - ๑๖

เลขที่พิมพ์ ๓๗๓๖

หน้า ๑๐๐

หน้า ๑๐๐

เลขที่ ๕๕๖๐๐

เลขที่ ๕๕๖๐๐

หน้า ๑๐๐

ความยุติธรรม

เป็นหนังสือสำคัญสำหรับกรรมการสิทธิ

อนาถ ! คดีโดนตลกกล้วยแขกวัดสวนแก้ว

ความ อยู่ที่ศาลเห็นสมควรว่า ให้ทนายทรมดก ในปี 2549

ยื่น คำขอให้พิจารณาคดีใหม่ ที่จะเมิดล่องเลยเวลา

ขัด ในกำหนดตาม ป.วิ.พ. มาตรา 199 จัตวา ได้

ยุติ อยู่ที่หลักฐานอะไรก็ได้ มีมาให้ครบกระบวนการ

ธรรม อยู่ที่เงินค่าธรรมเนียมศาลมีมาครบ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา 199 จัตวา คำขอให้พิจารณาคดีใหม่นั้น ให้ยื่นต่อศาลภายในสิบห้าวัน นับจากวันที่ได้ส่งคำบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งให้แก่จำเลยที่ขาดนัดยื่นคำให้การ แต่ถ้าศาลได้กำหนดการอย่างใด ๆ เพื่อส่งคำบังคับเช่นว่านี้โดยวิธีส่งหมายธรรมดา หรือโดยวิธีอื่นแทน จะต้องได้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้นแล้ว ในกรณีที่จำเลย ที่ขาดนัดยื่นคำให้การไม่สามารถยื่นคำขอภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยพฤติการณ์ นอกเหนือไม่อาจบังคับได้ จำเลยนั้นอาจยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ภายในกำหนด สิบห้าวันนับแต่วันที่พฤติการณ์นั้นได้สิ้นสุดลง แต่กรณีจะเป็นอย่างไรก็ตาม ห้ามมิให้ ยื่นคำขอเช่นว่านี้เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ไต่ดทรัพย์หรือได้มีการบังคับ ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยวิธีอื่น

คำขอตามวรรคหนึ่งให้กล่าวโดยชัดแจ้งซึ่งเหตุที่จำเลยได้ขาดนัดยื่นคำให้การ และข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลที่แสดงให้เห็นว่าหากศาลได้พิจารณาคดีนั้นใหม่ ตนอาจเป็นฝ่ายชนะและในกรณีที่ยื่นคำขอล่าช้า ให้แสดงเหตุแห่งการที่ล่าช้านั้นด้วย

หมายเหตุ : มาตรา 199 จัตวา แก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.พ. (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2543

ISSN 1906-6317

9 771906 631001

325505